

Amintiri cu sfinți

- volumul 3 -

Amintiri cu sfinți

- volumul 3 -

culese de
Daniel Brânzei

Carmel Print - Arad
2006

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRÂNZEI, DANIEL

Amintiri cu sfinți / Daniel Brânzei. - Arad : Multimedia,
2002-

vol.

ISBN 973-9278-71-X

Vol. 3. - Arad : Carmel Print, 2006. - Index. - ISBN 973-
7738-34-9

821.135.1-94

© 2006, Daniel Brânzei
Toate drepturile rezervate.

Corectură: Ovidiu Blaj
Tehnoredactare: Lucian Stana
Coperta: Matei Blaj

Editura Carmel Print
Arad - România
str. Weitzer nr. 12
tel. 0257 250670; fax: 0257 259272
e-mail: oblaj@arad.ro

Cuprins

<i>Doi mesageri</i>	9
<i>Simion Cure</i>	10
<i>Lucruri mici</i>	11
<i>Liviu Olah</i>	12
<i>„Intrați în emisie!”</i>	14
<i>Geabou Pascu</i>	18
<i>O caricatură</i>	19
<i>Richard Wurmbrand</i>	20
<i>Petru Popovici</i>	21
<i>Prietenul păcătoșilor</i>	27
<i>Sfinți cu probleme</i>	29
<i>Sfinți în devenire</i>	31
<i>Sfinții din San Francisco</i>	35
<i>Misionarii menoniți</i>	43
<i>Sabina și Richard Wurmbrand</i>	45
<i>Mihai Vicaș</i>	47
<i>O urare cu tâlc</i>	48
<i>Valerica Popescu (artă neangajată)</i>	50
<i>Aurel Popescu</i>	52
<i>Gheorghe Pop</i>	54
<i>Vasile Brânzei</i>	55
<i>Lumea credinței</i>	55
<i>Auzite prin biserici</i>	62
<i>Ioan Dâmbeanu</i>	63
<i>Mama Vila</i>	66
<i>Tudor Popescu</i>	67
<i>Olariu</i>	70
<i>Chicago O'Hare</i>	71
<i>Gina Moca</i>	74
<i>Vasile Alecsandri</i>	81

<i>Sfinți vremelnici</i>	82
<i>David Ban</i>	83
<i>Traian Ban</i>	84
<i>Traian Ban</i>	90
<i>Maria Ban</i>	92
<i>Viorel Clintoc</i>	93
<i>Ioan Bunaciu</i>	94
<i>Richard Wurmbrand</i>	101
<i>Ioan Fălcușanu</i>	102
<i>Richard Wurmbrand</i>	109
<i>Petru Popovici</i>	111
<i>Marcu Nichifor</i>	112
<i>Marcu Nichifor</i>	112
<i>Vasile Brânzei</i>	112
<i>Richard Wurmbrand</i>	113
<i>Sabina Wurmbrand</i>	122
<i>Richard Wurmbrand</i>	125
<i>Doi tineri adventiști</i>	126
<i>Supraconfesional, interconfesional, neconfesional</i>	128
<i>Pavel Chiu</i>	129
<i>Visky Ferenc</i>	132
<i>E foarte bine!</i>	137
<i>Vasile Branzai</i>	138
<i>Nelu Demeter</i>	139
<i>Carolina Brânzei</i>	149
<i>Comunicarea cu sfinții</i>	153
<i>Nicolae Rădoi</i>	163
<i>Nicolae Rădoi</i>	165
<i>Pavel Nicolescu</i>	168
<i>Cunoaștere</i>	179
<i>Dialoguri la distanță</i>	184
<i>Adriana Branza</i>	195
<i>Christina Monafu</i>	197
<i>Oastea Domnului</i>	203
<i>Iosif Trița</i>	203
<i>Iosif Trița</i>	244
<i>Iosif Trița</i>	253
<i>O lecție de istorie</i>	262
<i>Eugen Ionașcu</i>	263
<i>Aurel Popescu</i>	266

Introducere

*„Trecutul nu există decât ca
materie primă a prezentului.”*

(Daniel Barbu)

Vorbe, vorbe, vorbe...

V-ați gândit vreodată câte vorbe circulă în spațiul care ne înconjoară, câte sunete cu mesaj ne bombardează timpanul și câte semne cu semnificație ni se expun darnice în fața ferestrelor ochilor?

Mai venim și noi cu această culegere de vorbe...

Sarah, fata mea pseudo-româncă, obișnuia să se roage: „Doamne, Îți mulțumim pentru Vorba Ta...” Îi era greu să facă distincția între „vorba” și „Cuvânt”.

Nu sunt primul care se trudește ca truditore de carte. Rafturile bibliotecii mele sunt pline până la refuz. Mă uit la o colecție monumentală care cuprinde speranțele, lacrimile, strigătele și bucuriile câtorva generații de dinaintea de noi. Ce s-a ales din toate aceste cărți?

Unele vorbe plutesc asemenea frunzelor uscate și moarte pe care vântul rece le-a desprins de pe crengile zgribulite ale copacilor intrați în toamnă. Le privești melancolic, nădăjduiești că vor face peste timp patul germinator din care va răsări iarăși viața. Cred că la fel este și cu revistele trecutului. Conținutul lor curge astăzi durabil, discret și dumnezeiesc prin vinele noastre.

După publicarea volumului doi din seria acestor „Amintiri cu sfinți”, am primit de la prietenul meu Sorin Covaci, păstor la biserica baptistă din Detroit, următoarea constatare:

„Am citit cartea «Amintiri cu sfinți» cum de mult nu am mai citit o carte! Domnul să te binecuvânteze! Cred că nu doar prietenia ce ne leagă motivează aceste aprecieri. Citind-o, am înțeles și mai bine sensul versetului: «Ochiul este lumina trupului tău. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, trupul tău este plin de întuneric.» (Luca 11:34)

Tu ai scos «la lumină» toată această comoară pentru că în tine este lumina. Am mai înțeles că incapacitatea bisericii de a sfinți vine din incapacitatea noastră de a înțelege că minunea (ca să-l citez pe Pavel Niculescu) este aceea că existăm ca oameni în primul rând. Până nu vom înțelege acest lucru nu vom putea înțelege că o și mai mare minune decât sfințenia din viața unora este capacitatea noastră de a o observa și de a o aprecia ca atare! Cartea ta propune o minunată cură pentru însănătoșirea ochilor! Domnul să te binecuvânteze!”

Ralph Waldo Emerson a spus: „Ca să fie cu adevărat bună, o carte are nevoie de un cititor bun.” Într-adevăr, cititorul este în fapt un fel de autor care rescrie pentru propria lui înțelegere mesajul scriitorului inițial. Noi nu vedem lumea așa cum este, ci așa cum suntem noi. Sorin a văzut ceea ce deja era în el însuși.

De altfel, a vedea în mod deosebit ceea ce este bine și frumos în cineva înseamnă a-l privi cu ochii lui Dumnezeu. El este singurul în stare să ne vadă nu cum suntem astăzi, ci cum ne va desăvârși în slavă, când va descoperi în noi chipul Domnului Isus. În viața creștinilor, răul și urâtul sunt boli trecătoare. Eternitatea ne va vindeca de ele. Să nu uităm că facem împreună parte din „Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri,... neprihăniți, făcuți desăvârșiți.” (Evrei 12:23)

Los Angeles, ianuarie 2006

Al treilea sertar cu amintiri

Doi mesageri

Pe când adunarea Bisericii Baptiste „Iuliu Valaori” era încă găzduită în clădirea de pe șoseaua Mihai Bravu din București, am trăit într-o seară una dintre cele mai mari revelații despre „sfinți”.

Veniseră în vizită doi păstori americani din biserici baptiste independente (pe atunci nici nu știam ce înseamnă aceasta). Erau oameni simpli, cu vorbire duioasă și familiară, fără oratorie și fără dorința de a impresiona pe cineva. Am simțit repede că veniseră să-și vadă „frații în suferință”, pentru ei, bisericile creștine aflate sub regimuri comuniste fiind biserici persecutate și private de libertățile de care se bucurau ei „în vest”.

Când i-a venit vremea să vorbească, cel de-al doilea s-a ridicat în picioare la amvon, a privit un timp lung peste adunare, s-a umplut de emoție și a zis:

„Vreau să vă înregistrez pe toți în memorie. Vreau să vă țin minte fețele ostenite, ochii frumoși ai credinței. Vreau să vă rețin expresiile fețelor dornice să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că va veni o zi în care voi ajunge de partea cealaltă a curcubeului și voi sta față în față cu Domnul Isus. Atunci voi privi fața Lui, voi vedea ochii Lui luminoși și mă va lumina expresia feței Lui binecuvântate. În clipa aceea voi spune cu uimire: «Stai așa! Eu am mai văzut undeva fața aceasta, ochii aceștia! Expresia aceasta îmi este binecunoscută!» Se va împlini atunci ceea ce scrie apostolul Pavel: «Când va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut.»” (2 Tesaloniceni 1:10)

A fost pentru prima dată când am înțeles ce mult Se identifică Domnul Isus, Capul Trupului, cu mădularele Trupului Său,

credincioșii. Probabil că a fost una dintre cele mai scurte predici pe care le-am ascultat vreodată. Înălțimea și adâncimea ei a compensat însă lipsa ei de lungime, lăsând pentru totdeauna în mine pasiunea unei îndeletniciri care avea să nu mă mai părăsească niciodată: Să văd în cei credincioși chipul sfânt al Mântuitorului lor.

Simion Cure

Nu știu pe nimeni care să fi predicat mai bine la nunți! Vorbirea lui, uneori aparent aspră, alteori ironică și nu de puține ori mușcatoare, a fost mereu îmbibată de o nemăsurată iubire pentru Dumnezeu și pentru cei cărora le vorbea. Nu este de mirare că un astfel de om a lăsat mereu urme adânci în inimile ascultătorilor. Pornit parcă premeditat spre pozne, fratele Simion era însă întotdeauna înțelept în alegerea cuvintelor sale cu tâlc și niciodată gratuit în umorul său molipsitor.

„Am auzit odată o întâmplare nemaiauzită și... mă gândesc să v-o spun și vouă, că poate vă este de folos la careva de pe-acii... S-a întâmplat într-o familie ca soțul să facă vreo boroboafă, așa cum mai fac din când în când soții, și nevasta lui s-a supărat tare pe el. De bătut, nu putea să-l bată, că era om în toată firea și... cât muntele de mare... așa că ea se obișnuise să-l pedepsească într-alt fel, așa cum au obicei nevestele să-și pedepsească soții. Draga de ea s-a hotărât să nu mai vorbească cu el... Și pedeapsa asta a durat mai mult de câteva zile!... Omul nost' a încercat să-și ceară scuze... ea nimic! A încercat s-o îmbuneze cu ceva... ea nimic! Nu scotea nici o vorbă!

Într-o dimineață, pasămite era duminică și trebuiau să meargă la biserică, bărbatul s-a sculat cu o idee nouă în cap, s-o facă într-un fel înadins să vorbească. Era o femeie harnică și foarte ordonată, care-și ținea casa curată și la locul ei, ca la farmacie... ce mai! Bărbatul, ca bărbatii, era mai dezordonat...

În dimineața aceea, el s-a sculat cu o idee nouă... Și a început să scoțească printre hainele din dulap. Cotrobăia prin rafturi, scotea lucrurile afară, le răscolea și... ca un făcut! nu le mai punea înapoi la fel de frumos așezate...

Nevasta a stat ea cât a stat, s-a uitat ea cât s-a uitat, a răbdat ea cât a răbdat, dar tot n-a mai putut odată și a răbufnit cu necaz: «Ce tot scotocești printre rufe și faci dezordine în ordinea mea? Ce cauți?»

Bărbatul i-a răspuns vesel: «Caut limba ta! Și... uite că am găsit-o!...»

Pricepeți voi ce v-am spus eu? Sunt în viață lucruri mai importante ca altele... Ordinea din rafturi nu este mai importantă ca bună înțelegere în viață... Omul nostru a știut cum s-o facă să-și dea seama de aceasta... măcar că nu știu dacă până la urmă nu i-a părut rău c-a făcut-o să vorbească...”

Lucruri mici

Ne enervăm pentru fleacuri și nu băgăm de seamă că lucrurile potrivnice ne sunt adesea cele mai folositoare.

După 11 septembrie, una dintre companiile care au fost găzduite în turnurile gemene din New York i-a adunat pe toți supraviețuitorii din celelalte companii ai căror angajați fuseseră uciși în atacul terorist să vină pentru o scurtă stare de vorbă.

Unul dintre lucrurile pe care le-au făcut împreună a fost să-și reamintească ce făcuse fiecare în dimineața de tristă amintire. Nimic deosebit, doar niște „fleacuri”, care au reușit însă să le scape viața:

Șeful companiei a întârziat pentru că a trebuit să fie în dimineața aceea prezent la prima zi de grădiniță a fiului său.

Un altul a întârziat și el pentru că-i venise rândul să cumpere gogoși pentru ceilalți colegi.

O femeie s-a sculat târziu pentru că nu i-a sunat ceasul în dimineața aceea.

Un angajat fusese prins în trafic din cauza unui accident întâmplat pe autostradă.

Un altul pierduse pur și simplu autobuzul.

O femeie a mărturisit că s-a pătat cu mâncare pe rochie și a întârziat pentru că a trebuit să se schimbe.

Altuia nu i-a pornit motorul de la mașină.

Unul s-a întors din ușă ca să răspundă la telefon și cineva săcâitor l-a ținut câteva minute de vorbă.

O femeie a povestit că băiatul ei este cam leneș și a trebuit să stea după el ca să fie sigură că pleacă la școală.

Unul a spus că n-a putut cu nici un chip să găsească un taxi.

Cel care m-a pus cel mai mult pe gânduri a fost unul care a povestit că tocmai își cumpărase niște pantofi noi și l-au ros de i-au făcut bășici la călcâie. A trebuit să se oprească la o farmacie și să cumpere un plasture. Asta i-a salvat până la urmă viața.

De când i-am auzit pe oamenii aceia vorbind, ori de câte ori mi se mai întâmplă să fiu și eu blocat în trafic, să scap un autobuz, să trebuiască să mă întorc din drum ca să răspund la telefon, toate „fleacuri” pentru care mă enervam atât de repede înainte, mă opresc puțin și-mi spun că mă găsesc exact în locul în care mă vrea Dumnezeu în momentul acela.

Data viitoare, când îți vor merge și ție lucrurile „pe dos”, gândește-te că nimic nu este la întâmplare. Nu te mai enerva pentru că nu-ți găsești cheile de la mașină, pentru că ți se pare că prinzi toate stopurile pe roșu sau pentru că ți-a plecat autobuzul chiar din față; Dumnezeu este la lucru prin toate acestea. De fapt, nici nu există „fleacuri”, ci numai lucruri importante, cărora n-ai reușit să le identifici încă importanța. Dumnezeu le știe însă și le-a rânduit pe toate pentru binele și fericirea ta.

Liviu Olah

Am fost să-l vizitez acasă miercuri, 13 octombrie 2004. L-am găsit tare obosit, deși era încă după-amiază devreme. A fost totuși binevoitor cu noi. Ne-a primit cu bucurie și s-a rugat împreună cu noi. L-am privit și am observat pe ferestrele ochilor că acel „cineva” pe care-l cunoșteam din timpuri mai bune era încă acasă. I-am reamintit de Oradea și am vorbit puțin despre câteva evenimente și cunoștințe comune. În adâncuri, mocnea acum vulcanul care erupsese puternic altădată. Asta mă uimea și mă atrăgea irezistibil spre dânsul în anii tinereții mele.

N-am fost rânduit de Dumnezeu să fiu evanghelist, ci mai degrabă un fel de învățător de Biblie și păstor. I-am privit însă întotdeauna pe evangheliști cu o admirație aparte și uneori chiar

cu... invidie. Fie că s-au numit Marcu Nichifor, Liviu Olah sau Mihai Sârbu, oamenii aceștia vorbeau mereu cu un patos și o putere care veneau întotdeauna de dincolo de ei. Cuvinte ca ei puteam să spun și eu, dar în spatele cuvintelor lor era o forță duhovnicească, o convingere categorică trimisă din altă lume ca să facă dintr-o dată toate lucrurile clare, limpezi și ușor de acceptat. I-am întrebat mereu dacă le este ușor să vorbească mereu așa. Mi-au răspuns: „Ba este foarte greu! Nu poți vorbi așa de trei-patru ori pe zi.” De obicei au acest har al puterii o singură dată pe zi, după care urmează o descărcare spirituală, menită parcă să le aducă aminte că nu pot face lucrarea cum și când vor ei, ci doar în puterea divină a inspirației date de Duhul lui Dumnezeu.

Mi-am dat seama că, într-un alt fel și într-o altă măsură, aceeași situație se repetă și cu toți ceilalți „purtători de cuvânt” ai lui Christos. Pe fiecare dintre noi trebuie să „ne ia vântul” (pneuma Theou) și să ne învrednicească să căpătăm „crezare” în fața ascultătorilor noștri. Apostolul Pavel cerea bisericii rugăciune „pentru ca să i se dea Cuvânt ori de câte ori deschide gura să vorbească”. Ca și el, și noi știm când suntem folosiți de Dumnezeu și când vorbim doar din amintiri sau din ceea ce am cules din cărți sau din predicile altora. Spurgeon spunea că nici un David adevărat nu poate lupta îmbrăcat în armura și hainele lui Saul. Fiecărui David îi trebuie ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru el ca slujire și unelte, chiar dacă uneori acestea sunt sau par că sunt numai niște... pietricele adunate din albia pâ râului...

Iată mai jos o poezie gemută într-o stare de agonie după „inspirația” necesară pregătirii unei astfel de predici:

Tânguire

Mă-nfior ades în vremuri
Ce timpu-n loc vor să-l oprească,
Răscruci de gând, popas stingher
Lumina-n mine fă să crească.

În ceas tăcut, sol nevăzut
De dincolo de infinituri,
Trimite grai celui ce-i „mut”
Și-mbracă-mă ca-n alte timpuri.

Dă-mi din înalt puteri cerești,
Dă-mi haina sfânt-a prorociei,
Fă să cunosc ce-i neștiut,
Mesaj să-i fiu vremelniceii.

Mi-e inima un foc nestins
Când graiu-n mine nu-i „aprins”.

1980, București

„Intrați în emisie!”

Am făcut cale lungă de la Los Angeles la București, am urcat cele zece etaje până la studioul „Vocii Evangheliei”, am deschis prima ușa și când să intru pe a doua... un afiș luminos mi-a stat în cale: „Nu intrați! Suntem în emisie!”

Mare lucru „emisia” asta, domnule!

Sunt sigur că fiecare ați văzut pe un vârf de munte, pe o coamă de deal sau în plin deșert o căsuță micuța așezată lângă niște antene enorme. Este vorba despre o stație de radio sau despre un releu de retransmisie. Condamnați parcă să trăiască în singurătate, oamenii sau omul care lucrează acolo pare rupt cu totul de lumea din jur. Dar nu este așa...

O stație de emisie este mai „zgomotoasă” decât un stadion de 100.000 de oameni! Cel ce lucrează la o asemenea stație sau releu face mai multă gălăgie decât cei ce umplu un uriaș stadion de fotbal, căci gălăgia celor din stadion, oricât de asurzitoare este în perimetrul de beton, se aude cel mult la o sută până la cinci sute de metri în jur. „Gălăgia” celui ce „emite” de la o stație de radio se aude prin conectarea la antenă sau la releu la mii și mii de kilometri distanță, pătrunzând în fiecare casă, în fiecare mașină care are un aparat de radio.

Nu-i de mirare că în ultima vreme am început să le spun celor din biserica „Bethel”: „Intrați în emisie!”

Deasupra undelor sonore, deasupra undelor radio și de televiziune există unde spirituale, frecvențe speciale pe care lucrează Dumnezeu la mântuirea oamenilor.

Richard Wurmbrand povestea că, în anii petrecuți în celula singuratică a închisorii, nu s-a considerat niciodată izolat de lumea din jur. El a știut să folosească timpul într-o lucrare intensă de rugăciune. S-a rugat pentru prieteni, pentru dușmani, pentru cei înălțați în dregătorii, pentru cei bolnavi, pentru cei nemântuiți, ba chiar și pentru cei... pentru care nu se roagă nimeni.

Este greu să oprești un predicator să predice, chiar și în acea cumplită celulă singuratică! Fratele Richard a căutat să-și păstreze mintea sănătoasă și să lucreze cu folos chiar și de acolo. Ca să fie auzit de alții, l-a rugat pur și simplu pe Dumnezeu să preia cuvintele rostite de el acolo, în întunerecul izolării trupești, și să le ducă la cei care au nevoie de astfel de mesaje. Peste mulți ani, când povestea toate acestea în Canada, un om l-a luat deoparte și i-a mărturisit că s-a întors la Domnul în condiții ciudate, auzind niște mesaje în mintea sa, când nu putea să doarmă noaptea. Canadianul a ținut să i le spună și Richard a tresărit auzind fragmente din conversațiile și chemările rostite de el altădată, în temnița „cea mai de jos” a închisorii.

Astăzi, eu am ajuns un POP! Poate că unii dintre voi nu știți despre ce vorbesc. Pe noua rețea de comunicare mondială numită Internet, fiecare abonat care intră „pe rețea” este un POP, adică un „Point of Presence”, un „punct de prezență”. Deschid computerul și... pot să ajung oriunde în lume. Pot vizita orice alt POP și pot comunica cu toți cei conectați în această uriașă rețea, asemănătoare unei pânze de păianjen. Cu mult înainte de inventarea Internetului, Dumnezeu avea însă așa ceva. Oriunde sunt „doi sau trei” adunați laolaltă, ei se conectează „în Christos”, la realitatea spirituală a prezenței și lucrării Sale. Cuvintele lor, cântările lor, rugăciunile lor sunt preluate de această rețea a Trupului lui Christos răspândit în credincioșii din toată lumea, sunt înălțate apoi la tronul de har al domniei cerești, amplificate și retransmise ca să-și împlinescă

lucrarea pe pământ. Ca să comunicăm prin Internet trebuie să existe doi sau trei POP. Ca să comunicăm în lumea spirituală trebuie să existe un minim de „doi sau trei” adunați „în Christos”. Asta înseamnă că nu ne putem aduna oricum ca să ne conectăm la lumea spirituală. Nu este totuna dacă stai spectator ca unul din mulțimea aceea uriașă, dar ineficientă de pe stadion, sau dacă realizezi că ești „în Christos” și te cuplezi într-o atmosferă de rugăciune și intensă participare duhovnicească!

Iată de ce am ajuns să repet în adunarea sfinților de la Bethel: „Intrați pe emisie! Nu stați doar ca simpli spectatori în biserică!”

Pe vremurile copilăriei mele petrecute în biserica Basarab din șoseaua Nicolae Titulescu nr. 53A, organista bisericii era sora Bușilă. Dânsa se refugiase în România din Basarabia, după ce autoritățile comuniste de acolo l-au arestat pe soțul ei, pastorul Bușilă, și l-au dus în Siberia. Rămasă văduvă după „dispariția” celui cu care împărțise lucrarea, sora Bușilă își găsisese noua ei contribuție necesară la viața bisericii în acompanierea cântărilor comune la harmoniu. Când picioarele n-au mai ajutat-o și când n-a mai putut să se deplaseze ușor, sora Bușilă s-a retras într-un mic apartament lipit de clădirea adunării. O știam acolo, izolată de toți, neputincioasă și condamnată parcă să-și aștepte, uitată de toți, moartea. Puțin știam eu pe atunci că mai toți tinerii adunării și mulți dintre cei adulți făceau pelerinaj la camera surorii Bușilă ca să găsească un sfat înțelept, o ureche care să-i asculte cu simpatie și un partener de rugăciune.

Într-o zi, tatăl meu ne-a surprins pe toți spunându-ne că sora Bușilă i-a cerut să-i cumpere... un glob pământesc din acelea folosite la orele de geografie. Când tatăl meu i l-a dus, ea i-a explicat: „Am o sumedenie de liste de rugăciune, dar când ajung să mă rog pentru țările lumii mă încurc. Am dorit un astfel de glob ca să pot pune degetul meu pe fiecare țară din lume pentru care mă rog și să nu mă mai încurc.” Nici o îndeletnicire nu este plicticoasă dacă vedem un scop al lui Dumnezeu în ea.

Cu siguranță, sora Bușilă a fost un creștin care n-a vegetat degeaba nepăsătoare la lucrarea lui Dumnezeu și la problemele

altora. Ea a știut, chiar și fără radio și fără Internet, să... „între în emisie”!

Ceva asemănător făceau și ermiții de altădată. Alegând să fugă de lume și să stea în locuri pustii, ei nu se izolau de lume, cum credem unii dintre noi și palidele imitații care par că le urmează exemplul, ci departe de a se izola, ei se „cuplau” la lumea comunicărilor spirituale asemenea lucrătorilor de la stațiile de releu și se dedicau unei vieți de intensă mijlocire pentru alții.

Regina Scoției a intrat în istorie când a zis: „Nu mă tem de toate armatele Angliei, cât mă tem de rugăciunile lui John Cox!”

Martin Luther a spus: „Sunt foarte ocupat astăzi. Am foarte multe probleme și fără vreo patru ore de rugăciune nu cred că pot să mă descurc.”

Și totuși... în adunările de astăzi foarte mulți stau ca simpli spectatori și consumatori de spectacole! Ba uneori se mai transformă și în critici, ca cei care-și câștigă faima făcând asta prin ziare și reviste. Puțini știu sau își dau seama că închinarea plăcută Domnului nu este aceea din „spectacolul exterior al liturghiei sau al procesiunilor și corurilor din catedrale”, ci a rămas și astăzi tot aceea făcută „în duh și în adevăr, căci Dumnezeu este Duh, și cine I se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr”. Dacă ne adunăm doar ca să ne cântăm unii altora și ca să ne impresionăm unii pe ceilalți, ca să ne căpătăm răsplata de la oameni, n-am făcut încă nimica duhovnicește! N-am învățat să ne cuplăm la rețea și să „intrăm în emisie” duhovnicește!

Într-una dintre diminețile trecute l-am vizitat pe tatăl meu, Vasile Brânzei, și l-am găsit puțin abătut. L-am întrebat: „Care-i baiul?” și mi-a răspuns: „Sunt supărat că nu mai am vloga de altădată! Obosesc foarte repede. Nu mai sunt în stare de mare lucru!”

Mă gândeam cum aș putea vorbi, ce i-aș putea spune ca să-l mângâi, să-l încurajez și să-l scot din starea aceea. N-am apucat însă. A continuat tot dânsul, zicând: „Nu-i nimic! Mi-e trupul neputincios, dar asta nu înseamnă că stau degeaba. Am în mine pe Duhul Sfânt! Biblia spune că Antichristul nu poate face ce vrea până nu-i va fi luat din cale cel care-l oprește, Duhul Sfânt

care locuiește în cei credincioși. Deși par neputincios, sunt mai puternic decât Antichrist, prin Duhul care locuiește în mine, și stau împotriva lucrărilor lui! Sunt important pentru lucrarea lui Dumnezeu în Biserică și în lume!”

Tatăl meu cunoaște Evanghelia pe care a predicat-o timp de o viață întregă! Uneori vine acasă de la adunare mai obosit decât pe vremurile când vorbea el de la amvon. Toate cele din adunare trec prin el însuși, sunt prelucrate la nivelul duhului și amplificate la nivelul înalt al rugăciunilor. Și el știe să „intre în emisie”!

Sunt convins că ceea ce se întâmplă sau nu se întâmplă într-o anumită adunare, într-un anumit sat sau oraș, într-o anumită țară depinde de numărul și calitatea celor care „intră în emisie” pe lungimile de undă ale lucrării spirituale.

Geabou Pascu

„Iubitor de oameni” este cu totul altceva și cu mult mai mult decât o afirmare de principiu, este o constatare pasională. În despărțirea dintre Pavel și frații din Efes (Fapte 20:17-38), vedem ce a însemnat acest sentiment pentru marele apostol: „Au izbucnit cu toții în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel și l-au sărutat. Căci erau întristați mai ales de vorba pe care le-o spusese el, că nu-i vor mai vedea fața.”

Mi-am adus aminte de aceasta la una dintre Conferințele ținute pentru păstori de Rick Warren, păstorul din Saddleback.

„Uitați-vă, vă rog, la mine puțin. Opriți-vă din scris și priviți-mă în ochi, căci vreau să vă spun ceva foarte important: Cel mai mare lucru de care au nevoie cei din bisericile voastre este să-i convingeți că-i iubiți. Creștinii au nevoie să simtă dragostea lui Dumnezeu prin cei trimiși să-i slujească. Vreau să vă șochez pe unii dintre voi și să vă spun că ceea ce faceți voi înainte de începerea serviciilor divine nu este un lucru bun. Vreau să le vorbesc acelor care obișnuți să vă închideți într-un birou singuri sau cu un grup de «supersfinți» din comitetul bisericii ca să vă rugați pentru ceea ce urmează să se întâmple în adunare. Vreau să vă spun că locul vostru atunci nu este în birou! Atunci trebuie să fiți în sală, printre oameni. Aveți toată săptămâna să vă rugați

acasă și prin birouri. Când oile vin în staul, păstorii trebuie să fie la ușă și printre ele. Stați de vorbă cu oamenii. Întrebați-i despre problemele lor. Zâmbiți-le și asigurați-i că au un Dumnezeu puternic, care le va purta povara. Dați mână cu oamenii. Puneți mâna pe umerii lor. Mai sărutați-i pe unii dintre ei. Păstorul trebuie să-i convingă pe oameni că este un om căruia îi pasă, care vine să stea de vorbă cu ei, care este accesibil, nu închis într-un turn de fildeș sau într-un birou inaccesibil... Unii se poartă de parcă ar avea nevoie de oameni doar ca audiență, doar ca mulțime în fața căreia să-și confirme propria părere bună despre ei înșiși. Oamenii simt asta. Oamenii se duc după cei care-i caută și care sunt gata nu numai să le vorbească, ci și să le asculte glasul.

Secretul acesta l-a știut până și Absalom! El știa ceea ce nu știu unii dintre păstorii de astăzi: inima poporului se câștigă la poarta cetății. Motivația lui a fost greșită. Tactica lui a fost bună. Noi avem o motivație bună, dar mulți neglijăm tocmai această tactică bună.”

De același adevăr mi-am dat seama și când l-am auzit pe fratele Pascu Geabou spunând la Phoenix: „Mi-e dor de frații din țară pe care i-am păstorit atâția ani... Mi-e dor de cel neputincios pe care-l ridicam în brațe de fiecare dată când mă duceam să-l iau cu mașina la biserică duminică dimineța și când îl aduceam la amiază acasă. Mi-e dor de oamenii aceia simpli și bătrâni. Mi-e dor de frați.”

Era glasul unui păstor veritabil, vocea și cuvintele unuia împătimit de „iubirea de oameni”.

O caricatură

Când ne-am mutat pentru prima oară în clădirea bisericii „Bethel” din Anaheim, California, pe un perete aflat în holul intrării coriștilor era afișată o caricatură tăiată dintr-un ziar local. Ea îl înfățișa pe un copil îngenuncheat lângă pătuțul său pentru rugăciunea de dinainte de culcare. Sub caricatură era scris textul acelei rugăciuni copilărești:

„Doamne, ai grijă de mama, de tata, de frățiorul meu, de mine, dar, mai ales, ai grijă de Tine... că dacă Ți se întâmplă Ție ceva, e vai de noi toți!”

Caricatura nu avea prea multă teologie, dar era plină de... adevăr.

Richard Wurmbrand

Cu câțiva ani înainte de moartea lui nenea Richard, l-am însoțit pe Aurel Popescu într-o vizită la Palos Verdes. Când doamnele s-au retras la bucătărie să pregătească ceva de mâncare, fratele Aurel s-a plecat discret spre fotoliul în care stătea nenea Richard și i-a spus mai mult pe șoptite:

– Richard, nu demult a început să mă preocupe serios problema morții. Și Valerica și eu suntem aproape de moarte și mă ia un fior rece pe șira spinării când mă gândesc la aceasta. Tu ești obișnuit cu moartea. De vreo 35 de ani... tot „mori”! Ce simți tu când te gândești la moarte?

Lăsându-se puțin pe spate ca să stea mai comod în fotoliu, nenea Richard s-a gândit puțin... El și-a dat seama repede că Aurel nu avea nevoie de texte biblice sau de predici. Omul de lângă el, prietenul de atâția ani de zile, avea nevoie de un exemplu, așa că nenea Richard s-a gândit la ceva, a lăsat să i se lumineze fața de un zâmbet larg și a spus:

– Singurul sentiment care mă copleșește când mă gândesc la moarte este... curiozitatea. Vezi, am fost cu Domnul Isus atâția ani împreună. Am umblat împreună. Am fost în celula morții din închisoare, dar am fost și în casele regelui la Versoix. Am fost cu El în foarte multe țări ale lumii. Am fost cu El sănătos și am fost cu El bolnav. Am fost cu El la săraci și am fost cu El la bogați. Peste tot L-am văzut ce face și cum face. Când mă gândesc la clipa mării treceri dincolo, mă întreb: „Sunt curios să văd cum o să o facă pe asta! Cred că voi învăța ceva de la El și cu ocazia asta!”

Mărturisesc că și fratelui Aurel și mie ne-a rămas gura căscată. La așa ceva nu ne gândisem încă. Moartea ca o mare... curiozitate. Pentru cel ce umblă zi de zi cu Domnul Isus moartea va fi într-adevăr intrarea într-o nouă și minunată... realitate.

Petru Popovici

Pe data de 9 noiembrie 2003, cu ocazia întâlnirii foștilor studenți creștini de la Timișoara, fratele Petru Popovici a rostit în biserica noastră din Los Angeles un mesaj cu puternice accente autobiografice:

„Eu pot spune împreună cu psalmistul că «Dumnezeu m-a ocrotit în coliba Lui.» Treizeci de ani, din 1937 până în 1967, am vestit Cuvântul Domnului în România. N-au fost ani de mare libertate. Am suferit înainte de a fi comuniștii ateii la putere. Uneori se pare că înainte de comuniști au fost chiar împotrivirile mai mari și suferințele mai mari.

Au venit comuniștii. Un frate venit din România după ce am ajuns eu aici mi-a spus: «Frate Pitt, nu uita că mâna comuniștilor este destul de lungă să te ajungă și aici.» Eu însă nu m-am temut de ei nici în România și n-aveam să mă tem de ei din America.

Am fost păstor la Timișoara sub doi împuterniciți și la Arad sub un altul. (n.a.: Un «împuternicit» era un om cu autoritate din partea Satului Român ca să supravegheze activitatea Cultelor religioase și a angajaților lor.) Când mi-au făcut mutarea de la Arad la Timișoara, împuternicitul de acolo nu «m-a vrut». El a pus un referat negativ la dosarul meu, astfel ca Departamentul Cultelor să nu aprobe mutarea mea. La Arad era însă un împuternicit mult mai bun. Într-o clipă de intimitate și confesare mi-a spus:

– Domnule Popovici, dacă ar fi să pot să aleg astăzi, eu aș alege să fiu baptist.

– Dar de ce nu poți și astăzi? i-am zis eu. Am înțeles că se temea că-și va pierde pâinea.

Cel de la Timișoara n-a reușit nimic cu referatul lui, pentru că împuternicitul de la Arad îmi făcuse un referat bun, iar cei de la București au luat în considerare referatul lui, pentru că el mă cunoștea. Popescu Sever de la Timișoara nu mă cunoștea încă. Numai că s-a informat și nu dorea să aibă bătaie de cap cu mine.

După ce m-am mutat în Timișoara, acest Sever Popescu a venit la mine și mi-a zis:

– Domnule Popovici, gata cu orchestra și cu fanfara!

Noi aveam la biserică și orchestră și fanfară și cor mixt și bărbătesc, iar asta nu le prea plăcea lor.

I-am răspuns:

– Nu pot asta!

– Cum așa, «nu poți»?!

– În Biblia mea scrie: «Cântați Domnului din instrumente!»

El s-a făcut foc.

– Cum, domnule! Și asta scrie în Biblie?

– Da, și asta, iar eu trebuie să ascult mai mult de Cuvântul Sfânt decât de dumneavoastră.

«Fă să strălucească fața Ta peste noi și este de ajuns...»

Nu m-au vrut. Eram însă ca un țepuș care li s-a oprit în gât și nu puteau nici să mă înghită, nici să mă lepede. E mare lucru! Să fii ocrotit în vremuri de primejdie, în vremuri critice, «în coliba Domnului». E harul Lui asta! Nu este din partea omului!

La Arad, când am fost patru ani păstor la biserica «Pârneava», aveam în biserică o soră al cărei soț era milițian. În plus, vecin cu ușa socrilor locuia un «fost chestor de poliție». Îi cunoștea foarte bine pe bapțiști, pentru că era de pe valea Crișului Alb. Avea chiar și rudenii pocăite...

Era pe atunci perioada când se făceau «ridicările». Cei tineri nu știu astăzi ce însemna asta... Veneau noaptea, pe la miezul nopții, fără să te anunțe, fără nimica... Și îți spuneau: «Poftim cu noi!» Îți răscoleau toată casa, luau ce credeau ei, te băgau în dubă și te duceau. Nimeni nu știa unde și cât timp vei sta acolo.

Prin mâinile soțului surorii din biserica noastră treceau tablele cu numele celor ce urmau să fie ridicați. El îmi trimitea vorbă prin soție:

– Dacă se poate, la noapte să nu stai acasă.

Trebuia să cunoști obiceiul lor. Că dacă nu erai acasă în noaptea aceea, erai scăpat și scăpat ai fost pentru o vreme.

Vă mărturisesc că luam bicicleta și fugeam până la fratele meu Alexa, îi spuneam și lui, el își pregătea bagajul și pleca de acasă. Eu, mulțumesc Domnului, n-am plecat de acasă nici o noapte ca să dorm în patul altuia. Aveam pregătite și bocancii și tot ce trebuia, că dacă era vorba să vie să fiu gata. N-au venit însă...

E mare lucru «să fii ocrotit în coliba Domnului». E mai bine în colibă decât în palat. Când Îl ai pe Dumnezeu se întâmplă ca în Psalmul 16:

«Păzește-mă, Dumnezeule, căci în Tine mă încred. Eu zic Domnului: ‘Tu ești Domnul meu, Tu ești singura mea fericire!’» (Psalmul 16:1-2)

Câtă vreme ți-e fericirea în confort tremuri. Dacă ai casa frumoasă, mobila frumoasă, vine odată focul și tot belșugul tău se duce în fum. Am văzut odată la știri pe unul care a deschis portbagajul mașinii și i-a spus reporterului: «Aici este tot ceea ce mi-a mai rămas. Restul din toată averea mea adunată de atâția amar de ani s-a făcut scrum și cenușă.»

«Eu zic Domnului: ‘Tu ești singura mea fericire!’»

Domnul te ascunde în coliba Lui. E bine! E bine!

Îmi aduc aminte că era o zi ploioasă de început de toamnă, în decada lui ‘60. Eu eram destituit. În fața casei noastre apare o mașină și, din mașină, o mașină străină, coboară doi bărbați și două doamne. Nu-i cunoșteam, n-am știut cine sunt, n-am fost anunțat de nimeni, nimic. Am ieșit afară și i-am întâmpinat. Unul era Theodore Adams, care fusese cu doi ani înainte președintele Alianței Mondiale Baptiste. Cel de-al doilea era doctor Hargroves, președintele în funcțiune al Alianței Mondiale Baptiste. I-am primit, i-am găzduit... «Dumnezeu ne-a ascuns în coliba Lui.» Nimeni de la autorități nu mi-a zis o vorbă. Nu m-au întrebat cine au fost, ce au vrut... Când Domnul pune mâna ca să te ascundă, îți este de-ajuns.

Să revin însă la «împuțerniciți»... E curios. Ei țipau în gura mare la președintele Comunității Baptiste de Banat împotriva mea. Președintele le-a spus:

– Chemați-l aicea.

– Nu, au zis ei, puneți-l voi la punct!

Când Dumnezeu te ocrotește, îți este de ajuns.

Astăzi, vă mărturisesc cu toată bucuria că acei comuniști n-au făcut altceva decât să împlinească cu mine un plan divin. Mulțumesc Domnului pentru «destituirea» pe care El a îngăduit-o și eu... am meritat-o și știu clar lucrul acesta. Așa a vrut Dumnezeu

ca să-Și facă planul! Și noi nu vrem, uneori noi ne împotrivim Lui.

Când m-am dus la București și am împărtășit cu Alexa gândul că mă duc la Ambasadă ca să depun formele pentru plecarea definitivă în America, băi fraților, nici cu mine până la Ambasadă n-a vrut să vină! Îi era teamă! Era pericol! Pericol mare.

El mi-a dat informațiile cum să ajung acolo și m-am dus singur. Și atunci Dumnezeu a avut mâna peste mine. Nimeni nu m-a întrebat nimic. Pe atunci, toți cei care treceau pe la Ambada Americană erau anchetați de securitate. Am făcut și eu o șmecherie, un joc și... Dumnezeu m-a ocrotit în coliba Lui.

În vara următoare, Alexa, care nu voise să vină, s-a dus în vizită la Oțelul Roșu, la sora noastră, și de acolo plănuia să vină la mine la Timișoara. Era cu familia, cu soția, cu copiii... În tren au ocupat numai ei un compartiment. În compartimentul vecin erau doi. Când copiii au ieșit la geam să vorbească între ei ceva, au ieșit și cei doi și încercau să-i tragă de limbă. Copiii fuseseră instruiți să se ferească de orice străin și au venit de le-au spus părinților.

Au ajuns cu acceleratul la Caransebeș. Alexa cu familia se dau jos și... se dau și cei doi. Aveau peste o jumătate de ceas cu trenul spre Oțelul Roșu. Au urcat ei în tren, au urcat și cei doi. Au ajuns la Oțelul Roșu și au coborât ei. Și au coborât și cei doi. Acuma, vorba aceea românească, «orb să fii, tot îți dai seama...» Alexa și-a dat seama că-i urmărit. Soția însă i-a spus: «S-ar putea să fie o simplă întâmplare și noi să presupunem doar ceva...» Au stat seara aceea la Rahela și s-au culcat la Oțelul Roșu. Nu li s-a întâmplat nimic...

A doua zi, vin la tren să plece de la Oțelu și să meargă la Caransebeș și apoi la Timișoara. Se urcă ei în tren, se urcă și cei doi. Ajung la Caransebeș. Se dau ei jos se dau și cei doi jos. Urcă ei în trenul de Timișoara, urcă și cei doi. Acuma, lui Alexa toate acestea i-au fost prea mult... Îi bătea inima de numa'-numa'. Au ajuns la Timișoara. În fața gării întorcea troleibuzul care mergea la noi în cartier, dincolo de stația de radio. Se urcă în troleibuz și, după ei, se urcă și cei doi. Era prea mult ca să fie o simplă întâmplare. Ajung cu troleibuzul la strada noastră. Se dau ei jos și

se dau și cei doi jos. Alexa se pierduse puțin. Soția, mai tare puțin, a zis către el:

– Alexa, stai că mi s-a desfăcut șiretul.

Cei doi erau în spatele lor și au avut atâta obraz ca să nu stea proțâpiți în spatele lor, ci au trecut pe alături. Copiii alergaseră și deja ajunseseră acasă la noi. Când a sosit, Alexa era alb ca varul.

– Pitt, nu stăm nimic, nu stăm nimic.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu stăm nimic. Uite ce ni s-a întâmplat, așa... așa... așa că nu stăm.

– Măi, mâncarea-i făcută și voi n-ați mâncat acuma de amiază. Trebuie să stați.

– Nu stăm. Nu stăm. Nu stăm.

– Aici eu sunt gazdă! Gata! Nu vreau s-aud nimic! Înăuntru cu voi și la masă, că v-așteaptă! am spus eu.

Și cumva așa forțați au intrat înăuntru și s-au așezat la masă să mănânce că erau flămânzi.

În timp ce mâncam, Alexa se oprește din mâncare și spune:

– Pitt, să știi... mergem la București și am să depun și eu cerere de plecare în America.

Dumnezeu avea nevoie pentru radio, pentru literatură, de noi aici și prin comuniști, prin mâna lor care era puternică, prin mâna lor a făcut ca să venim încoace.

Am atâtea experiențe în privința aceasta. De aceea vă spun, nu vă temeți de oameni! Nu tremurați înaintea lor! Indiferent cine ar fi! Fiți tari în Domnul și în puterea tăriei Lui! Aveți-L pe Domnul ca fericire. «Singura mea fericire», zice psalmistul. În Psalmul 73, ultimul verset spune:

«Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu: pe Domnul Dumnezeu Îl fac locul meu de adăpost, ca să povestesc toate lucrările Tale.» (Psalmul 73:28)

Țin să vă asigur că Domnul știe să dea fericirea. Nu sunt bogat și Îi mulțumesc Domnului pentru că toată viața am fost sărac. Îi mulțumesc. Poate că dacă eram bogat...

Într-o predică de la Chicago, nepotul Valentin spunea că se bucură că tata Popovici, când a venit din America în România, n-a băgat banii în avere, ci a investit în copii. Slavă Domnului!

Unii căutați averi și bani. Eu vă zic, căutați-L pe Domnul! Astăzi, materialismul a pus cumva stăpânire pe frații noștri. Nu mai au timp! N-au timp să citească Biblia, n-au timp să se roage, n-au timp să stea de vorbă cu copiii lor. Eu cunosc probabil peste o mie de cântări și mă uit la unii dintre copiii de azi și la tineri și chiar la unii păstori că nu știu cântările, măi frate. Știu câteva. Tata și mama n-au fost bogați, au fost săraci. Tata n-a vrut să cumpere pământ în România pentru că a vrut să vie înapoi în America, dar Dumnezeu a vrut ca să ne crească în sărăcie, în greutate, în necazuri, pentru că ienupărul, care crește pe vârful de munte, e soiul de lemn care e tare ca osul. Dumnezeu a vrut să ne crească în greutate și necazuri ca să ne poată folosi. Fiți la îndemâna lui Dumnezeu! Stați de vorbă cu copiii voștri.

Apostolul Ioan spune despre părtășia pe care o avem cu tatăl:

«Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată; - deci, ce am văzut și am auzit aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi.» (1 Ioan 1:1-4)

Astăzi, soțul nu are părtășie cu soția sa. E prea «ocupat»... Vine târziu și când vine se așează la televizor și nu mai pot să stea de vorbă. Nu mai pot să-și crească copiii. Pe copiii lor îi cresc alții. Nu-i bine, frații mei și surorile mele. Nu-i bine!

Copiii sunt un dar din darul Domnului. Creșteți-i! Mai bine săraci, dar creșteți-i pentru Dumnezeu. Povestiți-le lucrările minunate ale Domnului. Spuneți-le ce a făcut Domnul în viața voastră. Că așa spune Scriptura. Pe mine așa mă-nvață Domnul.

Când veneam de la seceră, părinții noștri veneau frânți de oboseală. Nu-i lucru simplu să tragi toată ziua cu coasa și să aduni snopii. Totuși, când ajungeam acasă, părinții se așezau cu noi pe

prispa casei. În Banat îi spune «târnaț». Se așezau pe târnaț și începeau să cânte. Ceilalți vecini se mirau:

– Cum? Ai lui Sima pocăitul or ajuns acasă și cântă! Cântă!

Eu atunci am învățat cântările și le am înregistrate în «computerul» asta pe care l-a făcut Dumnezeu. Nu numai cuvintele! Uneori știi și gamele în care se cântă cântările și numărul sub care apar în carte. Dacă folosești mereu un lucru, Dumnezeu face că ți se întipărește în minte. Stați de vorbă cu copiii voștri! Cântați împreună cu ei cântările Domnului!

În Biblia mea spune că vin zile și mai grele. De aceea «întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui». Aici sunt două cuvinte: «putere» și «tărie». Puterea este de acțiune, iar tăria este de rezistență. Un pod trebuie să aibă rezistență. O grindă trebuie să aibă rezistență, tărie! Pentru vremurile care vin, căutați să aveți tărie! Domnul să ne învrednicească printr-o părtășie strânsă cu El și strânsă în familie, să fim nebiruiți.”

Prietenul păcătoșilor

Îl chema Mihai. Avea părul rebel, dat cu mult gel, purta un tricou găurit, niște blugi decolorați și umbla desculț. Așa s-a îmbrăcat în toți cei patru ani de facultate. Avea o minte strălucită, o gândire mai degrabă ezoterică, dar foarte luminoasă. Cândva, în acei patru ani petrecuți în amfiteatre, Mihai s-a întâlnit cu adevăratul Isus și s-a convertit.

Peste drum de campus se afla o biserică renumită, foarte conservatoare. Tare își doreau membrii ei să inițieze o lucrare printre studenții din campus, dar nu prea știau de unde și cum să înceapă.

Într-o zi, Mihai a hotărât că vrea să viziteze biserica. Zis și făcut! A intrat pe ușa bisericii desculț, cu tricoul lui găurit și blugii soioși și cu părul gelat în toate direcțiile. Serviciul divin începuse deja, locurile erau aproape toate ocupate, așa că Mihai a luat-o pe culoarul central al bisericii, căutându-și cu privirea un loc. Nici o șansă! Nici un loc liber!

În timp ce Mihai înainta preocupat spre amvonul bisericii, oamenii au început să se foiască pe scaunele lor, dar nimeni n-a comentat nimic. Mihai se afla deja la câțiva pași de amvon, când și-a dat seama că nici măcar în primele rânduri nu era nici un loc liber. S-a uitat în jur și, în cele din urmă, s-a așezat pe covorul cu arabescuri, chiar în fața amvonului.

Ce-i drept, comportamentul lui Mihai n-ar fi ridicat nici un semn de întrebare la o întrunire studentească, însă nu se întâmplase niciodată, dar chiar niciodată, așa ceva în respectabila biserică de peste drum de campus!

Oamenii își dădeau deja coate, iar atmosfera era la fel de încărcată ca înaintea unei furtuni. Păstorul, care urmărea totul de după amvon, observase că din spatele bisericii, din chiar ultimul rând, se ridicase unul dintre diaconi și o pornise încet înspre Mihai.

Diaconul era pe la 80 de ani, cu părul de un alb ca spuma laptelui, îmbrăcat la costum „la patru ace” (inclusiv vestă!) - după toate aparențele un om evlavios, foarte elegant, respectabil și politic. Da, se folosea de un baston la mers și se îndrepta încet, dar hotărât spre acest tânăr cu comportament atât de ciudat. Și toată lumea era de acord că diaconul nu putea fi chiar deloc de condamnat pentru ceea ce urma să facă. Cine ar fi putut să-i pretindă unui om de vârsta lui, cu o educație cât se poate de aleasă și o viață vădit impecabilă, să înțeleagă un amărât de student ce și-a găsit să ocupe loc nici mai mult, nici mai puțin decât pe covorul din fața amvonului?

I-a trebuit foarte mult diaconului până să ajungă la Mihai. În biserică se așternuse o tăcere de mormânt. Se auzea doar bocănitul ușor aritmic al bastonului pe culoarul bisericii. Toți ochii erau pironiți asupra bătrânelului cu bastonul. Dacă ar fi căzut un ac, până și îngerii din ceruri i-ar fi auzit ecoul!

Păstorul era la fel de tăcut ca toți ceilalți. Toți, dar absolut toți așteptau cu sufletul la gură deznodământul.

În cele din urmă, bătrânul diacon a ajuns în dreptul tânărului. S-a oprit. S-a uitat spre el și... a lăsat să-i cadă bastonul la picioarele lui, după care s-a aplecat încetișor, cu vizibil efort,

înspre studentul nostru... De fapt, s-a așezat cu mare greutate lângă el, pe covor, astfel încât băiatul să nu mai fie singur.

Tăcere deplină. Nimeni, nici un cuvânt. Dar nu de indignare, ci de emoție. Când a reușit să-și învingă emoția, păstorul a rostit cu voce gravă:

– Probabil că peste câteva zile nu vă veți mai aminti ce vă voi predica în cele ce urmează. Dar nu veți uita niciodată ceea ce tocmai ați văzut desfășurându-se înaintea ochilor dumneavoastră.

Pentru cine crede că așa ceva este doar... poveste, îl sfătuim să citească viața pastorului Chuck Smith, întemeietorul mișcării Calvary Chapel din Costa Mesa, California. Când a adus prima dată niște „hippy” care se așezau pe jos în adunare, jumătate din Comitetul bisericii i-au spus: „Alege! Sau ei sau noi!” „Nu mă forțați să aleg”, le-a răspuns el. Astăzi, cei care au părăsit atunci biserica sunt probabil „oameni cumsecade” într-o adunare cu membri puțini și sală prea mare. Chuck Smith păstorește zeci de mii și „ucenicii” lui păstoresc mii de biserici cu sute de mii de membri.

Sfinți cu probleme

M-a întrebat de curând un frate dintr-un alt oraș dacă să stea în biserica lui cu probleme sau să se mute într-o alta, ca să trăiască și el mai liniștit.

Mărturisesc sincer că am fost și eu preocupat din când în când de această întrebare. Se pare că fratele îmi era „frate” și din acest punct de vedere...

L-am rugat să-mi dea puțin timp de gândire și de rugăciune. Am rămas apoi cu povara acestei întrebări pe suflet. Să o numesc o întrebare „grea”? Îmi aduc aminte că Richard Wurmbbrand spunea:

„Lasă-mă, domnule, și nu-mi spune mie că ai o întrebare grea! Nu există așa ceva! Ce te costă pe dumneata să o pui? Nimic. N-ai nici o greutate.... Nu există întrebări grele sau dificile. Există în schimb răspunsuri grele, răspunsuri dificile, care mă costă pe mine nopți nedormite.”

Fratele meu se descărcase spunându-mi mie problema lui. Acum eu îmi frământam mintea și sufletul ca să găsec, sau mai bine zis, ca să primesc un răspuns clar și limpede.

Rezultatul rugăciunilor mele s-a concretizat în următoarea concluzie:

Nu există biserici fără probleme. Din cauza aceasta, nu avem nici o șansă să ajungem în locul iluzoriu pe care ni-l dorim în clipele noastre de suferință, stres și neliniște. Nu suntem noi primii care au simțit acest lucru. Iată cum oftează psalmistul:

„O, dacă aș avea aripile porumbelului, aș zbura și aș găsi undeva odihnă! Da, aș fugi departe de tot și m-aș duce să locuiesc în pustie.” (Psalmul 55:6-7)

Observați unde dorea să ajungă el? Într-o pustie, într-un loc din care să lipsească tocmai... oamenii, căci majoritatea problemelor noastre nu sunt „naturale”, cauzate de natură, ci „umane” sau interumane. Ne obosim de oameni și am pleca uneori oriunde vedem cu ochii numai să scăpăm de ei...

De fapt, nu există oameni fără probleme. Din acest punct de vedere, există trei categorii de oameni: oameni care fac probleme, oameni care suferă din cauza problemelor și oameni care știu, pot și sunt chemați să rezolve probleme.

Dacă ești din prima categorie și ai creat probleme într-o biserică, pleacă sau, și mai bine, pleacă-te, adică pocăiește-te.

Dacă ești din cea de a treia categorie, nu te grăbi să pleci. Uneori, Dumnezeu îngăduie probleme în jurul nostru ca pe niște exerciții prin care să ne desăvârșească puterea și capacitățile.

Ce faci însă dacă ești din categoria „de la mijloc”, dintre cei în capul cărora se sparg toate problemele din jurul lor?

Pentru aceștia n-am găsit nici un sfat mai bun decât acela pe care i l-a dat Ioan mai tânărului și bolnăviciosului Gaiu, în cea de a treia sa epistolă. M-am întrebat odată de ce a vrut Duhul Sfânt ca o astfel de scrisoare să fie considerată „inspirată” și „păstrată” ca document între cărțile Noului Testament. Să fi știut El ceva... despre problemele noastre?

Plasat într-o biserică căzută vremelnic pe mâna unui „dictator firesc” ca Diotref, Gaiu este în pericolul de a se lăsa modelat de

influența acestui om nefast. N-ar fi fost oare mai bine pentru el să plece în altă parte, eventual împreună cu Dimitrie, și să formeze o altă adunare?

Bătrânul apostol nu-l sfătuiește așa. El îi spune doar să aibă răbdare până ce va sosi ceasul lămuririlor:

„De aceea, când voi veni, îi voi aduce aminte de faptele pe care le face...” (3 Ioan 10)

Aceste lămuriri și „puneri la punct” erau atunci și sunt și astăzi în sarcina celor care veghează asupra bisericilor. În trupul lui Christos nu există „individualism și independență”, ci unitate și interdependență.

Al doilea lucru pe care i-l spune Ioan lui Gaiu este: nu te lăsa biruit de rău, nu deveni ca cel ce te face să suferi. Asta ar fi cea mai mare înfrângere a ta și cel mai mare triumf al răului:

„Preaiubitule, nu urma răul, ci binele. Cine face binele este din Dumnezeu: cine face răul n-a văzut pe Dumnezeu. Toți, chiar și Adevărul, mărturisesc bine despre Dimitrie; și noi mărturisim despre el și știi că mărturisirea noastră este adevărată.” (3 Ioan 11-12)

Stai pe baricadă! Și caută să ai părtășie cu cei buni! Sunt întotdeauna destui și dintre aceștia...

Sfinți în devenire

Am găsit într-o revistă acest scurt articol care arată că toți copiii lui Dumnezeu sunt sfinți în devenire, cu greșelile și căderile lor temporare. Vi-l supun analizei:

În căutările noastre după un păstor calificat și competent, am alcătuit următorul raport cu concluziile și recomandările noastre. Dintre toți candidații, doar unul a întrunit calitățile și calificările necesare.

Lista de mai jos conține numele persoanelor și scurtele noastre observații pe care vi le oferim în caz că vă gândiți să-i considerați în viitor candidați pentru poziția de pastor.

Noe: Are 120 de ani de experiență ca predicator, dar nici un convertit.

Moise: Este bâlbâit. Adunarea unde a activat spune că-i sare țandăra pentru fleacuri.

Avraam: La greu, a fugit în Egipt. Am auzit că ar fi intrat în necazuri cu autoritățile și a mințit ca să-și scape pielea.

David: Are un caracter moral inacceptabil. Dacă n-ar fi avut scadențe morale, l-am fi putut recomanda măcar pentru postul de păstor cu muzica.

Solomon: Se bucură de reputația unui om înțelept, dar nu trăiește ceea ce le spune altora.

Ilie: S-a dovedit oscilant și inconsistent, iar sub presiune a făcut o cădere nervoasă.

Osea: Viață de familie falimentară. Divorțat și recăsătorit cu o prostituată.

Jeremia: Este prea emotiv și alarmist; unii spun că este sâcâitor, o adevărată pacoste.

Amos: Provine dintr-o familie de țărani. Este probabil mai bun la strângerea fructelor.

Ioan: Pretinde că este baptist, dar n-are tact și se îmbracă asemenea unui hippy. N-are prieteni și nu-l vedem o prezență plăcută la una dintre mesele de dragoste ale bisericii.

Petru: Își iese repede din fire. Se spune că s-ar fi lepădat în trecut de Christos.

Pavel: L-am găsit lipsit de politețe, prea „dintr-o bucată”. Aparență fizică neatrăgătoare. Predică mult prea lung.

Timotei: Prezintă un oarecare potențial, dar este mult prea tânăr, prea bolnăvicios și prea timid pentru a fi păstor.

Ioan Marcu: Deși a crescut într-o familie foarte dedicată bisericii, este instabil, fricos și se descalifică pentru a fi un purtător al Evangheliei.

Iuda: Pare a fi o fire tare descurcăreață și plină de simț practic. Priceput la finanțe. Este preocupat de săraci și se îmbracă foarte bine.

Comisia a ajuns la concluzia unanimă că acesta ar fi un candidat foarte bun pentru poziția de păstor în biserica dumneavoastră.

Nădăjduim că aceste scurte constatări vă vor fi de folos în dorința de a selecționa un om potrivit pentru lucrarea Domnului din biserica dumneavoastră.

Adaug acum un alt articol citit în altă parte:

Nu suntem încă desăvârșiți, dar nu te pierde cu firea. Majoritatea copiilor lui Dumnezeu au trecut prin această stare.

Moise a fost un bâlbâit.

Lui David nu i s-a potrivit armura.

Pavel l-a lepădat pe Ioan Marcu.

Osea s-a însurat cu o prostituată.

Amos n-a fost decât un culegător de smochine.

Iacov a fost mincinos.

David s-a încurcat cu o femeie.

Solomon a luat-o razna de tot.

Avraam era prea bătrân.

David era prea tânăr.

Timotei a avut ulcer.

Petru a fost fricos de moarte.

Lazăr a fost chiar mort.

Ioan a fost mândru și închipuit.

Isus a fost prea sărac.

Naomi a fost văduvă.

Pavel a fost un ucigaș, ca Moise de altfel.

Iona a fugit de Dumnezeu.

Miriam a fost o gâlcevitoare.

Ghedeon și Toma au fost stăpâniți de îndoială.

Jeremia a fost depresiv și cu gânduri de sinucidere.

Ilie a fost stresat până la totală descurajare.

Ioan botezătorul a fost un singuratic.

Marta era obsedată cu treaba.

Maria a fost leneșă.

Samson avea părul lung ca femeile.

Noe s-a îmbătat.

Am pomenit că Moise a fost nervos și pripit, ca de altfel și Petru, Pavel și ca mulți alții din Biblie.

Dumnezeu nu ne cere însă fișa noastră personală; El cheamă la Sine altfel de cum angajează patronii din lumea de acum, pentru că El este mai mult un Tată, decât un Stăpân. El nu Se gândește cât de mult câștigă sau pierde din cauza noastră.

Oricât ne-am strădui să le dobândim, darurile lui Dumnezeu sunt gratuite. Putem face lucruri minunate pentru oameni minunați, chiar dacă noi nu suntem încă minunați. Satan spune: „Nu ești vrednic!” Isus îl contrazice: „Eu sunt!” Satan se uită în trecut la păcatele noastre. Dumnezeu Se uită în urmă și vede o cruce. El nu ține în seamă ce ai făcut tu în ‘78, ‘88 sau ‘98. El le-a aruncat în marea uitării.

Sigur, sunt multe motive pentru care ar trebui ca Dumnezeu să nu ne vrea pentru Sine. Dacă suntem însă îndrăgostiți la culme de El, dacă-L dorim mai mult decât ne dorim următoarea respirație, El ne primește la Sine și este gata să ne pună la treabă așa cum suntem astăzi, fără să Se mai uite la cine am fost, la ce am făcut, unde am fost sau cum ne văd alții.

Pășește dincolo de limitările tale de azi în nelimitatul har al lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar folosi numai oameni desăvârșiți, n-ar putea face nimic pentru că aceștia încă... nu există. El a ales să ne califice la locul de muncă și să ne schimbe punându-ne la treabă. Lucrând „prin noi”, El lucrează în aceeași măsură „în noi”.

Aruncă-te cu dăruire înainte, uitând ceea ce ți-este deja în urmă. La urma urmei, așa cum îl arată și numele, trecutul a... trecut. „De astăzi dimineată, toate lucrurile au fost făcute noi.”

Aceasta este binecuvântarea mea pentru tine astăzi.

O ilustrație a celor spuse mai sus este într-un mesaj venit de la doi români care lucrează ca misionari în Nepal. Împărțim cu ei uimirea în fața puterii lui Dumnezeu, care alege mereu „lucrurile slabe, ca să le facă de rușine pe cele tari”.

„Chiar și acum când scriu parcă mi se pare imposibil ceea ce vă voi relata. Așa cum știți, în decursul acestui an, patru tineri din satele de lângă orașul Jhanjharpur au venit pentru o pregătire

despre cine este Christos și toți au dorit să Îl urmeze pe Domnul. Nu sunt crescuți spiritual, nu știu multe, dar vor să afle despre Dumnezeu tot mai mult.

Însă nu este totul, mișcarea avea să ia ușor-ușor amploare. Goraknat, după cum am spus mai sus, a mers acolo și stă în casa lui Mefus, care a făcut cursul acesta. Și cei doi, folosiți de Duhul Sfânt, au considerat că ceea ce ei știu nu trebuie să rămână doar la ei și astfel au început să le spună și sătenilor despre Domnul Isus.

Au început cu școlile, în fiecare dintre ele au câte o zi în care le vorbesc copiilor despre Dumnezeu și îi învață cântări pe care și ei le-au învățat când erau la acest curs. Și asta nu este totul, în sate avem mai multe grupe de adulți prin care îi ajutăm să strângă împreună bani și apoi să îi poată folosi pentru ceea ce au nevoie. Cei doi au avut diferite întâlniri cu aceste grupe și în mijlocul lor au început să vestească Cuvântul lui Dumnezeu. Au făcut deci un program și în fiecare zi merg la două grupe, de obicei dimineața și seara.

Dar de unde au ei mesaje? Ce anume le spun? Aveam și noi să aflăm că cei doi ascultă un post de radio creștin, emis dintr-un alt stat, își notează pe hârtie și apoi merg și le transmit acestor oameni. Ce minunat, suntem așa de bucuroși și abia așteptăm să împărtășim și să sărbătorim împreună aceste începuturi slabe. Sper că niciunul nu va mai putea spune că rugăciunea lui nu are rost, căci are și trebuie să o facem cu și mai multă pasiune. Amin.”

Sfinții din San Francisco

Iată că am străbătut două continente, câteva țări și am vizitat o sumedenie de biserici creștine. Lucrearea cu oamenii este uneori lipsită de rezultate vizibile spectaculoase. Răsplătirile ei sunt de cele mai multe ori nevăzute și ele, uneori rămânând ascunse foarte adânc... în viitor. Asta nu înseamnă însă că ele nu există!

În primul rând, cine lucrează cu oamenii colaborează îndeaproape cu Dumnezeu și-I simte foarte concret... respirația. Acest „Ruah Elohim” sau „Duh al Celui Atotputernic” adie delicat încă pe deasupra acestei lumi, aducând mereu în ființă și

crescând apoi duios... copii „născuți de sus”, destinați să vadă și să moștenească Împărăția lui Dumnezeu.

În al doilea rând, cel ce lucrează cu oamenii pătrunde vrând-nevrând în lumea nevăzută a spiritualității, a caracterului. Aceasta este o lume a inefabilului, dincolo de „ceea ce se vede” cu ochii firești, o realitate care poate fi palpată numai cu sufletul și poate fi modelată numai prin Cuvânt, prin post și prin rugăciune.

Una dintre caracteristicile acestei existențe spirituale este ceea ce numesc eu „elasticitatea”, capacitatea ei de a-și schimba forma și conținutul nu atât prin fapte, cât prin atitudini determinante. Cercetătorii psihanalizei numesc acest nivel existențial „subconștient”. Biblia o numește pur și simplu „trăire prin credință”. Din acest punct de vedere, ceea ce suntem noi în noi înșine este cu mult mai important decât ceea ce ne apucăm să facem, căci ceea ce înfăptuim va fi întotdeauna doar o curgere în afară a preaplinului care ne clocotește înăuntru. „Căci din prisosul inimii vorbește gura.” Trăirile noastre interioare devin filtrul prin care privim în jurul nostru, influențându-i pe cei din jur și lăsându-ne la rândul nostru influențați de ei.

Pentru fiecare dintre noi, lumea nu este așa cum este ea, ci așa cum suntem noi pe dinăuntru. Un muzician o va vedea mereu plină de melodii, un hoț o va vedea plină de prilejuri de hoție, un egoist o va vedea rea, în timp ce un filantrop o va vedea mereu plină de frumusețea facerilor de bine.

Fiecare trăim, măcar în parte, în lumea propriilor noastre creații. Iar eu vreau să vă arăt că cine a spus „ce-și face omul cu mâna lui...” a fost un om cu o mare experiență de viață și ne-a lăsat o lecție la care am face bine să luăm mai bine seama.

Aș vrea să vă atrag atenția asupra acestui verset care cuprinde ceea ce lumea creștină a ajuns să numească „Regula de aur”: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii faceți-le și voi la fel.” (Matei 7:12) Domnul Isus spune că acesta este rezumatul întregului Vechi Testament: „Căci în aceasta este cuprinsă Legea și Prorociei.”

Din aceeași familie de proverbe înțelepte mai sunt două: „Nu-ți tulbura izvorul din care bei apă” și „După faptă și răsplată”.

În primăvara anului 2002, mă aflu în mijlocul unui grup de păstori bapțiști români de pe coasta de vest a Americii întruniți pentru ședința lor trimestrială. Seara, cei din loc au închiriat o sală încăpătoare pentru ca toți membrii adunărilor locale să poată încăpea la niște servicii de închinare și de evanghelizare. Diferite formații corale urcau pe scena sălii și cântau imnuri creștine între predicile rostite de păstorii diferitelor biserici. Știam că relațiile dintre bisericile din acel oraș nu erau chiar atât de bune cum ar fi trebuit și fiecare vorbitor se străduia să dea o învățătură care să aplaneze conflictele și să creeze premisele unei mai bune colaborări viitoare. Strădaniile vizitatorilor au fost întâmpinate însă cu mult scepticism de cei localnici.

Seara a atins un punct de impas când conducătorul unuia dintre corurile de tineret din zonă a cerut să spună câteva cuvinte înainte de a dirija o cântare. Cuvintele lui, care nu spuneau nimănui nimic nou, au stârnit totuși rumoare și nemulțumire printre cei prezenți: „Vreau să spun că singura șansă a tineretului din aceste biserici de a face ceva frumos pentru Christos în viitor este să nu se ia după pilda celor ce conduc bisericile astăzi. Și acum vom cânta cântarea...”

După o așa „introducere”, trebuia să vorbesc eu! Vă închipuiți impasul teribil în care mă aflu...

A trebuit să-mi schimb subiectul. M-am rugat cu toată inima Domnului să-mi dea un subiect care să-i spună acestui tânăr și tuturor celor ce gândeau ca el ceva care să-i scoată din amărăciunea paralizantă și din duhul neiertător de judecată. Am vorbit fără „notițe” și am prins „un vânt prielnic” din partea Duhului Sfânt.

Țin minte că am început să predic printr-o rugămintă:

– Aș dori să vă rog să repetați cu voce tare prima parte a versetului 12 din Matei 7: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii faceți-le și voi la fel.” Apoi am adăugat: Sper să învățăm acest text pe dinafară și, dacă Dumnezeu ne dă har, și pe dinăuntru. Aș dori să-i spun celui ce a vorbit înaintea mea că uneori avem tot dreptul să fim dreți, dar niciodată nu avem dreptul să fim răi! Metoda recomandată de Domnul Isus este cu totul alta: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii faceți-le și voi la fel.”

Recomandarea aceasta are de-a face cu câteva lucruri foarte importante.

În primul rând, ea este o mustrare, o expresie a nemulțumirii pe care o avea Domnul Isus față de atitudinea ucenicilor Săi în relațiile cu cei din jur. Dacă o citiți din acest punct de vedere, Predica de pe Munte este un manifest al unei noi ordini, o pledoarie pentru un tip nou de personalitate.

Domnul Isus a venit printre noi nu numai ca să ne arate cât de răi suntem acum, ci și ca să putem vedea în ființa Sa cât de buni putem deveni dacă-I dăm voie lui Dumnezeu să „ne nască din nou” și să ne crească după chipul și asemănarea Fratelui nostru mai mare, Isus.

Necazul pe care-l avea Domnul Isus cu ucenicii este că ei se lăsau pradă influențelor din jur și, în loc să colaboreze cu Domnul Isus la instaurarea unei ordini noi, se lăsau modelați de lumea din jur. Ei nu „acționau”, ci „reacionau” la ceea ce le făceau alții. O personalitate adevărată nu se lasă dominată de acțiunile celorlalți. Ea nu este înrobită de dimensiunile răutății din jur, ci impune în jur propriile ei dimensiuni.

Iată doar câteva pasaje în care Domnul Isus Își exprima această nemulțumire față de comportamentul ucenicilor de atunci:

„Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce-și va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni. Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.” (Matei 5:13-16)

„Ați auzit că s-a zis: «Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.» Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.

Oricui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce

vrea să se împrumute de la tine. Ați auzit că s-a zis: «Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.» Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drekți și peste cei nedreți.

Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare pământii nu fac la fel? Voi fiți, deci, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” (Matei 5:38-48)

O personalitate afirmă și influențează, un om lipsit de personalitate răspunde „cu aceeași măsură”. Această realitate se vedea atunci și din practica invitării la masă.

„A zis și celui ce-L poftise: «Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei la rândul lor pe tine și să iei astfel o răsplată pentru ce ai făcut. Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi fericite de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți.»” (Luca 14:12-14)

Îl văd pe Domnul Isus uitându-Se la ucenici cu reproș, parcă spunându-le: „Ce Mă fac Eu cu voi? Eu am venit să construiesc o lume nouă; voi vă conformați lumii vechi. Eu rezidesc realitatea; voi vă răzbunați răutatea.”

Se cere tărie de caracter ca să nu le dai voia altora să dicteze termenii în care-ți trăiești tu viața. Inițiativa trebuie să-ți aparțină întotdeauna ție.

Charles Swindoll, un predicator american, a spus: „Cu cât trăiesc mai mult, cu atât îmi dau mai mult seama de importanța atitudinilor. Pentru mine, ele sunt mai importante decât faptele, mai importante decât trecutul, decât educația, decât banii, decât circumstanțele, decât eșecurile, decât biruințele, decât orice ar zice sau ar face ceilalți oameni. Atitudinile sunt mai importante decât aspectul exterior, decât talentul și decât priceperea. Ele hotărăsc

dacă un om, o familie, o companie sau o biserică propășește. Lucrul cel mai remarcabil este că atitudinile sunt în puterea noastră. Nu poți schimba ziua de ieri și nu poți determina cum se vor purta cu tine oamenii; nu poți evita inevitabilul. Poți în schimb să cânti pe singura „coardă” care-ți stă la îndemână: atitudinea ta în fața realității.

În al doilea rând, această afirmație îndeamnă să ne „construim cu propriile noastre mâini” realitatea în care să trăim.

Există un fel de rezonanță între noi și cei din jurul nostru. Noi nu vedem lumea așa cum este, ci așa cum suntem noi! Cine iubește va trăi întotdeauna într-o lume de prieteni. Cine urăște va trăi într-o lume de dușmani. Noi construim cu mâinile noastre lumea în care trăim.

Pentru cel avar, lumea din jur este o lume a banilor, fiecare privire aruncată asupra celor din jur este în esență un fel de „evaluare valorică”. Privirea unui astfel de om descoperă mereu „cât face fiecare”, cât folos financiar poate fi tras din prietenia cu cutare sau cutare.

Uitați-vă la ce se întâmplă când un „imoral” (ca să vorbesc eufemistic) intră într-o colectivitate de oameni. În numai câteva minute, el descoperă dintr-un dialog al privirilor cine este „disponibil” acolo pentru planurile lui mocirloase. Înțelepciunea populară a observat: „Cine se aseamănă se adună.” Niciunul dintre noi n-are voie să-și justifice răutatea lui cu răutatea celor din jur. Dumnezeu ne-a chemat să lucrăm împreună cu El, nu la acceptarea realității, ci la transformarea ei. Suntem pe poziția unuia chemat să-i învețe și să-i formeze pe cei din jurul nostru. Nu omul este produsul circumstanțelor; circumstanțele sunt produsul omului.

Ca niște veritabili profesori, nu trebuie să ne coborâm la nivelul elevilor, ci să-i ridicăm pe ei la nivelul nostru. Un profesor cu un suflet bun care predă istorie, matematică sau biologie este de mai mult folos pentru formarea caracterului în elevi decât un profesor ușuratic care predă un curs biblic.

Orice reacție care ne coboară la nivelul răutății din jur nu este o biruință, ci o înfrângere. Cea mai bună metodă de a fi „cineva” este să fii tu însuși.

Amintiți-vă de întâlnirea dintre Domnul Isus și Iuda în gradină Ghetsimani. Se întâlneau doi exponenți ai unor lumi diferite. Cu o sărutare, semn împrumutat din lumea frumosului, Iuda Îl dă la moarte pe Christos. Ca să scoată mai mult în evidență contrastul ipocrit, Isus întreabă:

„Iudo, cu o sărutare Îl vinzi tu pe Fiul Omului?”

Ceea ce mă șochează însă pe mine este altceva! Isus îl numește pe Iuda „Prietene”! Oricare dintre noi i-am fi spus cu dispreț: „Trădătorule! Ucigașule! Vânzătorule! Prefăcutule!”

Domnul Isus n-a făcut însă așa ceva... El Și-a trăit predicile și a ilustrat cu viața Sa principiul din Predica de pe Munte. Dincolo de vorbe, dialogul este mult mai complet și mai complex. Prin atitudine și cuvinte, Domnul Isus îi spune lui Iuda:

„Ai fost cu Mine trei ani și jumătate și n-ai învățat și n-ai priceput încă nimic. Ai fost cu noi, dar n-ai devenit încă dintre «ai noștri». Facem parte din lumi diferite. Eu vin la tine din lumea iubirii, a adevărului, a frumosului, a iertării. Tu vii la Mine din lumea decăzută a urii, a interesului egoist, a urâtului. Ai împrumutat de la lumea Mea doar aparențele. Mi-ai dat o sărutare. Este însă o sărutare care ascunde viclean păcatul vânzării. Vai, Iuda, ce ieftin M-ai vândut!... Doar pentru treizeci de arginți, Iuda? Vii la Mine din lumea ta, cu toată teroarea și răutatea ei chinuitoare. Eu am să rămân însă în lumea Mea. Nu Mă cobor în lumea ta. Nu vei reuși să Mă faci să te urască. Eu îți spun în continuare: «Prietene!» Și chiar și atunci când Mă vei da morții, ține minte că nu voi muri «din cauza ta», ci voi muri «pentru tine»! Lumea Mea va rămâne pentru veșnicie. Lumea ta este condamnată și va pieri foarte curând.”

Chiar înainte de răstignirea Învățătorului său, Iuda s-a prins în lațul propriei lui răutăți și s-a spânzurat. Christos a rămas însă veșnic! Iar puterea Lui plină de dragoste a strămutat în Împărăția Lui milioane de oameni.

În al treilea rând, principiul acesta ne mai spune și că limitele influenței noastre asupra celorlalți este limita imaginației noastre pozitive. „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii faceți-le și voi la fel.”

Acest „tot” nu este limitat decât de dimensiunile personalității noastre. Gândește-te la o lume în care oamenii să se poarte cu tine „perfect”, la o lume în care să fii tratat așa cum meriți și chiar mult mai bine decât ai putea merita tu vreodată. Gândește-te la lumea aceea. Imaginează-ți-o bine și apoi treci la treabă și inițiază transformarea visului în realitate. Uită-te în jur și vezi cine nu te tratează așa cum vrei tu. Apoi, apucă-te să-l tratezi nu așa cum te tratează el, ci așa cum ai vrea ca el să te trateze. Fă-i exact lucrurile pe care ai vrea ca el să ți le facă. Spune-i exact vorbele pe care ai dori să le auzi spuse de el pentru tine. Aceasta este metoda recomandată de Isus Christos: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii faceți-le și voi la fel.”

Fii o sursă de binecuvântare într-o lume de blestem. Fii dragoste într-o lume a urii. Fii sfânt într-o lume a păcătoșilor. Fii vesel într-o lume a celor triști. Fii iertător într-o lume a celor cruzi și răzbunători.

De ce să te încolonezi și să cânti „marșul funebru” al prohodului celor ce răspândesc în jur moartea? Ia tu inițiativa vieții! Dă tonul la o nouă melodie în jur! Începe o simfonie a primăverii veșnice, o odă a bucuriei eterne, un imn al dragostei între oameni. Nu-i important de unde vii, ci unde te îndrepti, nu ce stăpânești, ci ce te stăpânește, nu ce ai pe tine, ci ce ai în tine, nu ce mănânci, ci ce te mănâncă. Nu există circumstanțe, oricât ar fi ele de rele, din care un om înțelept să nu scoată ceva bun; nici circumstanțe, oricât de bune ar fi ele, pe care cel rău să nu le folosească spre paguba lui.

Oftatul lui Christos este același și astăzi. Majoritatea ucenicilor Săi nu-i înțeleg mesajul și El nu are cu cine să lucreze la „transformarea” realității. Majoritatea se maimuțesc reacționând ca o oglindă lipsită de personalitate la faptele celor din jur. Există până și un cântec popular cu acest „crez”:

„Cin’ se ia cu mine bine
Îi dau haina de pe mine!
Cin’ se ia cu mine rău
Să-l ferească Dumnezeu
Că sunt șarpe de dudău!”

Christos ne-a chemat să lucrăm împreună cu El la schimbarea oamenilor. Suntem „sarea pământului și lumina lumii”. Biserica creștină este o ambasadă a Împărăției într-o lume a păcatului destinată pierzării și prăpădului. Cel mai mare bine pe care-l putem face lumii este să nu fim ca ea! Nu circumstanțele din viața noastră ne determină caracterul, ci relația noastră cu Dumnezeu, indiferent de circumstanțele vieții. S-ar putea ca circumstanțele să te împiedice să aduni o avere mare, dar ele nu vor reuși să te împiedice să-ți formezi un caracter mare. Jean Paul Sartre a spus: „Important nu este să spui: Iată ce au făcut din mine, ci: Iată ce am făcut eu din ceea ce au făcut ei din mine.”

Un creștin este un „nonconformist” pozitiv, care refuză să accepte lucrurile „așa cum sunt”, pentru că este angajat cu toate energiile lui să clădească în jur o realitate „așa cum ar trebui să fie”: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii faceți-le și voi la fel.”

Fii optimist în ceea ce crezi și dă întotdeauna o șansă viitorului.

Misionarii menoniți

În vara anului 2002, am fost chemat de urgență să merg împreună cu cei ce conduc organizația Christian Aid Ministries în România. Se pornise o „vântoasă” în personalul sucursalei organizației, la Suceava. Era vorba despre un conflict de personalitate între mai toți cei ce lucrau acolo. Ajunși la Suceava, am petrecut câteva zile pline de „interviuri” cu cei ce se învinuiau reciproc de responsabilitate pentru răul ce se instaurase în jur. Într-una dintre zile, l-am ascultat pe un tânăr american, foarte acru și înveninat împotriva tuturor românilor și a tuturor realităților românești. Ascultându-l, mi s-a părut că stau în fața unuia care poartă umbrela de ploaie într-o zi caniculară de vară. Parcă revizitam întâmplarea de pe coasta de vest a Americii. I-am cerut voie lui David Troyer să-i spun câteva cuvinte, apoi l-am privit câteva clipe fără să spun nimic, după care l-am surprins cu o întrebare:

– Ascultă, te văd tânăr și frumos. Ești harnic și priceput. Îl ai pe Domnul de partea ta... Vreau să-ți dau o veste! Undeva în

lumea asta există o fată fericită care te așteaptă să te căsătorești cu ea. Ești gata?

M-a privit lung, uimit și perplex. Nu înțelegea ce rost au toate cuvintele acestea...

– Am întâlnit un tânăr ca tine acum câteva luni într-o biserică română din America. Te privesc pe tine și parcă-l văd pe el... Ești acru și întunecat, ți s-au înecat toate corăbiile și lumea este gata să se sfârșească... Și când mă gândesc că noi te-am trimis din America în România ca să faci lucrarea împreună cu Domnul și să răspândești în jur frumusețea și harul Lui mântuitor... Ce s-a întâmplat cu tine? Cui i-ai dat voie să te aducă în halul acesta? În loc să te ajutăm, noi te-am distrus când te-am trimis aici! În loc să fii biruitor, ești un om înfrânt. Crezi că te-ar lua vreo fată dacă te-ar vedea în halul acesta?

I-am spus apoi toată întâmplarea cu tânărul nihilist pe care-l întâlnisem în primăvară și l-am confruntat cu principiul Domnului Isus: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii faceți-le și voi la fel.”

I-am spus:

– Ne clădim realitatea în care trăim cu propriile noastre mâini. Noi aruncăm în jur punți sau ridicăm ziduri. Suntem chemați să fim agenții schimbării inițiate de Dumnezeu în lumea noastră. S-ar putea ca românii din jur să fie chiar atât de răi sau chiar mai răi decât ne spui tu. Asta nu scuză însă starea ta înaintea lor. Le-ai îngăduit să te facă asemenea lor! Asta nu este bine. Asta este partea ta de vină! În loc să-i influențezi tu pe ei, te lași tu influențat de ei. În loc să fii tare, ești slab și-i lași să-ți construiască realitatea în care trăiești. Sfatul pe care trebuie să-l urmezi este: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.”

Ca un copil de menonit bine crescut, m-a ascultat în liniște până la capăt. Nu știu însă dacă m-a și priceput atunci. A revenit însă a doua zi și mi-a spus: „Cred că Dumnezeu te-a trimis aici special pentru mine. Mulțumesc pentru tot ceea ce mi-ai spus.”

După ce a ieșit din biroul în care eram adunați, a intrat înăuntrul unui alt lucrător american, cam la fel de trist și acru cum fusese și cel dintâi. Fără să mai aștepte nici un minut, David mi-a spus:

– Daniel, mai predică odată ce i-ai spus și celuiilalt.

Am răspuns:

– Nu mă învăța rău. Mi se întâmplă foarte rar să mi se ceară să repet predicile.

A zâmbit și mi-a spus:

– Mai spune odată. Nu de alta, dar vreau s-o învăț și eu bine, ca s-o trăiesc și s-o spun și la alții.

Sabina și Richard Wurmbrand

Una dintre cele mai triste întâmplări din viața mea de păstor al bisericii a fost o „rupere”, prin care un grup de credincioși au decis să plece și să formeze o altă adunare. Ca să-și poată justifica decizia, în fierbințeala disputelor, cei decizi să plece au spus lucruri grele despre biserică și lucruri neadevărate despre mine. Cuvintele lor m-au străpuns atunci ca niște pumnale date pe la spate și m-am închis în mine și am stat mai mult pe acasă, să-mi „ling rănilor”, ca ursul.

Tocmai atunci, fratele Richard Wurmbrand m-a chemat să-i fac o vizită. Bineînțeles că m-am dus. Eram însă hotărât să nu-i spun nimic din necazurile mele. Ajuns în fața ușii unde locuia, am tras adânc aer în piept și mi-am așizat pe față cel mai neafectat zâmbet de care eram în stare. Dânsul m-a primit cu multă simpatie și, din câteva cuvinte, mi-am dat seama că aflase totul. M-a rugat să iau loc lângă dânsul și mi-a spus o întâmplare:

– Ai auzit de Buda?

– Da, ceva cu religia Indiei, un om foarte înțelept...

– Ascultă una dintre pățaniile lui. Era considerat un mare înțelept, o întrupare a dumnezeului lor, și oameni de pretutindeni veneau să-l vadă, să-i aducă daruri și să-i asculte înțelepciunea nemaipomenită.

Într-o bună zi, doi oameni s-au dus la el și au cerut să-i vorbească. Buda i-a primit, dar spre surprinderea sa, cei doi au început să-l ocărască pentru toate lucrurile de sub soare. Cuvintele lor erau adevărate insulte: ticălosule, ucigașule, nebunule etc. Buda îi asculta cu o față senină și privea la ei, dar și cumva prin ei, parcă spre o lume frumoasă și liniștită din zare. Nici un mușchi de pe față lui n-a tresărit, nici un nor nu i-a întunecat fața.

După un timp, cei doi au terminat tot ce au avut de spus, au obosit să vorbească și în cameră s-a așternut tăcerea. Priveau la Buda și el tăcea senin și vesel înaintea lor. După câteva minute, înțeleptul a luat cuvântul și le-a zis:

– Știam că ați venit să-mi dați ceva. Toată lumea care vine la mine îmi aduce câte ceva: flori, mâncare, mirodenii, cuvinte frumoase, probleme... Acum ați venit și voi cu darul vostru. L-am ascultat, dar, nu vă supărați, nu îmi place. Vă rog să-l luați înapoi. Este al vostru. Eu n-am ce să fac cu astfel de cuvinte. Luați-le înapoi și plecați.

După ce a terminat povestea, nenea Richard m-a privit cu drag și mi-a spus:

– Înțelegi tu ce ți-am spus?

– Cred că înțeleg, am răspuns eu, cu capul în pământ.

– Mi-am dat seama că trebuie să fii foarte supărat pe cei care ți-au făcut această nedreptate și te-am chemat să-ți spun: „Nu primi atât de ușor influența altora în viața ta. Nu-i lăsa pe ei să hotărască atmosfera în care să trăiești tu. Ridica fruntea sus și privește senin înaintea. Lasă cuvintele lor urâte să se întoarcă la ei. Nu sunt ale tale, ci ale lor. Nu le da voie să-ți strice relația ta cu Dumnezeu și cu ceilalți oameni.”

Tanti Bința a intervenit și dânsa:

– Asta este de la Diavolul... El caută să tulbure lucrarea Domnului ca să-și poată îndeplini planurile lui mârșave. Am să-ți spun și eu o întâmplare, dacă ai timp să mă ascuți. Am citit ceva interesant într-o revistă din Germania. Niște hoți și-au pus în gând să jefuiască o bancă. Au vizitat-o mai întâi și și-au dat seama că nu va fi lucru ușor. Banca avea paznici și la intrare și înăuntru, iar toți funcționarii stăteau fiecare la locul lui, atenți la tot ce se întâmplă.

Șeful bandei de hoți a spus:

– Știu ce vom face, aduceți-mi un băiat care vinde ziare pe stradă!

În ziua hotărâtă, băiețelul tocmit de șeful hoților a intrat în clădirea băncii și a început să strige ca pe stradă, făcând reclamă ziarului pe care-l vindea. Au sărit repede oamenii de ordine și i-au

spus că așa ceva nu se poate, în bancă nu este voie să vinzi ziare. Băiatul a început să strige și mai tare și să fugă printre oameni. Ca să pună capăt mai curând tărăboiului, au sărit în ajutor și oamenii de pază de la uși. Apoi au sărit și funcționarii de la locul lor și au dat o mână de ajutor să-l prindă pe năzdrăvanul vânzător de ziare. În timpul acesta, hoții au operat și au jefuit banca.

– Înțelegi de ce ți-am spus asta? m-a întrebat sora Bințea.

– Înțeleg foarte bine și vă mulțumesc frumos, i-am răspuns eu.

– Asta este tactica Diavolului, a continuat dânsa, el trimite pe cineva să facă scandal și-i face pe lucrători să-și părăsească posturile. Atunci, marele hoț își duce planul cel rău la îndeplinire. Nu te lăsa păcălit, stai la lucrarea ta și vei vedea că totul va trece. Ai văzut ce ploaie grozavă a fost ieri. Astăzi însă cerul este senin de toată frumusețea.

Nu uita că toate bătăliile noastre nu le dăm cu cei din jurul nostru, ci în noi înșine. Caută să ieși biruitor, și Domnul te va binecuvânta dacă ieși examenul. Nu toate necazurile noastre sunt rele. Este scris că Domnul Isus a fost dus „de Duhul” în pustie ca să fie ispitit. Încercarea Lui a făcut parte din planul divin. După ce Domnul a trecut-o cu bine au urmat minunile și lucrările minunate pe care I le-a dat Dumnezeu să le facă. Caută și tu să treci cu bine examenul. Cine știe ce lucrări a pregătit și pentru tine Domnul?!

I-am spus atunci că urma să avem ședință duminică. Mi-a răspuns:

– Spune-le fraților să nu pună prea mult la inimă ședințele. Și ele trec. Dumnezeu nu lucrează prea mult cu ședințe. Nu le lua nici tu prea în serios.

Mihai Vicaș

(povestite de Ioan Bradea)

Pe la începutul secolului XX, tatăl fostului frate Alexandru Balc a încetat din viață. El era exclus din biserica baptistă din Oradea și s-a pus problema: Cine să-l îngroape?

Fratele Mihai Vicaș, pe atunci păstor, a zis:

– Merg eu, deși a fost exclus, căci este nevoie și de ceva frați pentru cântări!

A început predica cu cuvintele: „Iată omul care nu L-a luat ca ocrotitor pe Dumnezeu. S-a încrezut în bogățiile lui, dar unde sunt ele astăzi?”

Toți cei excluși erau la înmormântare! Și prin această predică s-a început prima trezire la Oradea, o adevărată epidemie spirituală.

A doua trezire spirituală la Oradea a fost pe timpul fratelui Liviu Olah, când în biserică, tot timpul predicării, șaptezeci de frați bătrâni se rugau în subsol ca Domnul să cerceteze poporul Său și l-a cercetat. În câțiva ani, de la 400 de membri s-au ridicat la 1.500. A fost un răspuns prompt al lui Dumnezeu la rugăciunile poporului Său.

O urare cu tâlc

Pendulăm mereu într-o lume de extreme. Unii au prea mult, iar alții prea puțin. Există însă o „aurea mediocritas”, o cale de mijloc pe care o recomandă înțelepciunea oamenilor lui Dumnezeu. Ea este izvorâtă dintr-un text din cartea Proverbelor:

„Nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi pâinea care-mi trebuie. Ca nu cumva, în belșug, să mă lepăd de Tine și să zic: «Cine este Domnul?» Sau ca nu cumva, în sărăcie, să fur și să iau în deșert Numele Dumnezeului Meu.” (Proverbele 30:8-9) Iată o întâmplare cu un astfel de sfânt:

...Nu-mi era teamă să-l privesc în ochi. Avea o bunătate caldă în privirea umezită de lacrimile ce-i împăienjeniseră ochii.

– Iertați-mă că vă întreb, dar de ce spuneți că v-ați luat rămas-bun pentru totdeauna de la fiica dumneavoastră?

– Sunt bătrân, iar ea locuiește tare departe. Adevărul este că data viitoare când va veni înapoi va fi probabil pentru înmormântarea mea.

– Dar când v-ați luat rămas-bun de la ea, v-am auzit spunând: „Îți doresc suficient!” Dacă nu vă supărați, ce înseamnă acest salut?

Un zâmbet răsărit în colțul gurii i-a luminat fața.

– E o urare transmisă din generație în generație de-a lungul timpului. Părinții mei obișnuiau să-i salute pe toți cu această urare...

A tăcut preț de câteva clipe, ridicându-și privirea în sus, încercând parcă să-și amintească ceva, iar zâmbetul a devenit mai strălucitor pe fața lui.

– Când am zis „Îți doresc suficient!”, dorința noastră era ca viața celuiilalt să fie plină de suficiente lucruri bune care să-i susțină pofta de viață, a continuat, după care s-a uitat direct spre mine, recitând ca din amintiri:

Îți doresc suficientă iertare care să-ți aline durerea;

Îți doresc suficient soare care să-ți păstreze voia bună;

Îți doresc suficientă ploaie ca să apreciezi cu atât mai mult soarele;

Îți doresc suficientă iubire care să-ți stâmpere dorul;

Îți doresc suficientă fericire care să-ți păstreze spiritul treaz;

Îți doresc suficient timp ca să nu te grăbești când citești din Biblie și te rogi;

Îți doresc suficientă durere, astfel încât și cele mai mici bucurii să ți se pară mari;

Îți doresc suficient câștig care să-ți satisfacă nevoile vieții de zi cu zi;

Îți doresc suficiente pierderi ca să prețuiești și cel mai neînsemnat lucru pe care-l ai;

Îți doresc suficiente saluturi de „Bun venit” care să te încurajeze în umblarea ta spre cel din urmă „Bun rămas”;

Îți doresc suficiente rugăciuni ca să primești răspunsurile pe care le aștepti;

Îți doresc suficientă credință ca, atunci când Dumnezeu este de partea ta, să nu dai înapoi;

Îți doresc suficientă lumină ca să discerți toate acestea și să mergi mai departe.

Apoi a oftat, mi-a zâmbit și s-a întors să plece.

– Îți doresc suficient...

Valerica Popescu (artă neangajată)

Nu cred că și-a dat seama cât de mult m-a jignit. Nu sunt sigur că a înțeles ceva din dialogul nostru abrupt. Nu sunt convins că a auzit în ezitățile vocii mele gemetele a mii de femei rânduite de pronia cerească să cunoască lipsurile, zbaterile, singurățiile, bârfele și nevrozele de „soții de păstori și predicatori”. Reacționasem ca un veritabil PK (pastor kid): nervos, dureros de tulburare și resimțind încă sentimentul abandonului și al neglijenței păstorului din propria mea copilărie.

Doamna (s-o păstrăm din dragoste sub protecția anonimatului) m-a sunat dintr-o altă localitate ca să-mi spună că este gata să-mi trimită un material spre publicare în revista Asociației Bisericii Baptiste din SUA și Canada, „Luminătorul”. Eram în 2005 editorul revistei și așteptam ca pâinea caldă astfel de contribuții. Bucuria mea s-a topit însă instantaneu, asemenea unui fulg de zăpadă căzut pe o plită fierbinte, atunci când am auzit titlul și tema articolului cu pricina. Doamna, inspirată de seminarul unuia care a avut neinspiratia să vorbească sub tema: „Arta de a fi păstor”, încredințase și ea hârtiei o contribuție proprie numită: „Arta de a fi soția păstorului”. Nu, dânsa nu avusese ocazia să cunoască această poziție din experiența proprie. Nu mâncase pâine de păstor și nu gemuse sub jugul durerilor împărtășite cu „omul chemat la altar”. Se gândise însă că ar putea să le dea câteva sfaturi acestor femei, pe care le considera vrednice de dădăcit și foarte nerăbdătoare în anticiparea sfaturilor ei.

Dialogul nostru telefonic s-a transformat repede într-o convorbire dintre două persoane care nu vorbeau aceeași limbă.

– Nu, doamnă, nu cred că voi publica acel material. Am publicat într-un număr recent despre viața grea, dar exemplară, a soției fratelui păstor Teofil Talpeș și cred că a fost suficient.

– Bine, dar asta nu înseamnă că nu puteți publica și sfaturile mele.

– Sunteți soție de păstor?, am încercat eu să-i traduc motivul reținerii mele.

– Nu, dar asta nu înseamnă nimica. Știu cum trebuie să se comporte o astfel de femeie. Cred că articolul meu este foarte necesar.

– Vă rog să mă iertați, dar n-are rost să mi-l trimiteți. Sunt multe alte teme pe care ați putea să le abordați în articolele dumneavoastră.

– Eu totuși vi-l trimit. Poate că îl veți pune în arhiva dumneavoastră pentru viitor. Aveți o asemenea arhivă, nu-i așa?

– Desigur, dar n-am nevoie de acest articol nici acum și nici mai târziu. Vă rog să nu mi-l trimiteți.

După clic-ul telefonului pus în furcă, am răbufnit într-un țipăt scurt care a eliberat toată tensiunea mea interioară și mi-am plecat capul smerit într-o rugăciune. M-am rugat pentru doamna de la capătul firului, dar... Și pentru mine.

„Arta de a fi soția păstorului”! Mi-a venit în minte imediat chipul mamei mele, soția păstorului Vasile Brânzei. În arhiva memoriei mele, ea era așezată lângă alte soții de păstori: Sabina Wurmbbrand, Valerica Popescu, Emilia Serac, Cornelia Taloș, Mia Ștefănuți, Tenzi Popovici... Nu puteam în ruptul capului să le văd pe aceste femei sfinte încadrate acum sub calificativul de „artiste”!

„Arta de a fi păstor”, „Arta de a fi soția păstorului”... De undeva, din alte arhive ale sufletului, mi-a venit în minte ecoul unei afirmații categorice a lui A.W. Tozer: „Singura artă creștină este arta de a purta crucea.”

În februarie 2005, am fost la Portland să depun omagiul recunoștinței mele lângă sicriul care adăpostea temporar trupul surorii Valerica Popescu, soția fratelui Aurel Popescu. Mamă a șase copii, sora Valerica ne „înfiase” în inima ei și pe noi ceilalți, îndrăgostiții ucenici ai soțului ei. Medic pediatru de profesie, sora Valerica era obișnuită cu copiii și, deformație profesională poate, ne-a „tratat” mereu atentă la bucuriile și necazurile noastre. Devenisem astfel de-a lungul vremii frate și prieten cu Andrei și cu Alecu, cei doi băieți ai ei.

Serviciul de priveghi a fost îmbăiat într-o lumină dulce și duioasă. Prietenii veniți de aproape sau de departe au deșirat lanțul amintirilor care pavaseră drumul trecutului înspre prezentul care ne înghesuisse până la refuz în clădirea bisericii din Beaverton. Dintre cei ce au vorbit, Relu Băbuț, prieten vechi al familiei, a ținut să-i spună ceva foarte personal lui Aurel Popescu:

– Ai fost și ești un om deosebit, un far ales de Dumnezeu să răspândească lumina în jur. Ai luminat o generație de credincioși cu lumina predicilor și a mărturiei tale. Vreau însă să îți spun acum ce nu ți-am spus niciodată. Orice far trebuie să fie înălțat sus și așezat pe un turn ca să poată fi văzut până departe și să poată răspândi lumina. Ei bine, turnul acesta care te-a purtat în toți anii aceștia a fost... sora Valerica. Fără ea n-ai fi fost ceea ce ești astăzi. Fără cântecele ei, dar mai ales fără jertfa ei necurmată, n-ai fi făcut nici pe departe ceea ce te-a ajutat Dumnezeu să faci. Oamenii te-au văzut sus pe tine, dar foarte puțini au privit spre sora Valerica. Ea te-a cărat însă mereu și te-a sprijinit ca să-ți poți face tu liniștit lucrarea.

În liniștea luminoasă a sălii, mintea mi-a zburat la o altă întâmplare. Era prin 1992... L-am însoțit pe fratele Aurel spre Palos Verde, într-o vizită la familia Wurmbbrand. La capătul drumului ne aștepta o ușă deschisă primăvăratec și inimi pline de iubire. Așezat pe tradiționalul fotoliu, nenea Richard ne-a salutat rând pe rând cu câte un zâmbet, dar ochii lui căutau în continuare spre canalul ușii deschise...

- Aurele, unde-i Valerica?
- Ea n-a venit de data asta. A rămas acasă.
- Atunci poți să pleci și tu! Fără Valerica n-ai nici un fel de farmec. Poți să pleci...

Aurel Popescu

M-au invitat la un botez în 18 decembrie 2005. M-am dus la Portland și din bucuria de a-l mai vedea o dată pe fratele Aurel Popescu. După serviciul de dimineață, mi-a spus: „Ne vedem

diseară. Dacă e răpirea până atunci, eu nu mai vin. Vă descurcați voi singuri...”

Am remarcat mereu la dânsul și la alți sfinți îndrăgostiți de Mirele lor această fierbinte nerăbdare născută din convingerea că cel mai important lucru este așteptarea și pregătirea pentru revenirea Domnului Isus. De fapt, un mare prelat occidental, o adevărată „față bisericească”, spunea cu dispreț, vorbind fără să știe ca marele preot din Ierusalimul de altădată, despre această caracteristică evanghelică: „Neoprotestanții ăștia nu țin seama de nici o tradiție a bisericii milenare! Pentru ei nu contează decât Biblia! Se comportă simplist, de parcă Christos S-ar fi înălțat la cer ieri, S-ar întoarce înapoi mâine, iar astăzi ei au datorია să spună urgent la toți oamenii despre aceasta!”

Una dintre doctrinele bisericii creștine este cea despre „iminenta revenire a Domnului Isus”. Toți sfinții adevărați din toate generațiile au trăit cu presimțirea că El va reveni în timpul vieții lor. Aceasta nu este dovada unei greșeli de interpretare a textului sacru, ci rezultatul unei foarte înțelepte decizii a lui Dumnezeu.

Orice bun părinte știe că, la plecarea în oraș, nu este bine să le spui copiilor: „Nu dați casa peste cap! Păstrați ordinea și fiți cuminți. Ne întoarcem pe la ora opt.” Dacă ar face așa, copiii poznași ar da casa peste cap până la ora șapte și jumătate și s-ar apuca să pună totul în rânduială doar cu o jumătate de ora înainte de revenirea părinților.

Un părinte înțelept le va spune în schimb copiilor: „Nu dați casa peste cap! Păstrați ordinea și fiți cuminți. Ne întoarcem repede.” O asemenea exprimare îi va face pe copii să stea cu adevărat cuminți și să pândească revenirea părinților, interpretând fiecare zgomot de afară drept un semn al reîntoarcerii lor.

Ca un părinte foarte înțelept, Dumnezeu le-a lăsat copiilor Lui prin Christos acest asemănător mesaj: „Iată, Eu vin curând! Și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” (Apocalipsa 2:12; 22:7; 3:11; 22:20)

Aceasta l-a făcut până și pe apostolul Pavel să creadă că revenirea Domnului va avea loc în generația lui:

„Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit. Și astfel să vă purtați cuviincios cu cei de afară și să n-aveți trebuință de nimeni. Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Christos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă, deci, unii pe alții cu aceste cuvinte.” (1 Tesaloniceni 4:11-18)

Gheorghe Pop

În toamna anului 1938, grupul de credincioși bapțiști păstoriți de Gheorghe Pop au închiriat un spațiu în locuința din strada Lt. Aurel Bodea nr. 16, unde au deschis o casă de rugăciune. Tot în 1938 s-au constituit aici în Comunitatea Baptistă nr. 4.

Sala de cult avea dimensiunea de 10x5,5 m. Păstorul bisericii a fost Gheorghe Pop, diacon, Ioan Vlad, dirijorul corului mixt, Ioan Verșegan. Sala era plină până la refuz, cuprinzând 118 membri botezați. O caracteristică a acestei biserici a fost aceea că membrii erau, în afara celor români, și din alte etnii: bulgari, greci, ruși și cca. 20 de evrei (în perioada de persecuție din 1939-1942). Printre acești evrei s-a aflat și familia lui Richard și Sabina Wurmbrand. Biserica a funcționat un timp și după decretul din 28 decembrie 1942, care suprima activitatea cultului baptist.

În acea perioadă, la un serviciu duminical, a intrat în sală domnul Gurguță, șeful Secției de Poliție, însoțit de câțiva polițiști, care s-au așezat și au ascultat și ei programul, cu mare atenție. Pastorul bisericii a predicat cu multă însuflețire, știind că aceasta va fi ultima sa vorbire de la amvon și că va urma închiderea bisericii și arestarea celor din sală. După rugăciunea de încheiere

a programului și cântarea în comun, în timpul străngerii colectei obișnuite, păstorul a spus că are de făcut un anunț public: „Avem între noi pe domnul Șef de la Poliție, care poate are să ne spună ceva în legătură cu noile ordine.” Domnul Gurguță a zis: „Dumnezeu să vă ajute” și a făcut semn soldaților să iasă. Un martor din biserică a relatat faptul că și domnul Gurguță contribuise alături de ceilalți credincioși la colectă, spunându-le soldaților: „Puneți și voi, că merită.”

După câteva zile însă, proprietarul imobilului a cerut rezilierea contractului de închiriere și biserica a fost închisă în 1943.

(Trimisă de Ilie Pop, din București,
fiul fratelui Gheorghe Pop)

Vasile Brânzei

2 septembrie 2004. L-am găsit acasă, puțin mai obosit și mai agitat ca de obicei.

– Cum te simți? l-am întrebat.

– Sunt tare necăjit că nu mai pot face lucrurile ca altădată... Obosesc așa de repede! Aproape că nu mai sunt în stare de nimic.

L-am privit cu simpatie și-mi căutam câteva cuvinte prin care să-l încurajez. N-am apucat. A făcut-o el însuși:

– Nu-i nimic. Am pe Duhul Sfânt în mine și măcar atât pot să fac... să-l împiedic pe Antichrist să vină. Cât timp îl purtăm noi în inimi pe Duhul Sfânt, el îl ține pe Antichrist la locul lui și nu-i dă voie să-și facă încă lucrarea. Mă rog pentru toți oamenii, mă gândesc la Împărăția lui Dumnezeu și... îl împiedic pe Antichrist să vină. Iată ce încă mai pot să fac.

Lumea credinței

Acum 10 ani am predicat la Bethel din Evrei 11. Bineînțeles că am vorbit despre credință, pe care am definit-o ca „mâna întinsă în nevăzut să aducă în realitate lucrurile nădăjduite”.

Ajuns acasă, m-am simțit îndemnat de Dumnezeu să încep o discuție cu prietenul și colegul meu de liceu, Ionică Dumitru.

L-am întrebat dacă are credință. Mi-a spus că are. I-am spus că trebuie să o dovedim amândoi. M-a privit întrebător. I-am spus:

– Crezi că putem înființa o biserică în satul tău din România?

Mi-a răspuns:

– Nu! Oamenii din satul meu sunt răi și stricați. N-avem nici o șansă...

Am continuat:

– Noi n-avem nici o șansă, dar crezi că Dumnezeu poate s-o facă?

Șovăind și cântărindu-și cu grijă cuvintele, mi-a răspuns:

– Păi, dacă Dumnezeu poate totul, poate și să mântuie oamenii din Mihăilești, Ilfov.

– Chiar crezi?

– Bineînțeles că o cred.

– Dacă o credem amândoi, trebuie să întindem mâna credinței în nevăzut și să aducem biserica din Mihăilești în realitate. Ești gata să pui banii acolo unde-ți sunt vorbele? Punem jumătate-jumătate și finanțăm un plantator de biserici să meargă în Mihăilești.

Zis și făcut. Dumnezeu ne-a scos în cale un om cum nu se putea mai potrivit, Valerică Ursache, de la Biserica Creștină după Evanghelie din București. Împreună cu fratele lui, Viorel, cei doi au început să viziteze rudele lui Ionică din Mihăilești.

În doar câteva luni de zile, Dumnezeu a adus la mântuire câțiva oameni de acolo. Ca să fie cum nu se poate mai bine, primii au fost rudele lui Ionică.

Am privit întâmplarea aceasta ca o ocazie de ucenicie și de punere în aplicare a unei lecții predicate în biserică și eram tare mulțumit că Dumnezeu răspunsese, iar eu aveam sentimentul unei datorii împlinite. Numai că Duhul lui Dumnezeu mi-a șoptit duios o mustrare: „Ionică a reușit în Mihăilești, dar tu ce faci cu locul de unde ai plecat tu în America? Ce faci cu cartierul Berceni din București? Tu ai credință pentru oamenii de acolo?”

Mărturisesc cu rușine că la ei nu mă gândisem. Smerit, m-am dus la Ionică și i-am spus:

– Te las singur cu sponsorizarea financiară în Mihăilești. Trebuie să încep ceva în cartierul Berceni.

Dumnezeu îl trimisese deja acolo pe fratele Vali Radu. Era omul potrivit la locul potrivit. Astăzi, în Berceni există o adunare vibrantă și cu un mare avânt misionar. Cei de acolo au plantat alte patru-cinci puncte de misiune, unele maturizate deja în biserici de sine stătătoare.

De ce vă spun toate aceste lucruri? Ca să am un punct de plecare pentru o temă foarte importantă. Biblia spune: „Facă-ți-se după credința ta.” Realitatea este „elasică” și se mulează pe dimensiunile credinței noastre. Oricât de extraordinară ar părea această afirmație în contextul rațional din gândirea modernă, ea este perfect adevărată!

Am să încerc să ilustrez acest lucru printr-o întâmplare relatată în cartea a doua a Împăraților, capitolul 5. Este vorba despre vindecarea lui Naaman, căpetenia oștirii împăratului Siriei.

Textul ne spune că o serie de oameni au fost confrunțați cu aceeași problemă, dar au reacționat diferit. Problema a fost vindecarea leprei.

Unii dintre cei amintiți acolo au spus că vindecarea leprei este posibilă. În categoria acestora îi putem cita pe fetița ajunsă în robie, pe împăratul Siriei și pe Elisei.

Alții au spus că vindecarea leprei este imposibilă. În categoria lor îi putem enumera pe împăratul lui Israel și pe... imensa majoritate a oamenilor care trăiau în acele timpuri. Cine a avut dreptate?

Nu vă grăbiți să răspundeți pripit la această întrebare. Înainte de a vă lăsa să o faceți, dați-mi voie să vă mai spun câteva lucruri.

Este foarte greu să judecăm realitatea dacă luăm în considerare numai „ceea ce se vede”. Creștinismul are privilegiul de a trece prin credință dincolo de ceea ce se vede și de a înfăptui în ascultare de Dumnezeu lucruri „nemaipomenite”. La o privire mai atentă, întâmplarea cu Naaman ne arată că el, ca și noi toți, a pendulat activitățile lui între „lucurile inutile” și „lucurile necesare”. Într-adevăr, judecate de noi prin prisma rațiunii, unele

dintre faptele noastre trec examenul necesității, în timp ce altele nu trec.

De exemplu, a trebuit ca Naaman să plece din țara lui și să vină în Israel ca să fie vindecat? A trebuit. A trebuit ca Naaman să se ducă la împăratul lui Israel ca să fie vindecat? Asta n-a trebuit, ci a fost de-a dreptul o pierdere de vreme. A trebuit ca Naaman să meargă la prorocul Elisei? A trebuit. A trebuit ca Naaman să se scalde în Iordan? Deși a părut inițial o pierdere de vreme, se pare că a trebuit. A trebuit ca Naaman să se scalde de șapte ori în Iordan? Greu de spus! Dar dacă se scălda numai de șase ori? Ar fi fost o încercare inutilă? Cu siguranță că da! N-ajungea să se scalde în Iordan o singură dată? Nu. De ce? Este imposibil de răspuns rațional la această întrebare. La fel de greu ca și explicația superiorității apei murdare a Iordanului în comparație cu Abana și Parpar, apele limpezi, de munte, ale Siriei.

În viața celui pornit să împlinească voia lui Dumnezeu, acțiunile cad de multe ori aparent în această paradoxală categorie a „lucrurilor nenecesare” sau „inutile”. Convingerea mea cea mai intimă este că „toate” faptele credinciosului sunt în ultimă instanță „inutile”. Dumnezeu ne-a rânduit să ne „specializăm” în lucruri inutile. Vom gradua în ziua judecării cu diploma de „robi netrebniți”, specializați în „lucruri nenecesare”!

Iată de exemplu rugăciunea. Este necesar să ne rugăm? Nu Se poate descurca Dumnezeu fără rugăciunile noastre? Îmi aduc aminte că aceasta a fost una dintre cele mai complexe probleme cu care m-am confruntat după ce eu însumi m-am întors la Dumnezeu. Peste muți ani de zile, când încercam să țin un studiu despre viața de rugăciune pentru tinerii din biserica noastră, m-am lovit de același paradox. Problema pe care o am cu tinerii este că mulți dintre ei... încă gândesc! Cu vârsta, ei vor începe să accepte fără contestare o întreagă serie de lucruri. Când mai sunt tineri însă, când mintea lor mai este încă ascuțită și în căutare personală de răspunsuri, tinerii gândesc și... întrebă!

– Daniel, dacă Dumnezeu și așa știe tot, de ce mai trebuie să mă rog eu ca să-I spun anumite lucruri? Dacă Biblia spune să nu ne îngrijorăm de nimic, „căci Tatăl nostru știe de ce avem trebuință”

și ne va purta El Însuși de grijă, de ce trebuie să-I mai cerem noi „pâinea cea de toate zilele”? Dacă Pavel ne spune că, de fapt, noi „nici nu știm cum să ne rugăm”, ci Duhul mijlocește pentru noi „cu suspine negărite”, de ce mai trebuie să ne rugăm? Nu este rugăciunea o treabă inutilă?

Este foarte greu să dai un răspuns „rațional” acestor întrebări. Pentru multă vreme, pentru mine rugăciunea a fost un fel de dialog de genul: „Doamne, eu știu că Tu știi că eu știu că Tu știi că eu știu că Tu știi..., dar totuși Îți mai spun și eu că...” Adevărul este că noi trebuie să ne rugăm pentru motive mult mai adânci decât un dialog superficial cu Dumnezeu despre realitățile zilnice. De ce trebuie însă să ne rugăm?

Să luăm apoi „vestirea Evangheliei”.

Oare nu este adevărat că cei „aleși” au fost scriși în cartea Mielului înainte de întemeierea lumii? Oare nu este clar din primele trei capitole ale Epistolei către Efeseni că tot planul de mântuire a fost deja „terminat” din punctul lui Dumnezeu de vedere? În toate aceste trei capitole nu se spune nimic despre ceea ce ar putea să facă omul.

Oare nu scrie în Romani că, privit din perspectiva eternității, din afară de timp, procesul reintegrării mântuiților în slava cerului este deja determinat?

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi-născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” (Romani 8:28-30)

Diferențele de vedere în această privință i-au făcut pe doi dintre marii oameni ai Reformei să-și sfătuiască adunările în mod diferit. Luther îi certa pe cei din audiență și le spunea: „Ce căutați aici? Voi deja ați primit mântuirea. Duceți-vă la colțurile drumurilor și aduceți-i pe alții să vină aici. Dați-le o șansă să asculte și ei Evanghelia.” Calvin, pe de altă parte, le spunea cam așa: „Nu vă

pierdeți cu firea, cine este rânduit va fi mântuit. Niciunul dintre cei aleși nu va rămâne afară. Chiar dacă este în jungla Africii, Dumnezeu va găsi un mijloc ca să-l salveze și de acolo.”

Trebuie să răspândim Evanghelia sau nu? Depinde mântuirea altora de lucrarea noastră sau nu depinde? Rațiunea este și aici în impas. Răspunsul trebuie să ne vină din altă parte.

Să considerăm apoi botezul în apă. Este el necesar sau e doar o baie inutilă? Ce bun ne poate aduce o simplă scufundare în apă? Mai ales în veacul modern, de ce trebuie să ne ținem de aceasta „rânduială” arhaică? Există răspunsul că botezul este un act simbolic de integrare în trupul colectiv al Bisericii, mulțimea celor mântuiți prin credința în moartea și învierea Domnului Isus. Dar nu se poate face aceasta și fără efectuarea unei „băi rituale”? Ce folos aduce ea? Unora li se pare de-a dreptul „inutilă”!

Pentru alții, chiar și ideea de a te afilia formal cu o adunare locală de credincioși este ridicolă. Ei cred că este suficient să faci parte din Biserica „adevărată”, Biserica „invizibilă” a lui Christos, Biserica din toate timpurile și din toate veacurile. Sună frumos, nu?

Este adevărat că idealismul fals al ideii iese la iveală de îndată ce cazi la pat sau intri într-un spital în care ai nevoie de un „păstor real” care să te viziteze și de frați și surori „reale” care să te ajute. Și apoi, cum vei rezolva problema „zeciuielii tale invizibile”, și a invizibilei trăiri în părtășia sfinților și a vegherii „unii asupra altora”?

Este clar că există niște lucrări aparent „inutile” în viața celor ce trebuie să asculte de Dumnezeu. La fel ca noi, Naaman a trebuit și el să se califice în „necesar” și să se scufunde în Iordan, nu o dată, nu de două ori, nu de șase ori, ci de exact șapte ori!

Confruntat cu aceste lucruri „necesare” și „necesare”, Naaman a oscilat între credință și necredință. Măsura în care s-a arătat credința lui a fost exact măsura în care a fost ascultător în problemele „necesare”, aparent „inutile”. A biruit credința? Da, dar numai după ce a trecut tratamentul obstacolelor. Urmăriți drumul lui lăuntric. De la disperare la vestea că undeva, în țara lui Israel, există un vindecător. Din răspunsul primit la Ierusalim era

cât pe ce să se prăbușească în necredință. Apoi a urmat întâlnirea cu profetul, nici aceasta așa cum ar fi crezut el că ar fi trebuit să se întâmple. Când a auzit mesajul trimis prin slujitorul omului lui Dumnezeu, era cât pe ce să plece furios înapoi. Au fost însă unii care l-au sfătuit să „asculte”, chiar dacă i se pare fără sens. Fără perseverarea lui până la capăt, fără ascultarea lui totală, credința lui ar fi doar insuficientă, căci o ascultare parțială este la urma urmei tot o neascultare!

Ce vreau să spun? Vreau să spun că Dumnezeu poate măsura credința noastră din ascultarea pe care I-o acordăm atunci când ne cere să facem lucruri aparent „inutile”, lucruri „necesare rațional” ca „rugăciunea”, „botezul” și „integrarea într-o adunare locală”. Arată-mi faptele ascultării tale și eu îți voi putea arăta realitatea credinței tale!

În lumea creștină, ești și ai în funcție de ceea ce crezi. Ne-am deprins din păcate să vedem lumea din jur, „realitatea” cotidiană cum o numim noi, prin ochi materialști dialectici. Judecăm cu mintea noastră ceea ce se poate și ceea ce nu se poate. Ne comportăm ca și cum s-ar putea să fim „credincioși” numai cu duhul, dar să rămânem mereu cu mintea doar la nivelul rațiunii. Se cere astăzi o convertire a minții la viața trăită prin credință. Dacă ai ajuns la credința în Dumnezeu, mintea ta trebuie să înțeleagă că „tot ce se vede a fost făcut din lucruri care nu se văd” și că universul este cu mult mai mult decât aceea ce se vede. Cine crede într-un Dumnezeu nevăzut, spirit infinit și perfect, trebuie să iasă dincolo de găoacea materială a acestei lumi și să-și întindă aripile în dimensiunile nevăzute ale lumii lui Dumnezeu. Marii oameni ai credinței din Biblie au fost oameni care au trăit dincolo de limitele realității lumii materiale. Unul dintre ei s-a rugat pentru slujitorul lui și pentru mulți dintre noi: „Doamne, deschide-i ochii ca să vadă!”

Realitatea din jur este „elastică” și se modelează după dimensiunile credinței noastre. Care dintre cele două grupe de oameni a avut dreptate în ceea ce privește posibilitatea vindecării leprei? Singurul răspuns exact este: „Și unii și ceilalți!” Pentru cei ce n-au crezut, lepra a rămas nevindecabilă. Pentru cei ce au crezut,

lepra a fost vindecată! „Facă-ți-se după credința ta!” i-a spus odată Domnul Isus unuia. Altuia, care I-a spus: „Doamne, dacă poți, vindecă-mi băiatul!”, El i-a replicat: „Tu zici: «Dacă poți...» Totul este cu puțință celui ce crede.” Cu alte cuvinte, limitele posibilului nu sunt la ce pot Eu, ci la ce dimensiuni are credința ta!

Poporul de atunci și împăratul de la Ierusalim n-au crezut și n-au avut! Fetița din robie, Elisei, sfătuitoarii și Naaman au crezut și au avut! „Nu ți-am spus că dacă vei crede vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11:40)

Doi oameni se îmbolnăvesc de aceeași boală, unul crede și se face bine. Celălalt este bolnav în credință și rămâne și cu boala din trup. Doi credincioși stau pe aceeași bancă din biserică și ascultă aceeași predică, dar fiecare trăiește în realitatea dimensiunilor credinței sale. Umblarea cu Dumnezeu este altfel la fiecare dintre noi.

Dumnezeu face totul, dar noi trebuie să ne specializăm să ascultăm și ascultându-L, să trecem peste limitele „posibilului” cotidian și dincolo de „improbabil” să ajungem să căpătăm ceea ce nu se poate primi decât „prin credință”. Care este calea într-acolo? Este calea ascultării. Ascultă ce-ți spune Dumnezeu și fă ce ți se cere. Nu contează dacă ți se pare „inutil” sau fără importanță. Tu fă ce zice Dumnezeu și lasă-L pe El să răspundă celor ce te întreabă. Ascultarea ta este măsura credinței tale în Dumnezeu. De cât de mult ascuți depinde în ce fel de lume trăiești; în lumea dimensiunilor tale omenești sau în lumea infinit mai frumoasă și mai mare a Celui ce poate totul.

Auzite prin biserici...

Poporul, dacă te pocăiești, am să lucrez în mijlocul tău ca-n filme...

Un păstor spuse la o înmormântare: „Acest cadavru a fost membru în biserica noastră peste 30 de ani.”

Pseudo - profeție: „Suflete cu ochelari, cu cizme de cauciuc din rândul doi...”

Un păstor care vizita o închisoare și-a nenorocit mesajul predicii sale cu introducerea: „Mă bucur foarte mult să văd așa de multă lume aici.”

O soră mai în vârstă s-a apropiat de misionarul care predicase în acea dimineață despre lucrurile veșnice și i-a spus: „Frate, n-am știut cum e iadul cu adevărat până n-ați venit dumneavoastră aici.”

Anunț: „Predica de duminică seara va fi despre chinurile iadului. Veniți mai repede ca să participați la repetiția de cor.”

Cei ce mă cunoașteți știți că nu obișnuiesc să mă duc la sfârșit să dau mâna cu oamenii la ușă. Asta pentru că în copilărie am auzit de prea multe ori spunându-se de la amvon: „Și acum îl rugăm pe fratele să treacă în spate ca să-i strângă frații mâna la ușă.” Nici atunci și nici acum nu-mi place să-mi strângă cineva mâna „la ușă”...

Mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru toate lucrurile... Păstorul unei anumite biserici obișnuia să includă întotdeauna în rugăciunea de început a serviciului divin un subiect pentru care să-I mulțumească lui Dumnezeu. Făcea aceasta pentru a instaura de la început un climat de optimism și de încredere în Dumnezeu. Una dintre duminici a fost însă din cale afară de ploioasă și rece, iar cei veniți la adunarea bisericii erau foarte puțini la număr. Un mucalit a rostit printre dinți: „Sunt curios pentru ce va mulțumi păstorul nostru astăzi...” Cu fața senină și cu întreaga ființă plină de recunoștință, păstorul s-a rugat: „Doamne, Îți mulțumim că nu toate duminicile sunt ca aceasta!”

Ioan Dâmbeanu

„Nu era el lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre lumină.” Oamenii au două posibilități să răspândească lumina: să fie ei înșiși lumină sau să reflecte lumina răspândită de alții. Ioan Botezătorul a netezit căile pentru ca Isus Christos să poată veni la oameni. Ioan Dâmbeanu a ieșit din anonimul mulțimii ca să răspândească lumina cunoștinței de Dumnezeu prin intermediul benzilor de casetofon și al casetelor audio.

Se spune că cine îi dă altuia un pahar cu apă în Numele Domnului Isus nu-și va pierde răsplata. (Matei 10:42) Nu are importanță dacă acest om a scos el însuși apa din fântână sau doar a dăruit apa scoasă de un altul. Important este că apa a ajuns la cel însetat prin intermediul lui.

Pasiunea după adevăr și dreptate l-a mânat să facă parte, alături de Pavel Nicolescu, Nelu Târziu, Nelu Moldovan, Petru Cocârțau, Nicolae Rădoi și Iuhaz Emeric, dintre întemeietorii „Asociației pentru Libertate Religioasă și de Conștiință” din România, care gemea sub dictatura lui Ceaușescu.

Ioan Dâmbeanu n-a fost și nici nu este predicator. Din dragoste pentru răspândirea Cuvântului a fost însă printre primii care au plătit aproape o avere pentru pe atunci nou apărutele magnetofone „Tesla”. A colindat bisericile ca să adune predici și cântări bune și le-a purtat apoi harnic înspre cei însetați după neprihănire. Aceași pasiune a răspândirii Cuvântului l-a făcut să părăsească biserica Bellflower din Los Angeles, unde a funcționat ani de zile ca ușier al adunării, pentru ca să se mute ca membru în biserica noastră, Bethel din Anaheim, unde a înființat și a condus departamentul de misiune prin casete audio.

Prin anul 2004, fratele Dâmbeanu a trimis niște casete înregistrate la Bethel tocmai la Zalău. Acolo, pastorul pentecostal le-a dat unor doamne aflate în spital. În timpul vizitei de duminică dimineața, doctorul le-a întrebat:

- Ce ascultați acolo?
- Ascultăm cuvintele lui Dumnezeu, că doar este sfânta duminică, a venit răspunsul.

Spre prânz, doctorul s-a întors și a cerut și el să asculte casetele. Doamnele i le-au dat cu plăcere. Peste puțină vreme, tot spitalul a aflat că trei medici s-au „pocăit” și L-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor.

Femeile creștine intraseră în spital ca paciente să fie tratate de doctori. În schimb, „lecurile” oferite de ele i-au vindecat pe doctori de o boală mult mai grea și incurabilă, boala păcatului. Doctorii le-au tratat trupurile pentru îmbunătățirea calității vieții. Ele le-au tratat sufletele pentru dobândirea vieții eterne. De la

depărtare, când a aflat despre toate acestea, fratele Dâmbeanu l-a mulțumit lui Dumnezeu cu sentimentul unei datorii împlinite.

Iată o mărturie a unuia dintre „colaboratorii” fratelui Nelu:

„Am venit în anul 1997 din țară, cu o mare dorință: să îi văd pe fratele Richard și pe sora Sabina Wurmbrand!

După 1989, am ascultat câteva casete în România cu mesajele dumnealui, am citit cărțile care au apărut la editura Stephanus, dar să le auzi vocea, să îi vezi față în față, chiar să le pui câteva întrebări, era ceva ce îmi doream foarte tare!

America însă are întinderea unui mare continent și din statul în care eram, până în California, unde locuiau dumnealor, era o distanță greu de parcurs, mai ales când este vorba despre veniturile unor proaspeți emigranți. Am început să mă resemnez, când cineva (vă mai amintiți? ați fost chiar dvs., frate Daniel) mi l-a recomandat pe fratele Dâmbeanu. Și așa am comandat cele 40 de casete prelucrate. Când spun «casete prelucrate», înțeleg o predică încadrată perfect între cântări și poezii cu același subiect.

Le-am ascultat de mai multe ori, le-am multiplicat de mai multe ori și am trimis câteva seturi în țară, apoi am dat și la românii din Michigan. Știți, cred, cum sunt mesajele fratelui Richard: nu te invită la o anumită confesiune creștină, ci te conduc spre o experimentare personală a dragostei Domnului Isus. Când am ajuns la această vână de izvor, credeți că m-am mai putut opri? Am sunat la fratele Dâmbeanu și l-am întrebat: «Ce casete mai ai, frate Ioan?» N-a trecut mult și am primit un catalog cu titluri de casete. Așa se face ca din sutele de titluri de casete, culese în zeci de ani și prelucrate de dânsul (știu că pentru fiecare muncește peste 3 ore) «fonoteca mea de aur» s-a îmbogățit foarte mult. (Săptămâna aceasta m-a sunat un frate șofer care era în cursă prin Georgia. Tocmai terminase de ascultat ultimele cinci casete cu mărturii, pe care le-a primit tot de la misiunea fratelui Ioan. Mi-a spus că le-a ascultat cu lacrimi în ochi.)

În anul 2000, am multiplicat din casete și le-am trimis și unor unchi de-a mei în Canada. Nu a trecut mult și m-a sunat mătușa și mi-a povestit plângând ce schimbare s-a produs în familia lor, ce aplanare de situații.

În vara anului 2002, a venit fiul meu din România și era cumva tare speriat de o ispită care i se părea prea mare ca să o poată birui singur. Dar a ascultat la rând «fonoteca de aur» cu casetele mele de la fratele Dâmbeanu și s-a rededicat Domnului. L-am văzut apoi cum a crescut spiritual.

V-am scris doar de aceste două întâmplări în care Dumnezeu a lucrat la inima oamenilor prin aceste casete. Ele sunt însă cu mult mai multe. Slăvit să fie Domnul! Ce frumos este sa lucrezi pentru Domnul acolo unde ești, cu ceea ce ai la îndemână.” (Lidia Stâncel)

Mama Vila

Sora Vila și fratele Nelu Dâmbeanu au venit în America cu mulți ani în urmă, dar America n-a reușit să le schimbe nici graiul și nici traiul....

Duminică 7 martie 2004, sora Vila ne-a spus o poezie care, venită de pe buzele unei persoane care a împlinit vârsta de... ani, a căpătat dintr-o dată aureola unui mesaj testamentar:

Îndemn

Dac-ai văzut un om murind vreodată,
Gândește-te că ai aceeași soartă
Te-așteaptă-aceeași groapă desfundată
Și-acelaș val spre veșnicii te poartă.

De blândul Christ să nu uiți niciodată
Și nu uita că El e-a vieții poartă
Cât viața-n lume să trăiești ți-e dată.
Iubește, crede, suferă și iartă.

Nu te-ngriji de ziua care vine,
Ziua de mâine las-o-n grija sorții.
Trăiește azi așa cum se cuvine,
Având în minte pururi ceasul morții.

Crezând deplin în viața viitoare,
Omoară tot ce-i muritor în tine,
Strânge-ți comori în veci nepieritoare,
Ca-n veci de veci să-ți fie ție bine.

Tudor Popescu

În 13 decembrie 2003, am primit de la fratele Șerban Constantinescu o predică ținută de Tudor Popescu în mai 1950. Este intitulată „Totuși”. Mi s-a părut utilă și actuală, de aceea o transcriu mai jos;

„Totuși, eu sunt totdeauna cu Tine.” (Psalmul 73:23)

Un om venind la un vestitor al Evangheliei mai devreme, a fost invitat să-l aștepte în biroul său de lucru. Așteptând acolo, a văzut scris pe perete un cuvânt: „Totuși”. Și se întrebă ce să însemne acest cuvânt. Când a venit vestitorul Evangheliei, i-a spus:

– M-am străduit să înțeleg ce înseamnă cuvântul acesta, dar n-am reușit. Un singur cuvânt nu-mi spune nimic.

– Și eu mă străduiesc să pătrund înțelesul acestui cuvânt. Cât am înțeles mi-a fost o mare binecuvântare. Cuvântul este din Psalmul 73:23: „Totuși, eu sunt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mâna dreaptă, mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.” Învăț să-l pun în fața ochilor mei mai ales când sunt ispitit, amărât, în întristare, în durere.

Suntem pe pământ străin. Ispite ne pândesc la tot pasul. Greutăți, nevoi, necazuri vin fără încetare în viața aceasta pe pământ. Lumea știe cum să atragă sufletele, dar știe și cum să le sperie ca să nu vină la Domnul Isus, iar dacă au venit, să le atragă înapoi, fie ademenindu-le, fie prin amenințări. Dar dacă putem spune: „Totuși, eu sunt totdeauna cu Tine”, lumea nu-și mai poate atinge scopul. În Domnul Isus avem mai mult decât ne-ar putea da lumea.

O doamnă moștenise o avere frumoasă și ducea o viață plăcută, în lux și bogăție. Dar i-a murit soțul, apoi copiii, averea i s-a pulberat, cei dragi s-au dus, iar ea se găsea acum pe un pat

de suferință. A învățat însă să spună: „Totuși, eu sunt totdeauna cu Tine.” Curând, a devenit o ființă mai fericită decât fusese înainte, plină de pace și de nădejde.

Într-o familie distinsă, singurul copil, o fiică de 30 de ani, zăcea paralizată de 25 de ani, în pat.

Alături de ea se afla Biblia, hrana ei de fiecare zi. Despre acea fiică, părinții spuneau: „De câte ori suntem întristați, îngândurați, trudiți, având vreo amărăciune, vreo neînțelegere chiar, venim aici, la fiica noastră, care este pe patul de suferință de 25 de ani, și aici ni se deschide cerul.” Fie numai prin suferința pe care o îndura cu atâta răbdare, fie printr-un cuvânt din Scriptură, fata lor era gata să-i mângâie în orice împrejurare.

Când vizităm pe cineva bolnav, ni se întâmplă poate și nouă să spunem: „Mi-e necaz pe mine însumi din pricina nerecunoștinței mele. Să mă plâng de ceva? Iată, ființa aceasta, atât de bolnavă de reumatism, de cancer, de tuberculoză... câtă mângâiere, câtă liniște, câtă blândețe, câtă răbdare, câtă seninătate degajă! Îmi văd nerecunoștința pentru starea mea mult mai bună în care mă găsesc. Domnul nostru poate să prefacă suferința în binecuvântări, atunci când cel ce suferă realizează prezența Domnului alături de el, putând să spună: Totuși, eu sunt totdeauna cu Tine.” Lucrul acesta este o mare mângâiere pentru orice credincios. Să vizităm mai bine casele de jale, inima ni se va face mai bună și nu ne vom mai permite să ne ocupăm cu nimicuri, cu denaturări, cu vorbării. Să ne ocupăm cu Domnul Isus și cu lucrurile cerești, iar vorbăria să înceteze! Destul Îl întristăm pe Duhul Sfânt; să nu mai facem asta, ca să nu împiedecăm binecuvântările lui Dumnezeu rezervate pentru noi ca Biserică și pentru fiecare în parte.

David Livingstone, misionar în Africa în secolul trecut, s-a distins foarte mult în ce privește geografia, descoperind în Africa locuri necunoscute. Rapoartele lui au fost trimise la o societate de savanți, care i-au dat pentru aceasta mari onoruri. A fost chemat în patrie ca să fie onorat pentru descoperirile pe care le-a făcut în Africa. Dar Livingstone a spus: „Nu merg să primesc onoruri de la lume, rămân aici, cu sălbaticii aceștia.” El cunoștea mângâierea cuvintelor: „Totuși, eu sunt totdeauna cu Tine!” El nu umbla după

onoruri de la lume și putea spune: „Sunt mulțumit că Tu ești cu mine, Doamne, și pentru că eu sunt cu Tine, prefer să rămân cu negrii din Africa, căroro nimeni nu le-a vestit Evanghelia până acum.” La plecarea lui de pe pământ, negrii l-au găsit pe Livingstone în genunchi. Știau că avea un anumit timp pentru rugăciune și l-au așteptat mult, ca de obicei, dar, pentru că întârzia, au îndrăznit să intre la el. Când au intrat, au găsit lampa stinsă, și pe el în genunchi, cu capul în mâini. S-au retras crezând că se roagă, dar după aceea au înțeles că era mort. A murit singur, într-o colibă din centrul Africii, fără un prieten sau un însoțitor lângă el, departe de copii, de lume, de adunarea celor credincioși, dar în genunchi, rugându-se pentru Africa lui iubită, rugându-se pentru ea către Cel care a murit pentru păcătoși, către Mântuitorul Isus. Atunci, s-au hotărât să-i ducă corpul pentru a fi transportat în Anglia. Inima i-au îngropat-o sub un copac în Africa, iar corpul - după ce l-au îmbălsămat, l-au înfășurat și l-au purtat pe umeri sute de kilometri, timp de nouă luni, fără să dea înapoi în fața multor greutăți, până la un vapor care avea să-l transporte în țara lui. În felul acesta și-au arătat recunoștința față de el. „Onorurile lumii păstrați-le pentru cine vreți. Eu prefer să-I slujesc Stăpânului meu.” Domnul să ne pună aceste cuvinte în inimi și să ne aducă aminte de ele la timpul potrivit!

Poate ți-ai pierdut tinerețea, sănătatea, averea. Fii mulțumit că Domnul este cu tine și repetă bucuos: „Totuși, eu sunt totdeauna cu Tine!”

Într-o prăpastie din munți, creștea o floare rară. Un copilaș a fost rugat de câțiva vizitatori să se lase legat și coborât în prăpastie, ca să culegă flori. Băiatul însă nu a vrut.

– Dar tu ai mai cules flori de acestea, i-au spus vizitatorii.

– Primesc să cobor, numai dacă tata mânuiește frânghia când mă cobor.

Au vorbit vizitatorii cu tatăl băiatului. Tatăl și-a legat copilul și l-a coborât în prăpastie. Tatăl era într-un loc unde copilul nu-l vedea, dar de acolo, tatăl mânuia frânghia cu cea mai mare grijă.

Copilul a cules flori, iar la sfârșit tot tatăl l-a scos afară.

Sunt unele adâncuri în care ne coboară Tatăl nostru din cer, dar ne coboară numai ca să culegem florile iubirii Lui delicate și

unice. El ne poate trece prin mari adâncuri de suferințe, dar adesea, tocmai în aceste adâncuri Își pune Dumnezeu binecuvântările Sale. Adesea suntem cuprinși de temeri, dar să știm bine: dincolo de greutățile pe care Dumnezeu îngăduie să le întâmpinăm în calea noastră este mâna cea bună a lui Dumnezeu, care mângâie și binecuvântează.

Asaf, autorul Psalmului 73, spunea amărât:

„Aproape să alunec, aproape să mă poticnesc când vedeam fericirea celor răi, iar pe mine mă vedeam zi de zi lovit și pedepsit. Într-adevăr, pe cei răi nimic nu-i tulbură până la moarte și trupul le este încărcat de grăsime: n-au parte de suferințele omenești și nu sunt loviți ca ceilalți oameni. Li se bulbucă ochii de grăsime și au mai mult decât le dorește inima. Iar eu, care slujesc Domnului, am parte numai de lovituri, de pedepse și suferințe.”

Este drept să fie așa? Ar trebui ca cel credincios să fie scutit de suferință!

„M-am chinuit cu acest lucru ca să-l pricep, până ce am luat seama la sfârșitul celor răi, când am privit lucrurile din punct de vedere veșnic. Cum sunt nimicivi într-o clipă! Sunt pierduți, mistuiți de spaimă. Cum piere visul la deșteptare, așa faci Tu să le piară chipul.” Văzând aceasta, Asaf Îi mărturisește Domnului: „Eram prost, un dobitoc înaintea Ta, când mi se amăra inima și eram străpuns în măruntaie.”

Nu pricep căile Tale, dar rămân la cuvintele:

„Totuși, eu sunt totdeauna cu Tine;

Tu m-ai apucat de mâna dreaptă,

Mă vei călăuzi cu sfatul Tău,

Apoi mă vei primi în slavă.”

Olariu

Când l-au arestat pe fratele Olariu, prietenul fratelui Bradin, unul dintre pionierii bisericilor penticostale din România, torționarii lui i-au spus:

– Olariule, ai căutat poarta Raiului și ai găsit poarta iadului.

La aceste cuvinte, fratele Olariu le-a răspuns:

– Nu, nu! Pe aici se trece!

Rabinul Abraham Herschel spunea: „O credință ca a lui Iov nu poate fi zdrobită, pentru ca ea însăși este rezultatul zdrobirii.”

Chicago O’Hare

Am fost să vizitez de multe ori adunările sfinților români din Chicago. Am zburat cu avionul și am aterizat la aeroportul O’Hare fără să mă întreb nici cine este acest om, nici de ce a ajuns numele său să-i fie dat uneia dintre cele mai mari aerogări din lume. Am aflat între timp și vreau să vă spun și vouă.

Prima poveste

Cu mulți ani în urmă, Al Capone stăpânea efectiv fiecare colțișor al orașului Chicago. Faima lui Capone nu se datora nicidecum unor fapte eroice și demne de menționat. Din contră, în Chicago, orașul vânturilor, era recunoscut drept urzitorul a tot ceea ce putea fi mai josnic, de la contrabanda cu alcool, la prostituție și până la crimă.

Capone avea un avocat supranumit „Eddie cel ușuratic”. Eddie nu era degeaba avocatul lui Capone. Era un as în domeniul legal! Îndemânarea și abilitățile sale avocațești l-au ținut pe Marele Al departe de închisoare timp de ani în șir. Este adevărat că răsplata sa a fost regească. În semn de recunoștință, Capone nu numai că l-a răsplătit pe Eddie cu imense sume de bani, dar i-a făcut parte și din câștigurile sale, lăsându-l să se bucure de nespuse privilegii. El și familia sa locuiau într-o vilă pe un teren particular cu servitori care-i slujeau zi și noapte. Proprietatea unde locuiau era atât de întinsă, încât ocupa o întreagă arteră din Chicago. Putem spune că Eddie ducea viața de lux a gangsterilor fără să ia în seamă atrocitățile care se petreceau în jurul lui.

Eddie însă avea o slăbiciune. Avea un fiu pe care-l iubea pe ochii săi din cap. Eddie se îngrijea ca acest fiu al său să aibă tot ce-și dorește: haine scumpe, mașini luxoase și o educație aleasă. N-a fost nimic să nu îi poată oferi. Bani nu erau o problemă. În mod surprinzător, Eddie, cel care era băgat până în dinți în crima

organizată, dorea ca fiul său să deosebească răul de bine. Dorea ca fiul său să devină o persoană mai bună decât el. Cu toată averea și influența sa, Eddie n-a putut să-i ofere fiului său două lucruri: un nume bun și un exemplu bun de urmat.

Într-o bună zi, „Eddie cel ușuratic” s-a izbit de o problemă dificilă. A ajuns la concluzia că trebuie să facă tot posibilul ca să repare răul pe care l-a făcut. În consecință, a hotărât să se prezinte la autoritățile locale și să spună adevărul despre Al „Cicatrice” Capone, astfel curățindu-și numele pătat și dovedindu-i fiului său că era în stare de integritate morală. Toate acestea însemnau a depune mărturie împotriva Organizației și a suporta consecințele care erau nespuse de grave. Zis și făcut, Eddie a divulgat totul.

N-a trecut un an și viața lui Eddie s-a sfârșit, el fiind găsit secerat de gloanțe pe o stradă lăturalnică din Chicago. În ochii lui Eddie, acest scump sacrificiu al său reprezenta cel mai prețios dar pe care a putut să-l dea fiului său.

Când a fost găsit, un polițist a scos din buzunarul său un șirag de mătăanii, un crucifix, un medalion religios și o poezie decupată dintr-o revistă, care suna așa:

Ceasul vieții-l întorci o dată
Ale sale țagări nimeni nu le poate-opri
Fie seară, fie dimineață.
Azi îți aparține
Trăiește, iubește, lucrează din tot sufletul,
Nu te-ncrede-n timp,
Ceasu-ți curând se va opri.

Povestea a doua

Cel de-al doilea război mondial a creat o mulțime de eroi. Printre aceștia se numără și locotenentul major Butch O’Hare, pilot militar cu misiune pe portavionul Lexington din Pacificul de Sud.

Escadrila sa a fost trimisă în misiune. Pe când se afla în aer, pilotul și-a verificat rezervorul de benzină și a constatat cu stupeoare că a uitat să alimenteze. Situația era deosebit de gravă,

deoarece nu avea destulă benzină să-și îndeplinească misiunea și să se întoarcă la bază. Comandantul său de zbor l-a sfătuit să se întoarcă pe portavion. După o perioadă de ezitare, s-a desprins din formația sa de zbor și s-a întors spre vapor, când deodată a zărit ceva care i-a înghețat sufletul. O escadrilă japoneză de avioane se îndrepta cu toată viteza înspre formația americană de zbor.

Escadrila americană era plecată într-un raid-misiune și, cu părere de rău, Butch a constatat că nu putea să facă nimic pentru ei ca să-i avertizeze și să-i salveze. Nu-i rămânea decât o singură ieșire: să-i distragă pe japonezi.

Fără nici o urmă de ezitare și fără să se gândească la siguranța sa, pilotul s-a îndreptat înspre avioanele japoneze. Cu stupoare, japonezii au constatat că erau atacați cu mitraliera chiar din mijlocul formației lor. Unul câte unul, avioanele inamice au fost luate cu asalt. Butch zbura în toate părțile ținând înspre cât mai multe avioane, până ce i s-a terminat muniția. Chiar și așa, și-a continuat atacul.

Butch a început să zboare aproape de avioanele japoneze ca să le prindă aripile și să le doboare sau deterioreze.

Văzând atacul vehement al avionului american, japonezii au decis să se retragă. Ușurat, cu avionul tot deteriorat, Butch O'Hare s-a îndreptat spre portavion, unde a raportat ceea ce s-a petrecut în timp ce se întorcea la bază. Camera de filmat montată pe una dintre aripile avionului său a redat întreaga întâmplare. Butch distrusese cinci avioane inamice.

Acest eveniment a avut loc la 20 februarie 1942, iar Butch a devenit primul erou de aviație din timpul celui de-al doilea război mondial și primul aviator care a fost onorat cu Medalia de Onoare a Congresului. Un an mai târziu, Butch O'Hare a fost ucis în luptă, la vârsta de doar 29 de ani. Astăzi, orașul său natal face tot posibilul să păstreze memoria sa și aeroportul din Chicago îi poartă numele: Aeroportul O'Hare, în amintirea curajului de care a dat dovadă acest erou al aviației americane.

Data viitoare, când te vei afla pe Aeroportul Internațional O'Hare, nu uita să treci pe la statuia pilotului aflată între terminalul 1 și 2. Tot aici poți vedea expusă și Medalia de Onoare.

Ce au în comun aceste două povestiri în comun? Butch O'Hare a fost fiul lui Eddie cel ușuratic.

(traducere de Marel Cărcăleanu)

Gina Moca

Undeva, pe o străduță îngustă a localității Sivița, din județul Galați, România, era situată căsuța noastră. Atmosfera ei era plăcută și intimă. Lângă casa noastră era casa bunicilor. O casă primitoare, călduroasă, plină de armonie și de pace profundă, acea pace pe care numai Unul singur o poate da: Isus Christos. Grădinițele de flori din fața casei, balansoarul, cățelușii și pisicile au fost universul copilăriei mele. Era așa frumos! Treptat, treptat însă, în familia noastră, lucrurile aveau să ia un alt făgaș.

Prin iarna anului 1984, aveam doar patru anișori și, deși eram prea micuță să pot cântări cum stau lucrurile, simțeam adesea în casă o tensiune tot mai grea. Într-una dintre zilele înzăpezite și geroase ale iernii, mama ne-a părăsit. Pe tata îl vedeam tot mai trist, mai nefericit, mai îndurerat, mai dus pe gânduri și mai îngrijorat. Zilele treceau, iar eu și frățiorul meu, Dinu, mai mare cu doi anișori, simțeam tot mai profund lipsa mamei noastre. Când îl întrebam pe tata despre mama, el ne spunea doar că: „Într-o zi se va întoarce.”

După câteva luni de dispariție, mama s-a întors într-adevăr. Era bolnavă, distrusă și epuizată de viața trăită în păcat departe de casă. Tata a primit-o cu inima plină de milă, căldură și dragoste. Din păcate, mama a mai plecat iarăși de câteva ori de acasă. Ultima dată nu s-a mai întors niciodată.

Din zi în zi, în inima mea se făcea un gol tot mai mare, iar în sufletul meu pătrundeau tot mai adânc întunericul, durerea, suferința și furtuna. Îmi petreceam zilele stând tot timpul la geam și privind în zare. Singurul cuvânt ce răsună mereu în mintea mea era: MAMA. O așteptam răbdătoare, deși nu avea să se mai întoarcă la noi. Singurătatea, durerea, tăcerea și lacrimile îmi erau cele mai fidele prietene.

În holul casei, pe un perete situat undeva sus la mijloc, (unde nu puteam ajunge), era un tablou mare cu tata și mama,

mire și mireasă. Priveam lung la mămica mea, pe care nu o mai aveam decât în visurile mele... Adeseori, o imploram să coboare din tablou, să vină lângă mine, să mă ia în brațe, să mă mângâie, să se joace, să râdă și să plângă împreună cu mine. Aveam să constat însă cu durere și să accept faptul că așa ceva era doar o imagine imprimată pe o hârtie fără viață, o poză care nu-mi putea vorbi și nu mă putea mângâia... Părea că nimănui nu-i pasă de mine. Mă simțeam neiubită și nedorită.

Cu timpul, în mintea mea se nășteau tot mai multe întrebări: Cine a făcut cerul și pământul, stelele, luna și soarele, copacii, păsărelele pe care le urmăream cum sar agile din creangă în creangă? Cine a făcut ploaia, tunetul, fulgerul, întunericul, lumina și zăpada?

Seara, deși se reîntorcea de la lucru trudit și obosit, tata îmi răspundea întrebărilor cam așa: „Dacă nu există ceva, există altceva.” Deși îmi înșira toate lucrurile ce-i treceau prin cap, rămâneam nemulțumită de răspunsurile lui. Simțeam că trebuie să mai fie ceva. Dar oare ce?

Bunicii mei erau creștini, iar în casa lor se ținea adunare, cântau și se rugau. Pe la urechile mele a trecut de multe ori numele Isus, însă nu știam nimic despre El.

Fiind bolnavă, într-una dintre zile, bunica ne-a chemat la patul ei, să ne vadă. Și-a luat rămas bun de la noi și ne-a încredințat bunicului spre îngrijire. A trecut la cele veșnice și nu mi-a mai putut spune nimic despre Isus. Tata nu vorbea niciodată despre asta. (Peste mulți ani aveam să aflu că el nu credea în existența lui Dumnezeu.)

În vara anului 1989, într-una dintre seri, tata ne-a întrebat dacă dorim să ne aducă o altă mămică.

Frățiorul meu a fost tare bucuros, însă eu nu m-am bucurat în aceeași măsură. Cu sau fără voia și dorința mea, mama noastră vitregă a sosit la scurt timp în casa noastră. Împreună cu ea a mai adus încă cinci copii, cu vârste apropiate de ale noastre. La scurt timp după venirea lor, au început între noi dușmănia și bătăile. Adesea, locul meu de refugiu era în podul casei, unde odată cu lăsarea serii, trăiam momente de o groază intensă.

Într-una dintre zilele iernii din 1992, bunicul, deși cu vederea 90% pierdută, m-a luat de mână și m-a dus la Târgu Bujor (un oraș din apropiere), unde m-a încredințat orfelinatului de fete spre creștere și educare. Aici mi-am petrecut următorii șase ani, trăind alături de copii care, asemenea mie, n-au cunoscut niciodată dragostea și căldura unei familii. Of, așa mult doream să mă iubească și pe mine cineva...

Anii cu încercările lor în Casa de Copii au trecut și astfel am ajuns în fața examenului de absolvire a liceului. Am luat examenul fără probleme, din prima sesiune, și am fost transferată pentru școală la Galați, unde am stat la Internatul Liceului Pedagogic, alături de copii din familiile de rang înalt.

La liceu dispuneam de libertate, iar în față îmi stăteau multe căi necunoscute. Noile mele prietene m-au invitat la discotecă, unde a trebuit să mă conformez obiceiurilor de acolo. Deși mă simțeam degradată, făceam aproape tot ce făceau toți ceilalți. Căutam să fiu acceptată, iubită, dorită și fericită. Participam la concursuri și câștigam la toate. În acele locuri eram înconjurată tot timpul de „prieteni”. A doua zi, mă simțeam însă la fel de singură, nemângâiată, neîmplinită, neînțeleasă, la fel de părăsită și de neiubită.

În clasă, aveam același anturaj. Dar în ultima bancă de la perete am observat o fată, pe nume Sandu Violeta, care era diferită de celelalte. Într-una dintre zile, m-am apropiat de banca ei și am auzit-o intonând versurile unui cântecel care spunea: „Isus e-al meu Domn, El mă iubește, nicicând nu-L voi părăsi.” Hmm... numele Isus îmi era cunoscut. Dar de unde oare? Îl mai auzisem cu mulți ani în urmă în casa bunicilor mei. Mi-am zis că trebuie să aflu mai multe despre fata aceasta, așa că m-am mutat cu ea în bancă. Ea mi-a vorbit cu bucurie despre Dumnezeu și chiar m-a invitat de câteva ori să merg cu ea la biserică. În urma acelor vizite, am început să mă gândesc serios la Dumnezeu, la existența și la sfințenia Sa. Mi-am privit viața și n-am putut găsi nimic bun în ea. Totul în mine era putred și distrus. Îmi era rușine și groază să mă privesc.

Satan a încolțit în mintea mea gândul sinuciderii. Am hotărât să-mi curm viața și să îngrop odată cu mine totul. Am luat o doză mare de pastile diferite, le-am băut cu lichior (să nu mai știu nimic) și am alergat să mă înec în cea mai adâncă și apropiată apă de casa bunicilor dinspre partea mamei. Nu-mi dădeam atunci seama că moartea nu este un sfârșit, ci doar un alt început veșnic pentru iad sau pentru rai.

Dumnezeu mă iubea însă și avea o altă soluție pentru viața mea. În timp ce alergam spre apă m-a văzut un verișor, care s-a aruncat după mine și m-a scos la suprafață. M-a dus pe umeri până acasă la mătușa mea, iar de acolo la spital, unde am stat câteva zile. Din fericire, mi-am revenit complet și am rămas fără nici o urmare. Îmi era ciudă de nereușită și așteptam să ies din spital pentru a încerca o altă metodă.

În ziua de 11 aprilie 1998, am privit pământul pe care pășeam și i-am zis: „Tu ești roditor, însă eu sunt pustie... Ce rost mai are viața mea?” Mergeam pe stradă fără nici o țintă precisă și mă gândeam să mă arunc în fața unei mașini. Pe partea dreaptă a străzii George Coșbuc era Biserica Baptistă „Sfânta Treime” din Galați. Fusesem acolo cu două colege: Sandu Violeta și Stoica Valentina, într-o zi când nu am făcut ora de fizică. Fără să știu de ce, mi-am amintit vizita de atunci și m-am îndreptat către biserică.

Era o zi de sâmbătă. Ajungând la poartă, o tânără, pe nume Mormenche Doina, m-a invitat călduros înăuntru. Am intrat și am constatat că era o adunare a tinerilor. Mi-a plăcut ceea ce ne-a vorbit pastorul Ghiță Ovidiu. La invitația lui, am hotărât să vin și a doua zi la biserică. Zis și făcut.

Duminică 12 aprilie 1998, am revenit și m-am așezat în mijloc, pe una dintre băncile din spate. Era Duminica Floriilor, iar mesajul a fost din Luca 19:29-44. După rugăciune și câteva cântări, predicatorul a început să vorbească. Parcă îmi vorbea numai mie. El spunea: „Isus a plâns pentru cetate, iar astăzi plânge pentru tine. Oricine ai fi, oricare ar fi viața ta, Dumnezeu te cunoaște, te iubește și te acceptă exact așa cum ești. Nu există păcat atât de mare încât să nu poată fi iertat. Ca urmare, tu nu poți fi atât de păcătos încât să nu poți fi iertat. În dragostea Sa pentru tine, El a plătit întreg

prețul păcatelor tale pe crucea Golgotei. A murit, iar apoi a înviat și astăzi este viu! Tu nu trebuie să faci nimic. Trebuie doar să crezi aceasta și să-I deschizi ușa inimii tale. El vrea să intre în viața ta, ca Domn și Salvator.”

În inima mea era o mare în furtună. Aș fi vrut să plâng și odată cu lacrimile să-mi fie vărsată și durerea. Însă nu vroiam să mă vadă nimeni. În mijlocul frământării mele mi-am amintit cum, într-o zi, la școală, Violeta mi-a desenat o inimă ce avea în interior o ușă și o mână care bătea. Mi-am amintit și versurile pe care mi le scrisese sub aceasta:

„A bătut la ușa ta cineva, o, deschide-I, nu mai sta.

Nu-L lăsa să plece trist, poate niciodată

Mâna Lui la ușa ta n-are să mai bată.”

Chiar atunci, predicatorul a citit versetul din Apocalipsa 3:20: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.”

Dintr-o dată, am înțeles totul! N-am mai ezitat nici o clipă. Știam că dacă muream în clipa aceea, ajungeam cu siguranță în iad. În imaginație, parcă, Îl și vedeam pe Isus cum dădea să plece trist de la mine, poate pentru totdeauna. Deși nu știam să mă rog, când au început rugăciunile, am strigat disperată cu glas tare, plângând: „Doamne Isuse, Te rog, nu pleca. Iartă-mă. Îți deschid ușa inimii... Te rog vino și intră în ea ca Domn și Mântuitor. Fă din mine persoana pe care Tu o dorești și Te rog, primește-mă și pe mine măcar pe marginea raiului Tău.”

În acea clipă am simțit cum valurile mării înfuriate din inima mea s-au potolit și cum întreaga povară de păcate a vieții mele mi-a căzut de pe umeri. În schimbul negurii groase, al durerii și al furtunii, o lumină, o pace și o bucurie de nedescris mi-au inundat inima. O bucurie ce nu s-a sfârșit și nu se va sfârși nicicând. E bucuria celui iertat și acceptat.

Din ziua aceea, Dumnezeu a început în viața mea procesul de sfințire. Rând pe rând, I-am predat Domnului toate cămăruțele vieții mele, pentru a le curăți și pentru a domni în ele. Am oprit pentru mine numai una singură: grija de a-mi găsi un partener de viață. Când a ajuns la aceasta și mi-a cerut să-L las pe El să-mi

dăruiescă un soț, am ripostat, zicând: „Doamne, până aici... asta-i prea de tot. Cum să Te las pe Tine? Dacă îmi vei alege un partener urât și poate prost? Hmm... nu, până aici, Doamne!”

În minte mi-au revenit vechile amintiri și m-am gândit: „Ce rău aș face dacă aș merge odată la discotecă să-i revăd pe toți cei din trecut? Poate îmi voi găsi eu un Făt-Frumos printre ei.”

Pe 7 martie 1999, L-am întrebat pe Dumnezeu cu privire la aceasta: „Să merg sau să nu merg la discotecă?” Deschizând Biblia și citind, am simțit că răspunsul Lui era un „Nu” categoric. Am citit din Amos capitoul 3: „Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului; de aceea vă voi pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre. Merg oare doi oameni împreună pe același drum fără să fie învoiați?” etc.

Deși am înțeles că este pentru mine, n-am ascultat. În seara de 7 spre 8 martie 1999, am plecat la discotecă. Neascultarea avea să mă coste scump.

Ajunsă acolo, m-am trezit parcă înconjurată nu de îngeri, ci de demoni fioroși, gata să mă înghită. Cum am intrat am simțit cum Domnul m-a părăsit. Mi-a venit să plâng și să mă întreb: „Gina, ce cauți..., ce cauți tu aici?”

Am ieșit afară și am rugat un prieten să mă conducă acasă.

În timp ce ne îndreptam cu microbuzul spre casă, împreună cu vreo alți șapte tineri petrecăreți, la o curbă, mergând cu viteză excesivă, mașina a mers de câteva ori în zig-zag, iar apoi s-a răsturnat de patru ori peste cap într-o vie cu stâlpi de beton, din apropierea unei râpe adânci. Am apucat să zic doar: „Doamne, iartă-mă și salvează-mă!”

Mașina a ajuns de nefăcut, însă dintre toți cei din mașină, numai eu și acel prieten am ajuns pe targa spitalului. Pe holul Spitalului Județean Galați, Dumnezeu mi-a vorbit și mi-a spus: „Gina, uite unde duc pașii tăi fără Mine: la ruină, moarte și la o veșnicie petrecută departe de Mine, în iad. Eu te iubesc atât de mult și am pentru tine un plan atât de minunat! Vrei să te smulgi din mâna Mea? Lasă-mă pe Mine să-ți dăruiesc un soț.”

Mi-a părut rău din adâncul inimii de nepredarea mea totală și de neascultarea mea. Mi-am cerut iertare. Am plâns și am

recunoscut că am fost o nebună. Pe targa aceea, m-am predat în întregime Lui și L-am lăsat să-mi conducă întreaga viață.

A doua zi, radioul și ziarele locale prezentau tragedia drept o mare minune, pentru că toți eram încă în viață.

Pe 3 octombrie 1999, L-am mărturisit în apa botezului pe Dumnezeu meu, care mi-a salvat viața. Pe 18 iulie 2001, El l-a adus în viața mea tocmai din celălalt colț al pământului, din California, pe cel mai deosebit și scump om ce poate exista în acest univers: soțul meu. Pe 12 octombrie 2002, acest om minunat: Liviu Louie Moca, a îngenunchiat lângă mine și mi-a cerut să-i fiu alături pentru totdeauna, la bucuriile și încercările vieții. I-am dăruit fericită mâna și ne-am legat în dragostea pe care Dumnezeu a pus-o în inimile noastre unul pentru celălalt.

Pe 30 octombrie 2002, am încheiat legământul căsătoriei în fața martorilor și a ofițerului de stare civilă. Iar pe 2 noiembrie 2002, în aceeași biserică în care viața mi-a fost schimbată, ne-am prezentat la binecuvântare mire și mireasă, în fața Tăticului Ceresc, a martorilor văzuți și nevăzuți.

De atunci, L-am lăsat pe Dumnezeu să domnească și să conducă întreaga viață, iar astăzi pot spune că: „Totul e atât de frumos! Sunt fericită, mă bucur că trăiesc și că nu trăiesc oricum. Trăiesc viața din abundență! Iubesc și sunt iubită!”

Locuim fericiți într-un apartament modest din Los Angeles, California. Sunt însărcinată în luna a opta și voi da naștere unei fetițe, pe care o vom numi Rebecca Emanuella.

În fiecare zi descoperim tot mai mult frumusețea umblării „cu Dumnezeu”. Eu L-am ales pe El, iar astăzi le pot spune tuturor: „Aceasta a fost și este cea mai bună alegere a vieții mele! Nu o voi regreta niciodată.”

Pe 6 decembrie 2002, la numai 44 ani, mama mea a decedat. Deși înainte de aceasta și-a dat seama că a ajuns distrusă și terfelită de păcat, a ales să-și petreacă veșnicia departe de Dumnezeu, în iad. Tatăl meu, deși întreaga viață a afirmat că este ateu, în urma meditațiilor sincere, a ajuns să ne spună că acum „se teme și crede că există Dumnezeu”. Mai mult decât atât, a decis să-L caute.

Tu ce alegi?

Vasile Alecsandri

S-a răsturnat căruța lumii și toate calabalâcurile ei au căzut și s-au împrăștiat pe pământ. În alandala care s-a instaurat, realitatea are acum o înfățișare de caraghioasă nepotrivire.

„Minciuna stă cu împărații la masă”, adevărul este pus la zid cu ochii legați și-i huiduit de oameni. Hoția a ieșit la drumul mare, în timp ce hărnicia este forțată să trudească fără rost pe câmp. Virtutea s-a rostogolit sub un obroc, iar patima rea și deșănțată este pretutindeni „la vedere”, în reviste, în cântece, pe ecrane mici de televizor și pe marile ecrane ale cinematografelor. Trăim vremuri tulburi sub un cer care este din ce în ce mai amenințător.

Mă frământam cu gândurile de mai sus când, ca un răspuns venit dintr-o altă lume, mi-a căzut în mână o frumoasă poezie trecută prin inima lui Vasile Alecsandri:

Din zbugiumul iubirii, din focul ei nestins,
Mereu cu alte lacrimi chemăm același plâns.
Din plânsul și lumina aceluia sfânt fior,
Mereu cu alte-avânturi chemăm același dor.

Din zborul armoniei spre locul cel prea sfânt
Mereu cu alte doruri chemăm același cânt.
Plutind din slavă-n slavă spre-al cerurilor prag,
Mereu cu alte cânturi, chemăm un Nume drag.

Așa de-a pururi până în clipa-n care plin
Va fi întreg pământul de Imnul Tău divin
Și până-n clipa-n care, cu sufletul uimit,
Privi-vom măreția mărețului Sfârșit

Și slava fără seamăn a altui început
Din care tot ce-i zbugium, va fi necunoscut!

... Când va sosi, o Doamne, un timp mai mângâios
În care să pătrundă Cuvântul lui Christos?
Să piară dușmănia din trista omenire,
Să nu mai fie omul unealtă de pieire.

Când răsări-va-n ceruri frumoasă, blânda zi,
Ce din orbirea cruntă pe regi îi va trezi?
Ș-a răspândi în lume simțiri mântuitoare,
Dreptatea, libertatea, frăția-ntre popoare.

Sfinți vremelnici

Am crescut într-o biserică relativ numeroasă. Nu spun „mare”, pentru că mărimea unei biserici depinde mai degrabă de starea ei spirituală, decât de dimensiunea ei numerică. În generația mea de tineri ai bisericii au fost alții mai dotați și mai râvnitori decât mine. Unii dintre ei au avut însă „accidente” și au dispărut repede dintre noi.

Acești „sfinți vremelnici”, cum îi numește poetul Costache Ioanid într-una dintre poeziile sale, fuseseră rezultatul unui simplu foc de paie; fuseseră acele „apariții meteorice” despre care auzisem de la cei bătrâni, care ne lasă cu ochii pierduți și păgubași înspre cer. Acești tineri ar fi făcut mai bine să nu fi venit niciodată printre noi, decât să apară doar fugăr și să dispară apoi definitiv în lume, lăsând în urma lor durere și dezamăgire. Fuseseră doar păsări cu aripi frânte și zboruri întrerupte, nori fără apă, care nu aduc niciodată binecuvântata și mult așteptata ploaie. Despre ei mi-am adus aminte într-o zi de martie, când am găsit într-o revistă o poveste ciudată despre o realitate din păcate destul de des întâlnită.

Trei biserici dintr-o zonă montană au trăit o adevărată invazie a veverițelor. Comitetul primei biserici s-a întrunit și, ca majoritatea comitetelor, au hotărât că... nu se poate face nimic: „Sunt și ele creaturi ale lui Dumnezeu și nu le putem omorî. Așteptăm și vedem ce se mai întâmplă mai târziu.”

Comitetul celei de-a doua biserici s-a întrunit și el, și cei de acolo au zis și ei: „Nu le putem omorî. Sunt creaturile lui Dumnezeu.” Numai că aceștia au făcut niște cuști, au prins veverițele și le-au dus departe, departe de biserică. Nu după multă vreme însă, veverițele poznașe au venit înapoi. Problema a rămas și aici nerezolvată.

Comitetul celei de-a treia biserici s-a întrunit și el de urgență și au spus ca și ceilalți: „Nu le putem omorî. Sunt creaturile lui

Dumnezeu.” Unul dintre ei însă a adăugat: „Dacă sunt creaturile lui Dumnezeu eu zic să le botezăm așa cum facem cu toți aceia pe care Dumnezeu îi trimite la biserică noastră!” Așa au făcut și, din ziua aceea, n-au mai văzut veerite decât la Paști și la Crăciun...

David Ban

Vestea a căzut ca un trăsnet. Unul dintre cei cinci copii ai săi a fost arestat și dus la Securitate. Om cu o credință copilărească, obișnuit cu postul și rugăciunea, bunicul și-a strâns în piept un oftat, a pus bărbia în piept și a înălțat o rugăciune. Inima lui s-a liniștit după aceea. Povara a fost răsturnată pentru moment de pe umeri și așezată la picioarele crucii de la Calvar. Inima, gata întotdeauna de jertfă, s-a așezat împlinită pe altar. Gândurile s-au liniștit și s-au aliniat iarăși după haosul disperării, găsindu-și cadența obișnuită a credinței.

Dintr-o dată însă, la orizontul simțirii i-a apărut o altă mare problemă: Cum îi va spune nevastei? Ea suferea de inimă...

De treaba asta delicată Se îngrijise însă Dumnezeu.

Mircea, unul dintre copiii familiei Ban, aflase venind acasă „pe tren” că „pe domnul Ban și pe Harap de la secția administrativă i-a luat la Securitate”. Pe traseu, Mircea a primit de la Domnul „metoda” de înștiințare a mamei lor bolnave. Ajuns acasă, el a luat-o „duhovnicește” pe mama, întrebând-o:

– Mamă, ce-ai zice dacă pe bace Traian l-ar închide pentru credință?

Ea a răspuns cum „scia la carte”:

– M-aș bucura... că i s-a făcut această cinste.

– Bucură-te atunci, i-a spus el, că azi l-a luat și l-a dus la Securitate.

Luată repede, mama n-a mai putut retrage vorba înapoi și s-a străduit să nici nu se facă de rușine cu purtarea. Mai greu a fost când a aflat că și ginerele, Simion Moț, fusese „ridicat” și el și dus la Securitate. Dumnezeu i-a dat însă putere și înțelepciune să facă la fel ca și soțul ei. Povara ei s-a rostogolit alături de povara lui la picioarele crucii.

Traian Ban

Prietenii ni-i alegem singuri. Părinții sunt însă un dar de la Dumnezeu. Gândindu-mă la părinții noștri, am toate motivele să dau dreptate acestei afirmații.

Iată aici un scurt fragment autobiografic, preluat din cartea „Prizonierii speranței”, editată de Visky Ferenc jr. și apărută sub îngrijirea editurii „Strigătul de la miezul nopții”, în noiembrie 2002:

„M-am născut la 2 august 1924 în comuna Covăsânț, județul Arad. Părinții mei s-au numit David și Elena, eu fiind primul născut dintre cei cinci copii ai lor. În anul 1930 sau 1931, familia noastră s-a mutat la Arad. Am absolvit școala primară și liceul comercial în Arad. În toamna anului 1943, am fost încorporat în armată, până în primăvara anului 1945.

În anul 1945, m-am angajat la Biroul de mișcare CFR în funcția de impiegat de birou, iar în toamna anului 1946, am fost mutat de la Arad la Timișoara, tot la Biroul de mișcare, ulterior fiind transferat la Serviciul de Contabilitate, în funcția de contabil. În primăvara anului 1949, am fost mutat la Secția L-10 CFR din comuna Gurahonț, județul Arad, unde am lucrat până la arestare.

M-am căsătorit la 2 septembrie 1947 cu Maria Cicirean și am avut 5 copii: Marcel, Rodica, Daniela, Lidia și Dorina.

Am fost arestat la data de 28 noiembrie 1958 de la birou, împreună cu colegul meu Harap Dumitru, zis Mitică, care locuia într-o anexă a locuinței mele. Am fost condamnat la 20 de ani muncă silnică, cu următoarea acuzație: «A făcut parte din organizația mistico-religioasă condusă de Vasile Moisescu din Arad, care urmărea răsturnarea regimului din țara noastră.»

Procesul și condamnarea au avut loc la Tribunalul Militar din Timișoara la 18 februarie 1959, cu sentința nr. 72 în baza art. 209 pct. 2 lit. a din Codul Penal pentru uneltire contra ordinii sociale. Am fost condamnați doisprezece frați, cei mai mulți din Arad, trei din Timișoara și unul din Caransebeș. Tribunalul Militar din Cluj, prin Decizia 443 din 27 martie 1959, a schimbat calificativul, încadrându-ne la art. 209 pct.1. Condamnarea prevedea și confiscarea averii. Eu nu aveam decât mobila din casă, care a fost lăsată în custodia soției, în urma unui proces-verbal.

Datorită memoriilor înaintate de familiile noastre, Tribunalul Suprem Militar - Decizia 225 din 27 august 1962 ne-a redus cuantumul pedepselor. Mie mi s-a redus de la 20 de ani la șase ani, din care am executat cinci ani și jumătate, fiind eliberat la data de 24 iunie 1964, prin grațiere, în urma Decretului 310/1964. După eliberare mi-am stabilit domiciliul în Arad, la părinții soției, care s-a mutat la ei în anul 1960.

La 20 iulie 1983, am emigrat în SUA, împreună cu trei dintre copii, la fiica noastră Rodica, stabilită în Detroit.

În prezent locuiesc în Los Angeles (California) și sunt membru în biserica Baptistă Bethel din orașul Anaheim.

Părinții și bunicii mei au fost credincioși baptiști. Socrii, Cicirean Gheorghe și Elisaveta au fost de asemenea baptiști. Atât viața de credință a tatălui meu și experiențele sale cât și ascultarea rugăciunilor lui au întărit credința mea. Domnul a lucrat în viața mea prin mulți frați și surori, mai ales prin cei pe care tatăl meu i-a invitat la el acasă. După ce sora Margareta Creangă s-a stabilit în Arad, a invitat la ea o soră misionară din Moldova, care a stat de vorbă cu mine despre Domnul Isus. După încă un an, fratele Emil Jiva, din Biserica Pârneava, a stat de vorbă cu mine și m-a îndemnat să-mi predau viața Domnului, lucru pe care l-am făcut nu după multe zile. Într-o sâmbătă seara, am îngenuncheat sub un copac în păduricea de lângă Podgoria și mi-am cerut iertare pentru păcatele mele (la 13 ani împreună cu unii colegi din clasă furasem de mai multe ori fructe și alte alimente dintr-o prăvălie), predându-mi viața Domnului Isus. A doua zi, după ce frații s-au convins că m-am întors la Dumnezeu, am fost botezat de fratele Cocuț Ioan, împreună cu ceilalți candidați.

Tot sora Creangă a inițiat un grup de studiu biblic și rugăciune prin casele fraților, care nu s-a întrerupt poate nici după zece ani și, după părerea mea, ea a contribuit mult la trezirea pe care Domnul a făcut-o mai târziu prin fratele Marcu Nichifor, când foarte mulți tineri din Arad și-au predat viața Domnului. Fratele Marcu s-a ocupat foarte mult atât de formarea mea spirituală, cât și a altor tineri.

Pe fratele Vasilică Moisescu l-am întâlnit la București cu ocazia Congresului Mondial al Bapțiștilor (1937?). După căsătoria lui cu sora Sânziana și mutarea lor la Arad, tatăl meu s-a împrietenit cu el, vizitându-l foarte des. Am păstrat legătura cu el și după mutarea la Gurahonț (1949), mai ales după ce ei au înființat adunarea din Oituz. Datorită faptului că foarte des călătoream la Timișoara în interes de serviciu, mă opream și la părinții soției, în Arad, participând astfel la adunările fraților, precum și la multe întruniri familiale, care aveau loc de mai multe ori pe săptămână. Întrunirile erau foarte zidoare, frații cercetând Cuvântul cu multă seriozitate și crescând în har și în dragoste.

La Gurahonț, eram foarte activ în biserica locală și vizitam mult și adunările din jur, colaborând cu diferiți lucrători.

Fratele Moisescu s-a gândit odată că ar fi bine să-mi dea în păstrare lucrările lui scrise la mașină, pentru a fi în siguranță în caz că lui i s-ar face vreo percheziție. Autoritățile de stat au fost informate de intențiile lui prin sursele lor, astfel că pe mine și pe fratele Mitică Harap ne-au arestat primii, iar la percheziția făcută mi-au luat și cărțile lui Vasilică și, după două săptămâni - timp în care toți frații au fost urmăriți îndeaproape - i-au arestat și pe ceilalți.

Doresc să mărturisesc cum m-a pregătit pe mine Dumnezeu pentru arestare. Am presupus că aș fi putut fi arestat, mai ales că Securitatea se interesa de mine la serviciul personal unde lucram, dar nu mi-a fost frică.

Soția mea trebuia să nască. Ne-am rugat împreună, am încurajat-o, închipuindu-mi că s-a umplut de credință, dar în ziua în care am dus-o la spital mi-a spus că ar dori să asist și eu la naștere, lucru posibil la țară. Cum însă eu am crezut că aceasta înseamnă lipsă de încredere în Domnul, m-am întristat foarte tare. Ea mi-a zis: «Bine, du-mă la spital.» Am lăsat-o acolo. Ajuns acasă m-am pus pe genunchi, mărturisindu-I Domnului că nu-mi place starea mea (n-am fost în stare să împlinesc dorința soției de a fi alături de ea) și rugându-L: «Te rog, folosește-Te de orice situație și fă-mă să fiu așa cum vrei Tu.»

După ce m-am ridicat de la rugăciune m-am speriat, gândindu-mă ce va urma. A șaptea zi m-au arestat. Am știut că acesta este răspunsul la rugăciunea mea, fiind liniștit și bucuros.

Eram anchetat la sediul Securității, fiind conștient că urmează să primesc condamnarea pe mulți ani. În celulă era un inginer din Arad, Nad Duris Traian, care se mira cum pot fi atât de liniștit (așa păream). În suflet însă se duceau lupte mari.

În ultimii doi ani înainte de închisoare am fost internat de două sau trei ori în spital, zilnic aveam dureri de cap și de stomac, suferisem de ulcer gastric, o ușoară hepatită și slăbiciunea nervilor.

Mi-am lăsat acasă soția cu cinci copii - cel mai mare avea opt ani, și Dorina doar șapte zile. Soția nu avea serviciu și era foarte timidă și fricoasă.

Nu aveam speranțe că aș putea rezista în pușcărie atât de mulți ani și trebuia să accept gândul că am să mor în închisoare. Știam prin credință că sunt al Domnului, dar nu eram gata pentru jertfa supremă. Mi-am adus aminte de cuvintele din Isaia 43:1-2, care mă îngrozeau mai tare - «apele și focul» prin care aveam să trec - și deși mă rugam, nu primeam liniștea necesară. Atunci, Duhul Domnului mi-a adus aminte de cuvintele apostolului Pavel: «Dar eu nu țin numaidecât la viața mea...» (Fapte 20:24) și mi-a spus: «Tu ții la viața ta și nu vrei să mori!» I-am spus Domnului: «Doamne, mă supun Ție, accept să mor în închisoare. Facă-se voia Ta.» Și din acel moment pacea Lui a intrat în inima mea (Fil. 4:7) și niciodată nu m-a părăsit. Pot să spun că în toți acei ani am fost foarte slab, nu știu dacă a existat măcar o zi ca eu să pot mânca puțina mâncare pe care o primeam. Chiar și atunci când am auzit sentința - 20 de ani de muncă silnică - am fost atât de liniștit, ca și când m-ar fi avansat în funcție. Nici dorul de casă nu m-a mistuit. Tot atunci I-am spus Domnului că eu nu mai pot să-mi ajut familia, de aceea I-o încredințez Lui, care este «Tatăl orfanilor și Apărătorul văduvelor». (Psalmul 68:5)

Ziua procesului a fost pentru noi toți o zi de sărbătoare. În sala unde așteptam să fim introduși în fața Instanței, Îl lăudam pe Domnul, repetam versete biblice cu voce tare, fără să fim opriți

de ofițerul care ne păzea, toți fiind întăriți sufletește. O martoră împotriva mea, o colegă de birou, fiind întrebată de avocatul meu: «Cum și-a manifestat inculpatul Traian Ban acordul față de contrarevoluția din Ungaria?» a răspuns: «Prin faptul că nu l-a contrazis pe domnul Harap.» La întrebarea avocatului meu, adresată completului de judecată: «Prin ce mijloace au intenționat acești acuzați să răstoarne guvernul?» procurorul a răspuns: «Prin rugăciuni.»

După pronunțarea sentinței, la început am fost introduși în celule mici, unde ne-am dat seama, observând fețele palide ale celorlalți deținuți, ce regim ne așteaptă și pe noi, apoi am fost duși (cei 12 frați) într-o cameră mare cu peste o sută de deținuți și cu rânduri de trei paturi suprapuse, pentru prima dată reîntâlnindu-ne cu toții. Am povestit evenimentele înainte de proces, felul cum a decurs ancheta și alte impresii, mai ales despre eventuala noastră vinovăție, cât și perspectiva viitorului care ne aștepta. Apoi am lăsat la o parte problemele personale și zilnic, de dimineața până seara, citeam din Cuvântul Domnului, trăind într-o părtășie sfântă, care a durat peste o lună de zile.

De mai multe ori, seara înainte de culcare, îmi mulțumeam din toată inima Domnului, uneori cu lacrimi, pentru binecuvântările primite în ziua respectivă, atât de bucuros și fericit eram. Nu regretam că nu mă aflam în libertate.

După câteva luni de la arestare au încetat definitiv durerile de cap și de stomac. Nici astăzi, după mai bine de 40 de ani, nu le mai am. Nu numai că Dumnezeu m-a păstrat cu viață, dar astăzi sunt mai sănătos și mai tare ca înainte de închisoare. Nu am nici un fel de dureri. Mare-i harul Domnului! În timpul detenției nu am primit nici o asigurare din partea Domnului că n-am să mor în închisoare sau că voi fi eliberat. Am trăit zilnic prin credință și am fost ajutat și întărit prin frații care m-au înconjurat cu dragostea lor, dar mai ales prin Cuvântul Domnului. Rugăciunile și cântările ne ridicau la cer, așa cum spune poezia fratelui Traian Dorz: «Nu-i loc mai sfânt: îngerii-s frați, iar frații-s îngeri, pământu-i sus, iar cerul jos.»

Totuși, Dumnezeu mi-a dat indirect o asigurare, nu că voi fi eliberat, ci că El hotărăște totul în viața mea și că pot să am încredere deplină în El. Într-o zi când ni s-au dat briciuri în cameră ca să ne bărbierim, unul dintre frizeri s-a oprit din bărbierit ca să spună o poveste hazlie. Eu voiam să trec pe lângă el, dar m-am oprit să-l ascult. După ce a terminat, am întins mâna dreaptă, iar el a întins mâna în care avea briciul ca să-l ascută de cureaua care era legată de un pat. Briciul a atins mâna mea făcând o tăietură de vreo cinci centimetri în piele, aproape de încheietura mâinii dar n-a tăiat nici una dintre cele trei vene peste care a trecut. Rana s-a vindecat admirabil. Astăzi, abia că se mai cunoaște cicatricea. Atunci am înțeles că așa cum Dumnezeu a hotărât ca briciul să taie doar câțiva microni în piele, El va hotărî toate lucrurile, și pe cele mari și pe cele mici, îngăduind atât cât putem răbda.

I-am spus Domnului: «Doamne, doresc să-mi vorbești și să mă îndrepti în tot ceea ce sunt greșit. Învăță-mă și corectează-mă.» Pe orice frate pe care-l întâlneam îl rugam să-mi povestească cum s-a întors la Domnul și experiențele pe care le-a avut. Am întâlnit în închisoare mulți frați minunați, din toate grupările care-L iubeau din toată inima pe Domnul Isus. Cu regret spun că nici măcar cu un «frate», dacă ar putea fi numiți așa martorii lui Iehova, nu am putut avea părtașie. Ei refuză orice părtașie cu cei care nu aderă la învățăturile lor.

În al doilea an de detenție, am aflat de la un frate care a fost arestat după noi că soția i-ar fi spus cuiva: «Frate, nici când soțul meu era acasă n-a fost mai plină cămara de alimente ca acum.»

Astfel a îngrijit Dumnezeu de familia mea timp de doi ani de zile în Gurahonț, după care s-au mutat la Arad, la socrii mei. Și acolo, Dumnezeu a făcut minuni: în grădina lor au crescut mereu ciuperci comestibile pe toată perioada cât am lipsit.

Pe mama mea am lăsat-o bolnavă de inimă, boală de care suferea de peste zece ani. Doctorul i-a zis: «Doamnă, ai inima foarte bolnavă, poți muri în fiecare clipă. Ai grijă să nu faci efort, să nu te necăjești etc.» Domnul a ajutat-o să poarte necazul când am fost eu arestat.

Tatăl meu, aflând de arestarea mea, a exclamat: «Lui Traian i-a plăcut să vorbească despre credință. Acum are ocazia să trăiască prin credință.» În comparație cu ceilalți frați, părinții mei au suferit dublu, pentru că odată cu mine a fost arestat și cumnatul meu, Simion Moț. Ei au trebuit să poarte de grijă celor nouă copii rămași fără tații lor. Mama considerând că tatăl meu nu suferă în inima lui așa de mult ca ea, odată i-a spus: «Ție nu-ți pasă de copiii noștri că suferă de foame și de frig.» Tata i-a răspuns: «Atunci de ce scrie în Psalmul 103:13: ‘Cum se îndură un tată de copiii lui?’ Și un tată suferă, nu numai o mamă.»

Într-o zi, tata s-a rugat și a mijlocit cu strigăte atât de tari înaintea Domnului, încât s-a auzit din stradă. Domnul i-a răspuns prin cuvintele din Ieremia 31:16-17 «Așa vorbește Domnul: ‘Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi; căci truda îți va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Domnul, copiii tăi se vor întoarce în ținutul lor!’» A fost mângâiat și întărit în credință, mai ales prin precizarea pluralului «ei» și «copiii», care-l asigura că amândoi ne vom întoarce din închisoare.

Niciodată nu am regretat că am fost închis, dimpotrivă, am mulțumit deseori pentru acest mare har: să-L iubești pe Domnul nu numai când îți dă binecuvântări, ci mai ales atunci când ți le ia. Dacă aș începe o nouă viață și aș putea să-mi aleg calea pe care să merg, n-aș alege alt drum, ci numai pe cel pe care Domnul l-a hotărât din veșnicie pentru mine. Aș alege tot familia în care m-am născut și toate împrejurările vieții prin care am trecut. Aș alege-o de nevastă tot pe soția mea. L-aș alege tot pe Domnul Isus și Biserica Lui.

«A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin!» (Apoc. 1:5-6).”

Traian Ban

L-am cunoscut atunci, când băjbâind prin hățișul îndoielilor căutând calea spre certitudinea călăuzirii divine în problema

căsătoriei, ajunsesem la o parțială convingere că Daniela, una dintre fetele lui, avea să-mi fie soție. Mă înșelasem însă și în alte privințe și doream acum să fiu absolut sigur că nu fac o greșală.

– Cum să aflu dacă aceasta este ce vrea Domnul pentru mine? Cum pot să fiu sigur?

Mi-a răspuns simplu, dar năucitor de greu pentru mine:

– Dacă vrei să afli ce vrea Dumnezeu, trebuie să nu mai vrei tu nimic. Trebuie să te duci înaintea lui Dumnezeu și să-I spui din toată inima: „Doamne, eu renunț la Daniela Ban. Renunț și la alte fete... Renunț la orice fată pe care o cunosc eu acum. Vreau să aflu ce dorești Tu și ce ai hotărât Tu pentru mine. Îți dau toată libertatea să-mi alegi soția după inima Ta. Poate fi oricare fată sau poate să nu fie nicio fată. Poți hotărî să nu mă căsătoresc niciodată. Sunt gata să accept orice hotărâre îmi vei comunica Tu.” Dacă ești gata să te rogi așa, din toată inima, eu sunt gata acum și aici să mă rog împreună cu tine.

Cum puteam să-l refuz? Era tatăl Danielei Ban, de care mă îndrăgostisem în urmă cu aproape un an... Cum să-i fac tocmai eu o impresie proastă?

Pe de altă parte, îmi cerea să renunț, dintr-odată și din toată inima, la fata lui... Nu era cumva la mijloc o șmecherie părintească? Nu cumva nu-i plăcea de mine și tocmai găsisese o metodă „duhovnicească” să scape de mine?

Dumnezeu mi l-a rânduit ca socru, dar el a reușit performanța de a-mi fi un tată.

A trăit în părtășia „celor mari”: Vasilică Moiescu, Alexa și Petru Popovici, Poci Gustav, Ionel Truța, Iosif Țon, Aurel Popescu, Liviu Olah, Richard Wurmbrand, dar nu s-a considerat niciodată unul dintre ei. L-a caracterizat întotdeauna o smerenie cuviincioasă și o părere cumpătată despre sine.

A reușit întotdeauna să nu se certe cu nimeni. A avut păreri, dar nu patimi. A știut să vorbească întotdeauna domol, clar și răbdător.

Maria Ban

Există oameni care se ridică deasupra împrejurărilor potrivnice; alții se lasă înecați de valurile năvalnice. Mai există și o a treia categorie: cea a celor din care împrejurările, asemenea unei uriașe prese, scot must aromat sau untdelemn de leac alinător. Un astfel de exemplu a stat în ultimii ani alături de noi, în casa noastră din Los Angeles.

În 1983, a venit să stea la noi, în Los Angeles. Părea o realitate stânjenitoare, cam „peste mână” pentru dânsa. Trebuia să fie musafir la a doua fată a ei, în ordinea nașterilor. Motivul aveam să-l aflăm mult mai târziu, când locuirea împreună devenise deja o obișnuință fericită.

Când soțul ei, Traian Ban, a fost luat la închisoare, mami tocmai născuse cel de-al cincilea copil, cea de a patra fată. În ziua arestării, Dorina avea doar câteva luni.

A înțeles că nu va putea purta de grija tuturor celor cinci. Trebuia să-l dea pe unul dintre ei. Dar pe care?

Marcel era singurul băiat de sprijin la nevoie... Rodica era fata cea mai mare, speranța unei mâini de ajutor în creșterea celorlalți... Dorina era mult prea mică pentru a putea crește la alții... Lidia este și ea micuță... Daniela... Daniela? Ea nu era nici prea mică, dar nici prea mare. Dintre toți, Daniela a părut cel mai ușor de transplatat la Timișoara, în casa unchiului Ghiță și a mătușii.... Cicirean.

Așa s-a făcut că Daniela a crescut departe de familie, la Timișoara. Rudele ei i-au dat o educație aleasă, au trimis-o la școala germană și au alintat-o cu mersul la patinoar.

Totuși, în inima de mamă a Mariei Ban, a încolțit și a crescut o buruiănă amară cu un damf morbid, regretul că n-a putut să-și țină fata acasă, că n-a putut să-i ofere ceea ce le-a oferit celorlalți, că la o adică, când a fost forțată să cântărească și să aleagă, la Daniela a fost gata să renunțe. A fost gata s-o trimită departe de privirile și de grija ei, dincolo de limitele ei de sacrificiu personal, înstrăinată și ținută vremelnic la distanță.

Acum, viața și, cumva, providența poetică a lui Dumnezeu, făcea ca, dintre toți copiii pe care-i crescuse ca o mamă grijulie,

să nu poată locui la nici unul dintre ei, ci să trebuiască să vină „pe capul” singurului copil „nedreptățit” în judecățile ei materne sentimentale.

Cum să stea „tocmai la Daniela”? Cum să apeleze dintre toți tocmai la ajutorul ei?

Viorel Clintoc

Privilegiat de poziția de director al Seminarului Teologic Baptist, fratele Ioan Bunaciu a primit din străinătate în dar o mașină. Dumnezeu l-a iubit însă suficient de mult, pe dânsul și pe cei din jurul dânsului, ca să nu-l lase în ruptul capului să ia și carnet de conducere. Cu toată osteneala celor mai pricepuți dascăli de la școlile de șoferi și cu toată trecerea în fața autorităților de tot felul, fratele Bunaciu n-a putut niciodată conduce mașina. Situația aceasta l-a făcut să apeleze mereu la „unul și la altul” pentru a-l duce pe acolo pe unde avea treabă. Nu-i de mirare că, dintre toți seminariștii aflați pe atunci la studii, cei care aveau carnet de conducere se bucurau de o atenție specială din partea dânsului. În promoția mea, Viorel Clintoc a fost „șoferul directorului”, iar în cea mai mică cu doi ani, Beniamin Cocar s-a bucurat de această „cinste”. Fratele Bunaciu avea deci de ales între ei doi, dar în majoritatea cazurilor prefera să apeleze la Viorel: „Mă,... ăsta este mai pocăit ca noi toți și mă simt mai în siguranță când sunt cu «sfântul Domnului!»”

Beniamin, aflat de multe ori în contradicții cu fratele Bunaciu, era un șofer mult mai „sportiv” decât Viorel. Lui îi plăceau mașinile de curse și conducea. Sub apăsarea piciorului său pe pedala acceleratorului, mașina directorului se prefăcea parcă prin farmec într-un... Lamborghini... Îi plăcea să se strecoare riscant prin trafic și se grăbea întotdeauna să ajungă în timp record pretutindeni. Când, mai în glumă, mai în serios, fratele Bunaciu îi striga de alături: „Mai încet mă, că trecem pe lumea cealaltă!”, Beniamin răspundea prin întrebări cu două sensuri: „Și nu suntem gata, frate director?”

Preferința fratelui Bunaciu pentru Viorel l-a făcut pe acesta să lipsească de multe ori de la orele de cursuri. Unul dintre colegi, Ioan Lăpuganu, i-a dedicat chiar și un catren:

„A trecut și el prin școală,
Zi de zi și an de an,
De-l căutai cumva prin clasă
Îl găseai... doar la volan.”

Viorel a ajuns peste ani un păstor priceput și pocăit. În Statele Unite, frații l-au ales ca președinte al Asociației Bisericilor Baptiste din SUA și Canada. L-am reîntâlnit cu ocazia unei ședințe ținute joi, 21 noiembrie 2003, la Los Angeles. Depănând amintiri, el și-a adus aminte de marea influență pe care a avut-o asupra creșterii lui Mircu Cocar, păstorul bisericii baptiste din Sibiu: „A fost un om de la care am avut multe lucruri de învățat. Îmi aduc aminte că mi-a spus odată: «Să nu crezi tot ce auzi, să nu spui tot ce știi, să nu faci tot ce poți. Altfel, vei crede și ce nu este adevărat, vei spune și ce nu trebuie spus și vei face și ce nu trebuie făcut.»”

Ioan Bunaciu

Iritat puțin de câteva dintre episoadele scrise în primele două volume din ciclul „Amintiri cu sfinți”, fratele Ioan Bunaciu, care mi-a fost timp de patru ani director la Seminarul teologic de la București, mi-a trimis o „corectare” pe care dânsul o simțea necesară...

Trebuie să mărturisesc dintru început că am învățat multe lucruri bune de la fratele Bunaciu și l-am apreciat întotdeauna împreună cu colegii mei pentru efortul pe care l-a făcut în lucrarea pe care și-a ales-o. Vederile noastre diferite au făcut să avem puncte de vedere diferite în circumstanțele comune prin care am trecut. Cei dinafară ne-au crezut uneori adversari. Ca frați, nu ne-am dușmănit însă niciodată. Schimburile noastre de păreri ne-au îmbogățit reciproc și poate că i-au făcut și pe alții să înțeleagă mai complet situațiile care ne-au aprins viața și energiile în teribilele timpuri ale mărturiei creștine sub un regim represiv ca acela al lui Nicolae Ceaușescu.

Din cauza diferenței de vârstă, fratele Bunaciu a fost și va rămâne mereu un „mai mare” al meu, căruia îi voi acorda cinstea și respectul. Ca frate creștin, dânsul a fost mereu și probabil că va

rămâne o oglindă în care mi-am verificat și corectat valabilitatea părerilor personale. Iată de ce numesc „disputele noastre” din anii de Seminar și de acum: „polemici binefăcătoare”. Înfruntările noastre au fost de principii, nu de persoane. Dacă vor rămâne și ei în perimetrul dragostei și îngăduinței creștine aflată în minunata familie a lui Dumnezeu, cei ce le-au fost martori atunci și cei care le pot fi martori acum au numai de câștigat.

Între mine și fratele Bunaciu există în primul rând o diferență de amintiri din cauza unei diferențe de... poziție.

„Oglinda amintirilor” nu este întotdeauna fidelă și deformează realitatea în funcție de aplecările sentimentale ale fiecăruia. Totuși, există și un alt factor care poate distorsiona aspectul reculegerilor noastre, și anume: poziția principială pe care am avut-o atunci când am trecut împreună prin aceleași circumstanțe, dar am reacționat diferit la ele. Probabil că este necesară o anumită „detașare” în timp și spațiu pentru ca acest lucru să apară bine conturat și relevant. Am trăit vremuri de persecuție și se cuvine să spunem că nu toți am avut aceeași atitudine în ceea ce privește relațiile dintre Biserică și Stat.

Pentru o biserică baptistă care are printre doctrinele ei fundamentale pe aceea a separării dintre Biserică și Stat, colaborarea cu Statul prezintă dificultăți teoretice și dificultăți practice.

În mod absolut, această separare nu exista, Biserica și Statul existând în același teritoriu geografic și în același domeniu al populației (toți membrii Bisericii sunt și cetățeni ai Statului). Din această cauză, trebuie stabilite anumite limite în necesara colaborare dintre Stat și Biserică.

Statul nu poate și nu trebuie să implice Biserica în toate problemele Statului.

Biserica nu poate și nu trebuie să implice Statul în toate problemele Bisericii.

Singura arie de colaborare între cele două entități există acolo unde problemele Statului și ale Bisericii se intersectează: moralitatea relativă a societății, ajutorul social pentru săraci, protecția familiei, problema orfanilor etc.

Și în USA și în țările comuniste, bisericile și liderii lor au pendulat și pendulează între cele două extreme posibile: unii fiind adepții unei implicări prea mari în această relație Biserică-Stat, iar alții fiind partizanii unei totale și iluzorii separări.

În contextul relațiilor Bisericii cu Statul există o situație particulară atunci când Statul se declară comunist, ateu sau musulman militant și are ca scop declarat distrugerea și dispariția Bisericii. Vorbind numai despre această situație particulară, putem spune că pendularea liderilor religioși între „implicare” și „separare” a fost mult mai dureroasă, dând naștere la două tabere distincte: cea a „colaboraționiștilor” cu Statul și cea a „contestatarilor” dizidenți.

Acceptând implicarea Statului în problemele Bisericii, „colaboraționiștii” au comis un act de cvasi-sinucidere spirituală lentă, chiar dacă poziția lor le-a adus anumite avantaje materiale.

Neacceptând amestecul Statului în problemele Bisericii și adoptând o poziție de foarte clară separare și delimitare față de Stat, „contestatarii” au fost gata să îmbrățișeze un paradox: curajul acțiunilor lor să semene și chiar să poată duce la o sinucidere fizică, dar să trăiască o libertate spirituală absolută.

Ca martor ocular la această situație, pot spune că acest conflict între cele două tabere în care s-au grupat liderii bisericilor baptiste a fost intens și a dus la învinuiri reciproce.

O altă diferență între mine și fratele Bunaciu a fost în domeniul relațiilor dintre frați cu vederi deosebite. Deși m-am aflat patru ani sub autoritatea dânsului la Seminar, m-a bănuț pe drept cuvânt și m-a simțit că sunt mult mai mult sub autoritatea celor care, în relațiile cu Statul, au o poziție diferită de a dumnealui.

În România, „colaboraționiștii” i-au tratat pe „contestatari” drept niște „inadaptabili” la condițiile îngăduite de Dumnezeu peste România, numindu-i „tulburători” și „nesupuși stăpânirii” rânduite de Dumnezeu.

La rândul lor, „contestatarii” i-au învinuit pe „colaboraționiști” de pactizare cu dușmanii lui Dumnezeu pentru confortul și propășirea proprie, i-au acuzat de „vânzare” și de „trădare” a cauzei lui Christos.

Un manifest al acestui crez este poezia lui Traian Dorz,
„Noi nu ne-ntoarcem”:

Noi am rămas urcând spre culme
Calvarul și mai greu de-acum
Când voi vă-ntoarceți în cetate
Și singuri ne lăsați în drum.

De-acum, amestecați cu ceata
De cărturari și farisei,
Veți cere răstignirea noastră,
Ne veți lovi și voi cu ei...

Nu vă putem urma cărarea
Pe care v-ați întors ‘napoi,
Deși ne-ați dus atâtea lacrimi
Și-atâtea amintiri cu voi.

Simți-vom de sub greul crucii
Când biciuiți vom fi cumplit
Și ști-vom dintre mii de bice
Că-i frate cel ce ne-a lovit.

Cunoaște-vom din mii de buze
Pe-a fratelui ce ne-a scuiapat,
Din mii de cuie vom cunoaște
Când mâna fratelui a dat.

Și vom întoarce-n altă parte
Obrazu-nsângerat și strâns,
Vom înghiți în noi durerea
Și nu ne veți vedea c-am plâns.

Dar, când vom fi întinși pe cruce
De voi, pe care v-am iubit,
Va-ncepe veșnicia noastră,
Căci ceasul vostru s-a sfârșit.

... Suim, și grea e crucea-n spate,
Răbdăm și geme plânsu-n noi,
Ne doare despărțirea voastră,
Dar nu ne-ntoarcem înapoi!

Probabil că cea mai bună ilustrație a acestui conflict a constituit-o o scenă petrecută la absolvirea unei promoții de seminariști. Fără să dau date sau nume, am să mă mărginesc la a spune că Președintele de atunci al Uniunii Baptiste le-a spus absolvenților care aveau să intre peste puțin timp în lucrare ca păstori ai bisericilor:

„Aveți grijă de voi și nu faceți pe eroii! Avem și așa puțini păstori în țară. Dacă unii membri au probleme cu Statul, mai bine să moară câteva oi decât să moară un păstor de biserică!”

Unul dintre absolvenți a luat cuvântul după ce Președintele a tăcut și a spus:

„Nu vă supărați, frate președinte, dar pe mine altfel mă învață Biblia. Domnul Isus mi-a spus că Păstor bun este acela care este gata să-și dea viața pentru oi.”

În prezența oficialilor, președintele a simțit nevoia să-l întrerupă și să-i spună: „Lasă tu, că pe teren este altfel... O să vezi și o să înțelegi tu atunci ceea ce am spus eu acum.”

A venit între timp o revoluție, și acum avem libertatea de a scrie și „rescrie” istoria. În privința eroilor, vorba aia: „Puțini am fost, mulți am rămas!” și „La vremuri noi, tot noi!”

Dacă ținem seama de diferențele de vederi din cauza relațiilor cu Statul și a diferențelor de atitudini care i-au grupat pe frați în tabere diferite, nu este de mirare că acum, când amândoi ne destăinuim hârtiei, există mari diferențe între cele două feluri de cărți de amintiri pe care le scriem despre perioada comunistă.

Unele sunt scrise de foștii adepți ai „colaborării” cu Statul comunist și scot în evidență capacitatea lor de „sacrificiu”, precum și „înțelepciunea” unsă cu mierea plocoanelor cu care liderii de atunci au știut să cârmuiască bisericile prin vânturile anilor tulburi de persecuție.

Altele sunt scrise de „contestatarii” de atunci care-și trăiesc astăzi triumful viselor lor și văd în dizidența lor din trecut fermentul care a produs schimbarea de astăzi.

Președinți de comunități și Uniune, directori și profesori de Seminar, fac astăzi parte dintre autorii primei categorii de cărți de istorie.

Păstori persecutați, închiși, destituiți, împiedicați să predice și să boteze, oameni care n-au fost lăsați să acționeze fără „recunoașterea Departamentului Cultelor” sau care au fost împinși ca mulți alții spre viața de exil sunt printre autorii celei de a doua categorii de cărți de istorie.

Realitatea este că există o mare doză de „arătare cu degetul” și de învinuiri reciproce. Fiecare tabără se vede un fel de victimă a celeilalte. Cine are dreptate? Cine va birui în simpatiile opiniei publice? Se poate pune capăt acestei „lupte între frați”? Ce-i de făcut? Iată propunerile mele:

Trebuie să ne dăm seama cu toții că adevăratul nostru conflict a fost cu „dușmanul din afară”, nu cu frații dinăuntru! Între frați avem voie, uneori este chiar necesar, să avem „neînțelegeri” (Faptele Apostolilor 15:39), dar niciodată... certuri!

Trebuie să ne dăm seama că suntem, și cei buni și cei mai puțin buni, copii ai aceluiași Dumnezeu. Suntem în aceeași tabără. Facem parte din aceeași echipă! (Parcă simt adversitatea unora cărora nu le va plăcea să citească această declarație. Ea, adversitatea, îmi aduce aminte de replica pe care a dat-o un „frate” celui care căuta să-l înduplece să-și ierte un ne-prieten pe principiul: „În cer, veți fi oricum pe vecie împreună...” Cel furios a replicat: „Lasă, frate, că «în casa Tatălui Meu sunt multe locașuri...» Nu stau eu împreună cu asta!...”

Trebuie să ne dăm seama că Dumnezeu a lucrat și prin unii și prin ceilalți, după plăcerea lui de-a face „totul și în toți”.

Trebuie să învățăm să ne iertăm unii pe alții și să așteptăm în răbdare Ziua aceea în care Dreptul Judecător va evalua viața, motivațiile și lucrarea fiecăruia.

Trebuie să ne însușim „viziunea lui Iosif”, care a văzut providența mai mare decât oricare dintre greșelile celor din jurul

său. Iată celebra lămurire între „frați” din Genesa 50:20: „Voi negreșit v-ați gândit să faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine...”

Trebuie să ajungem să-I mulțumim lui Dumnezeu și pentru prietenii care ne-au înaripat înaintarea și pentru aparenții „dușmani” care ne-au corectat traiectoria, știind că nici un fir de păr de pe cap nu ne-a căzut fără voia Tatălui nostru cel Atotputernic.

Trebuie să acceptăm realitatea acelui „cunoaștem în parte” despre care vorbește Scriptura. De aceea nu trebuie să ne grăbim să judecăm nimic înainte de vreme.

Cred că a sosit vremea să ne uităm unii la alții cu ochii unor „îndrăgostiți de Dumnezeu”. Numai așa vom putea avea destulă dragoste, înțelegere și acceptare și pentru toți ceilalți copii ai Lui.

Nu sunt în poziția de a da sfaturi nimănui. Am doar suficiența înțelepciunii ca să „caut” înțelepciune mai multă. Mă bucur atunci când, mai rar, o găsesc. Mă verific însă mereu cu alții, pentru ca reușitele mele să nu fie doar niște iluzii nevalidate de practică. Sunt curios: Care este părerea voastră?

Iată câteva puncte de reper pentru viitoare meditații:

„Un hoț crede că toată lumea fură - este un fel de autoapărare psihologică.”

„Un om mânios nu este pregătit pentru rugăciune.”

„Procedează cu greșelile altora la fel de blând ca și cu ale tale.”

„Nu putem ghici viitorul, dar ne putem strica prezentul, gândindu-ne mereu la trecut.”

„Se cere și ploaie și soare ca să apară curcubeul.”

„Cel care n-a făcut nici o greșală n-a descoperit niciodată nimic.”

„Nu este niciodată prea târziu să fii ceea ce ar fi trebuit de mult să ajungi!”

„Dacă ești gata să-ți recunoști o greșală, ai cu o greșală mai puțin de recunoscut.”

Richard Wurmbrand

Fratele Richard Wurmbrand mi-a ținut într-o după-masă o întreagă prelegere biblică pe tema: „Oameni deosebiți, destine deosebite, planuri deosebite, circumstanțe deosebite” (ca o dezvoltare a unei alte teme favorite a dânsului: Orice punct de vedere este un punct de „orbire”).

Stârnit de polemica acestui subiect, caut acum să-mi amintesc câteva dintre exemplele pe care mi le-a arătat dânsul atunci.

Primul exemplu - cei trei tineri în cuptorul aprins. În Babilon, au fost patru tineri care s-au decis să nu se spurce. Unde a fost Daniel când tot poporul a trebuit să se închine înaintea chipului cioplit din valea Dura? Ca oficial, Daniel ar fi trebuit să stea lângă împărat. S-a închinat el? De ce nu ni se spune nimic despre el? Răspunsul: destine deosebite pentru oameni deosebiți în circumstanțe deosebite.

Al doilea exemplu - groapa leilor. Dar unde au fost cei trei neînfricați luptători pentru credință atunci când Daniel, neoprindu-se să se roage, a fost pedepsit și aruncat în groapa leilor? S-au oprit cei trei să se roage? De ce nu ni se spune nimic despre ei? Răspunsul: Destine deosebite pentru oameni deosebiți în circumstanțe deosebite.

Al treilea exemplu - Petru și Ioan în curtea Marelui Preot. Toți îl ocărăm pe Petru pentru că s-a dus la foc străin și a ajuns să se lepede... dar uităm că cel care l-a băgat pe Petru înăuntru, în curtea dușmanilor lui Christos, a fost Ioan, care avea trecere liberă și în curtea și casa Marelui Preot. Să nu fi știut Domnul Isus că ucenicul care-și punea capul pe pieptul Său este rudă și prieten cu Marele Preot? Răspunsul: Destine deosebite pentru oameni deosebiți în circumstanțe deosebite, pentru împlinirea unor planuri deosebite.

Al patrulea exemplu - Timotei a fost tăiat împrejur de chiar acela care le-a spus galatenilor: „Dacă vă întoarceți la Lege, Christos nu vă va folosi la nimic!” Cum se explică aceasta? Timotei a fost tăiat împrejur ca să poată fi luat de Pavel în vizitele sale la evrei. Galatenii aveau alte circumstanțe, pentru împlinirea altor planuri.

Ioan Fălcușanu

Tocmai se întorsese din România. M-a oprit în curtea bisericii ca să-mi spună ceva. Este un maestru al „poveștilor cu tâlc”. Mintea lui lucrează cu eficiența șahistului. I-a folosit mult în anii de dominație comunistă, când juca „șah imaginar” cu un coleg în timpul interminabilelor „ședințe de sindicat” „și treceau între ei doar o hârtie pe care anunțau succesiv mutările pieselor.

Știam că vorbele lui au adeseori profunzimea proverbelor. Auzisem despre controversa provocată de confruntarea cu un coleg de muncă din atelier care-l acuzase că nu știe să se distreze „pentru că pocăiții nu pot să bea vin”. Dânsul răspunsese:

- Nu e adevărat! Eu sunt pocăit și pot să beau cât vreau eu.
- Nu te cred!
- Ba așa este.
- Nu te cred!
- Măine în pauză adu băutură și am să vă arăt la toți că eu beau cât vreau.

Zis și făcut. A doua zi, mai toți colegii erau adunați ciopor să vadă „dacă bea pocăitul”...

Pe masa a apărut repede sticla cu băutură și un pahar. Fratele Nelu l-a umplut până sus și sub privirile neîncrezătoare ale celor din jur l-a apropiat de buze. A zăbovit puțin, iar apoi a sorbit o gură de băutură... după care a pus paharul înapoi pe masă.

- Hai, nu mai bei? l-au întrebat cei din jur.
- Nu mai beau. Am băut exact cât am spus eu. Am băut „cât vreau” eu. Aceasta este diferența dintre noi. Eu beau cât vreau. Voi beți fără să vă mai puteți opri. Eu sunt stăpân pe băutură. Pe voi, băutura vă stăpânește.

Eram acum curios să aud ce îmi va spune... El a zis:

„M-am dus iarăși la Cluj și acasă în sat. M-am plimbat pe străzile orașului, dar n-a mai fost ca altădată. N-am mai cunoscut pe nimeni și nimeni nu m-a recunoscut... Pe vremuri nu treceam de un colț ca să nu văd sau să salut pe cineva.

În sat au rămas puțini. Sunt casele goale. Pe străzi umblă tineri care nu mă cunosc și pe care nu i-am văzut nici eu niciodată...

Am căutat locurile pe unde mă jucam atunci când eram copil. Nici ele nu mai sunt ca altădată... În fața porții, am găsit pe jos un cui... L-am luat cu grijă și l-am băgat duios în buzunar. Era de la ceva care-mi fusese foarte drag odată... Deodată, într-o străfulgerare, mi-am dat seama de ce mă duc eu din când în când în România... după potcoave de cai morți! Mi-am dat seama dintr-o dată de toată caraghioșenia situației și mi-a fost tare rușine. Am căpătat un sentiment de totală «desprindere» de lumea de altădată. Nu-i mai aparțin și nici ea nu-mi mai aparține...

M-am întors în America să mă simt «ca acasă», dar trebuie să vă spun... nici aici nu mă mai simt ca acasă. Și aici îmi sunt lucrurile din ce în ce mai străine. Încet, încet, mă desprind de totul și de toate... Copiii și nepoții sunt la casele lor, cu rosturile lor... Simt din ce în ce mai mult cerul aproape și sunt convins acum că «totul este o deșertăciune a deșertăciunilor și goană nebună după vânt.»

Ascultându-l pe acest om viguros și vesel, în viața căruia Parkinsonul înlocuise abilitatea voleibalistului de altădată cu un tremur nervos al mâinilor, mi-am amintit de un pasaj similar citit într-una dintre cărțile lecturilor mele:

„Lili și cu mine suntem un cuplu ajuns de mult la maturitate. Avem cincizeci și șase și respectiv cincizeci și șapte de ani. Poate sunteți surprinși de remarca mea, dar nu ar trebui să fiți. Găsesc de-a dreptul amuzantă această tendință a culturii noastre de a nega nu numai moartea, dar și îmbătrânirea. Majoritatea americanilor par să creadă că «maturitatea» începe la 60 de ani. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci «bătrânețea» ar fi normal să înceapă pe la 120 de ani!

În orice caz, nu mai am forma fizică și energia pe care le-am avut odinioară. Mi-e din ce în ce mai greu să urc și să cobor din mașină ori să urc treptele din fața casei la sfârșitul unei zile grele și nu este numai vina coloanei mele vertebrale. Toate mă supără: vederea, auzul, dinții. O veche ruptură a tendonului lui Ahile îmi provoacă slăbiciune în glezna stângă, iar o fractură pe care-am suferit-o cu mult timp în urmă mi-a slăbit glezna dreaptă.

Uit cuvinte simple și nume și nu este foarte clar dacă mi-a slăbit memoria foarte mult, sau pur și simplu am prea mult de memorat.

Trebuie să-mi curăț hemoroizii. Pantalonii îmi sunt prea largi din pricina unei prostate mărite (boala bărbaților bătrâni). Dimineața pierd o oră în plus îngrijindu-mi dinții ca să nu-mi cadă, luând Metamucil ca să nu am probleme cu diverticuli din intestinul gros și făcând o grămadă de mișcări ce aduc a exerciții fizice, ca nu cumva să mă transform într-o stană de piatră din cauza acumulărilor de calciu.

N-am nevoie de mila nimănui, pentru că Lili îmi oferă milă din plin. Cu zece ani în urmă râdeam și făceam haz de sănătatea ei infailibilă, chiar dacă este cu aproape doi ani mai mare ca mine. Acum nu mai e de râs. Colesterolul îi este foarte precar. A pierdut doi dinți din pricina gingiilor care îmbătrânesc și ele și mai are câțiva dinți care se mișcă. Nici ea nu poate trăi fără Metamucil. În săptămâna în care eu am avut ultima operație de coloană, ei i-au scos o grămadă de pietre din vezica biliară. Să nu uităm de pastilele de calciu și estrogen. Recent a trebuit să fie operată la gleznă din cauza unei scrântituri care nu părea cine știe ce acum douăzeci și cinci de ani. Are artrită la degete. De fiecare dată când merge la oculist acesta îi spune că lentila stângă s-a mai aburit puțin.

– Vă referiți la cataractă? întrebă Lili.

– Haideți să-i spunem abur, răspunde doctorul obișnuit cu refuzul pacienților de a accepta boala.

Cu șapte ani în urmă, când mă cuprinsese depresia, mă consolam cu o cărticică de citate și caricaturi intitulată «Cine are nevoie de maturitate la vârsta ta?» Unul dintre citatele de acolo spunea: «Maturitatea este atunci când te tot gândești că îți va trece în câteva zile, și totul va reveni la normal.» Conform acestei definiții, atât Lili cât și eu suntem trecuți de maturitate și suntem deja venerabili. Nu este cine știe ce să te doară toate cele, dar Îi mulțumim lui Dumnezeu că cel puțin ne avem unul pe celălalt și ne putem împărtăși necazurile.

Probabil că lucrul care m-a surprins cel mai mult la îmbătrânire este purul ei caracter fizic. Orice atitudine ai adopta vizavi de acest proces «oricât de departe în timp ar părea și oricât de mult

ar fi negat», el vine și se instalează. Este inexorabil. La început nu am fost foarte surprins. Când aveam patruzeci de ani am fost la oculistul despre care am mai vorbit, care mi-a spus:

– Peste vreo trei ani vei avea nevoie de ochelari cu lentile bifocale.

– De unde știi? l-am întrebat.

– Cam așa se întâmplă celor care au ochi ca ai tăi, mi-a răspuns el misterios.

Nu l-am crezut, și după doi ani mi-am cumpărat prima pereche. Anul trecut am observat pe tâmpla stângă o mică pată de culoare gri-marونیu. Era un neg sebaceu benign.

– Oh, nu! Am exclamat, realizând ce se întâmpla de data asta. Înainte de a muri, în anii '80, tata avusese același neg pe tâmpla stângă, numai că era inoperabil de mare. În ultimul an, negul meu aproape s-a dublat în dimensiune. Nu prea le am cu cosmeticele, dar cred că trebuie cât mai curând cu putință să-mi fac o programare la un dermatolog și să încerc să scap de neg cât e încă operabil, chiar dacă realizez că această idee de vindecare fizică completă este o iluzie.

Pe lângă inexorabilitate, ceea ce mă impresionează la îmbătrânire este rigiditatea crescândă a trupului. Nu mă refer numai la rigiditatea coloanei vertebrale. Diferența de fus orar pe care odinioară o rezolvam cu un somn bun nu mai trece așa ușor. Ceașul biologic e mult mai puțin flexibil și mult mai greu de ajustat. Chiar și acasă mi-e din ce în ce mai greu să dorm. Problemele zilei tind să se țină de mine mai mult și mi-e foarte greu să uit de ele. Și această rigiditate este rudă bună cu fragilitatea. De obicei vorbesc despre coloana mea vertebrală ca cea mai puțin rezistentă parte a corpului meu. Dar la bătrânețe toate devin mai sensibile și mult mai fragile: rănile pierd mai mult sânge, apar hernii, plămânii nu se curăță, urechile nu mai aud. Această fragilitate premerge și într-un fel anunță moartea. Majoritatea oamenilor nu mor numai din cauza unui organ sau sistem al corpului lor, ci pentru că toate organele și sistemele au devenit fragile, și tratamentele care ar încerca să ajute într-un loc vor dăuna în alt loc, și așa mai departe, până când nimic nu mai merge.

Pentru mulți rigiditatea și fragilitatea fizică vin însoțite de o distinctă rigiditate și fragilitate psihologică. Dar asta nu este atât de inexorabil și cu siguranță nu este inevitabil. În anumite feluri, Lili și cu mine am devenit mai puțin adaptabili. Suntem mai mult ca niciodată atașați de confortul nostru, de hotelurile cochete la care stăm, eu de ginul meu de fiecare seară, iar Lili de cuvintele ei încrucișate. Cu toate acestea, pe ansamblu cred că suntem mai puțin rigizi în felul cum gândim. Avem opinii mai puțin dogmatice. Lucrăm mai ușor unul cu celălalt și am devenit lideri mai flexibili. Neavând alternativă, trebuie să îmbătrânim fizic; toți vom ajunge decrepiți și vom muri. Dar asta nu înseamnă că trebuie să îmbătrânim din punct de vedere mental, poate ni se va încețoșa puțin mintea, dar nu va intra în rigor mortis. Am văzut bătrâni tineri spiritual și cred că și noi putem să fim așa. Tot eu sunt cel care crede că am fost norocoși.

În ultima parte a vieții sale, mama avea un mic tablou pe perete, pe care scria: «Bătrânețea nu este pentru oricine.» Obișnuiam să cred că mamei îi place dramatismul, dar mi-am schimbat părerea.

De atunci mi-am schimbat părerea și de multe ori regret că nu am fost mai înțelegător. Într-adevăr, una dintre cele mai dificile experiențe cu care avem de-a face când îmbătrânim este lipsa de simpatie a celor mai tineri, inclusiv a copiilor noștri. Prietenii noștri mai tineri de multe ori nu înțeleg de ce dorim atât de mult să ne pensionăm mai devreme sau de ce refuzăm să ne jucăm de-a Superman, ca și cum am fi cumplit de încăpățânați. În martie 1992 am fost până-n Texas să ne vedem nepoțelul de două luni, un băiețel adorabil și alert, de altfel, dar îngrozitor de agitat (nu-mi mai permit să spun că avea „colici”. Se pare că termenul nu este foarte agreat în ultima vreme). Singura cale de a-l opri din plâns era să-l plimbi în brațe. Din păcate, din pricina spatelui, nu am putut să-l plimb mai mult de zece minute. Aveam nevoie de câte o pauză, să mă așez, „ceea ce nu era posibil”, sau să-l dau înapoi mamei lui. Am încercat sa-i explic fiicei mele problema pe care, de altfel, o cunoaște. Știe foarte bine că am probleme cu spatelul. Știe că nu pot sta în picioare mai mult de cincisprezece minute, și

că trebuie să-mi țin cursurile așezat pe un scaun. Cu toate astea am simțit în ochii ei o apreciere foarte defavorabilă. I se părea că nu vreau s-o ajut și că nu-mi pasă de nepoțelul meu.

Ar fi cu totul nenatural să așteptăm cu nerăbdare îmbătrânirea. Nu putem să ne dorim să fim dezbrăcați de tot ceea ce suntem, pentru că îmbătrânirea asta face; acest proces inerent vieții umane dezechipează omul de tot ceea ce acesta acumulase pe parcursul vieții. Cu toate acestea, până la urmă, este la latitudinea noastră dacă acceptăm sau nu această dezechipare.

În perioada de dinainte de pensionare, am fost consultat de patru femei extraordinar de asemănătoare. Aveau între șazecei și șaptezeci de ani și aveau cam aceeași problemă: se temeau de îmbătrânire și căzuseră în depresie. Nu erau religioase, aveau bani pe care îi făcuseră prin muncă sau căsătorie. Copiii lor erau toți succese, și parcă viața lor urmase un scenariu dinainte stabilit. Dar acum făceau cataractă, aveau nevoie de aparate de auzit, de dinți falși și de șolduri noi. Scenariul vieții lor devenise foarte dramatic, și în nici un caz pe placul lor, așa că doamnele erau nervoase. Am încercat să le ajut și am decis că cel mai bun ajutor pe care l-aș putea oferi ar fi să le prezint bătrânețea ca pe un timp pe care în nici un caz nu trebuie să-l piardă privindu-se în oglindă și îngrijorându-se de fiecare nou rid care le apare pe față. Am încercat să le expun ideea că această perioadă a vieții ar trebui să fie mult mai spirituală, să fie un stagiu de pregătire. Nu mi-a fost ușor să le fac să accepte această idee. Le-am repetat de câteva ori faptul că nu ele sunt scenaristele vieții lor și că de fapt viața lor nici nu le aparține. Două dintre ele au preferat să plece și să nu mai asculte predicile mele, alegând depresia și nedorind să se împace cu ideea că de fapt ele nu sunt regizoarele vieții lor.

Mi-a fost mult mai ușor cu o altă doamnă care, deși era mult mai afectată de depresie, gândea dintr-o perspectivă creștină.

Pe la șazecei și ceva de ani, doamna suferise o desprindere de retină la ambii ochi. Oftalmologul nu reușise să îi reatașeze retinele, cu toate că folosise tehnologie laser de ultimă oră. Doamna era cumplit de supărată pe doctor, și deși nu avea nici o dovadă, era convinsă că doctorul greșise operația și era vinovat de malpraxis.

Era nouăzeci la sută oarbă și furioasă pe soarta ei. Mi-a făcut lucrul ăsta foarte clar la începutul celei de a doua ședințe:

– Urăsc momentele când cineva trebuie să mă ia de mână și să mă ajute să ies din bancă sau să cobor treptele bisericii, mi-a spus ea. Urăsc faptul că trebuie să stau închisă în casă. E adevărat că mulți dintre prietenii mei mi-au oferit să mă ducă cu mașina, dar nu pot să-i tot deranjez, a conchis doamna.

– Mi-e foarte clar, am răspuns eu, că sunteți o persoană foarte independentă. Ați avut succes în viață și cred că a trebuit să fiți independentă pentru a putea reuși. Dar, așa cum sunt convins că știți, noi călătorim spre Rai și de obicei e bine să nu avem prea multe bagaje în călătoriile lungi. În clipa asta nu sunt convins că veți putea ajunge în Rai cărând cu dumneavoastră atâta mândrie, am continuat. Vi se pare că orbirea de care suferiți este un blestem, și nu pot să vă condamn pentru asta, dar în același fel, ați putea-o privi ca pe o binecuvântare ce v-a fost dată ca să scăpați de povara mândriei. Cu excepția ochilor, sunteți desul de sănătoasă și probabil că mai aveți cel puțin zece, doisprezece ani de trăit. Depinde numai de dumneavoastră dacă doriți să trăiți acești ultimi ani cu un blestem sau cu o binecuvântare.

Când a revenit pentru o a treia ședință, depresia ei de patru ani dispăruse.

Mi-ar plăcea să am de-a face numai cu cazuri atât de ușoare ca cel pe care tocmai vi l-am prezentat și cu siguranță că nu aș putea fi atât de plin de har ca doamna aceea, dar lucrul de care sunt absolut sigur este că nu voi putea face față procesului de îmbătrânire fără ajutorul lui Dumnezeu.

Acum șapte ani, fiind confruntat cu perspectiva operației foarte delicate la coloana cervicală și fiind puțin amețit de medicamentele luate pentru durere, stăteam în pat într-o noapte, vorbind cu Dumnezeu. Funcționam pe două niveluri: mă rugam și îmi ascultam rugăciunile în același timp. Și m-am rugat cam așa:

– Doamne, aș face aproape orice pentru Tine.

Apoi a trebuit să mă opresc și să râd. «Aproape orice!» Știam încă de pe atunci că nu era de ajuns și că tot aș fi dorit să fiu măcar în parte stăpân pe viața mea. Dumnezeu nu vrea numai bucăți

din viața noastră. Dumnezeu vrea întregul. Așa că dezechiparea produsă de îmbătrânire nu este parțială, nu este numai fizică, este totală.

Pierderea sănătății și a agilității fizice nu este atât de dureroasă pentru mine, și cred că nici pentru alții, pe cât de groaznică este pierderea capacităților psihologice. E vorba despre pierderea iluziilor, sute de iluzii! Lucrul ăsta poate fi bun, dar doare și va lăsa cu siguranță mulți oameni neîncrezători, cinici și amărâți. Am pierdut eroii! De fapt am observat mult mai mult eroism în ultimul timp, dar este un soi de eroism comun care produce respect și admirație, și nu adorație. Nu mai există eroi pe care să-i pot adula. Mi-au dispărut mentorii! Unii mai trăiesc, dar i-am depășit. Acum sunt eu mentor în multe feluri destul de limitate, dar nu e la fel. Este trist când elevul își depășește cel mai bun profesor. Curând, dacă voi trăi destul, moartea îmi va răpi din ce în ce mai mulți prieteni. S-ar putea chiar să trăiesc mai mult decât Lili. Mă voi dezbrăca de tot și toate vor dispărea, în afară de Dumnezeu, în fața căruia mă voi afla în sfârșit gol.

Un alt fel de dezechipare este aceea a intereselor. Începută cu Noaptea Neagră a Simțurilor, a continuat cu pierderea apetitului pentru frumos, pentru artă și eleganță, acum televizorul mă plictisește și foarte puține cărți de poezii, romane, sau lucrări de înțelepciune îmi mai atrag atenția. Am impresia că le-am citit deja pe toate, și într-un fel am făcut-o.” (M. Scott Peck, M.D. - „In Search of Stones”, Hyperion, N.Y. p.128)

Richard Wurmbrand

(Fragment dintr-o predică rostită de dânsul)

Știindu-mă pasionat al psihologiei, un prieten m-a întrebat:

– Ce este, la urma urmei, „realitatea”?

I-am răspuns:

– Realitatea obiectivă este lumea rezultată din contactul nostru prin cele cinci simțuri cu mediul înconjurător: ceea ce mirosim, ceea ce vedem, ceea ce auzim, ceea ce gustăm și ceea ce pipăim. Realitatea obiectivă este măsurabilă și poate fi analizată rațional.

De exemplu: „Afară este frig” sau „muzica este prea tare”, „ciorba este acră” etc. dau toate măsura realității în care ne mișcăm.

Există însă și o altă realitate, „realitatea subiectivă”, nu mai puțin „reală” decât prima. Ea măsoară reacțiile sufletului în fața realității obiective. Spunem de exemplu că „prin plecarea lui, el i-a sfâșiat inima”. Această sfâșiere a inimii este o realitate subiectivă, determinată de plecarea celui iubit. Dacă el n-ar fi fost iubit, ci temut sau plictisitor, plecarea lui ar fi putut naște în inimă un sentiment de plăcere sau de ușurare.

Fiecare ne trăim viața în ambele jumătăți de realitate. În prima, suntem înțeleși de ceilalți din jur și „previzibili”. În cea de a doua, realitatea subiectivă, nu ne cunoaște și nu ne înțelege decât Dumnezeu și, într-o oarecare măsură, cei care au pătruns în intimitatea noastră. Pentru a ne aprecia ce suntem în realitatea obiectivă suntem judecați cu mintea, rațional. Pentru ceea ce suntem în realitatea subiectivă avem nevoie să fim judecați cu inima.

Unii numesc realitatea subiectivă și „stratul existențial” al trăirilor noastre. Îmi amintesc de o duminică seara în care nenea Richard a venit la biserică să ne spună câte ceva despre aceste „trăiri existențiale”.

Când ești angajat la o bancă, parte din meseria ta este să numeri bani. Poți ajunge să numeri milioane de dolari în fiecare zi. Îți numeri însă cu mintea! Inima ta nu tresare la atingerea lor. Nu tot așa este și în ziua de salariu. Când ți se dau „banii tăi”, îi numeri altfel. Îți mângâi cu plăcere, îi răsfoiești voluptuos desfătându-te cu foșnetul produs de atingerea bancnotelor. Atunci când ai de a face cu banii tăi, inima ta tresaltă. Ai o trăire existențială. Simți că trăiești!

Să vă dau și un alt exemplu: Mergi cu mașina spre casă și ai dat drumul ca de obicei la radio. Auzi tot felul de știri din țară și din lume. Mintea ta le înregistrează superficial. Peste câțeva vreme te surprinzi că le auzi doar ca zgomot de fond, în timp ce mintea ta zboară în altă parte. Știrile se derulează după succesiunea obișnuită... Au ajuns acum la raportul despre traficul rutier. Se anunță un accident teribil pe o stradă din oraș. Un copil a fost rănit grav și transportat la spital... Mintea ta înregistrează

sec datele relatării. Deodată tresari, numele străzii îți este foarte cunoscut. Este chiar strada pe care stai tu! Nu cumva... copilul rănit în accident este chiar... în aceste clipe, evenimentul relatat la radio a devenit dintr-o dată „existențial” pentru tine. Toată ființa ta lăuntrică este pusă în mișcare. Întreaga ta existență se poate schimba într-o clipă.

Despre unii se spune că „s-au îndrăgostit la prima vedere”. A fost o întâmplare existențială!

La fel ar trebui să fie și cu venirea noastră la biserică. Ceea ce se întâmplă aici nu este ceva de la rubrica „faptul divers”, din ziarul local. În adunările de sfinți ale bisericii ne întâlnim cu Duhul lui Dumnezeu. El vrea să ne atingă „existențial”, să ne schimbe viața printr-o transformare dumnezeiască. Să nu veniți niciodată la biserică așa, ca de obicei... Învățați să vă așteptați întotdeauna la ceva special. Veniți cu inima deschisă și cu duhul treaz în anticiparea unei întâlniri „existențiale”. Cine face așa nu va fi dezamăgit niciodată. Eu, de câte ori mă duc la biserică, scot hârtia și creionul la îndemână. Am venit ca să-L ascult pe Dumnezeu cum îmi vorbește.

Ascultându-l atunci pe nenea Richard, mi-am zis că fiecare întâlnire a noastră de la biserică ar trebui să fie un fel de „întâlnire de gradul trei”, cum o definesc cei pasionați de întâlnirile cu extraterestrii. Este o întâlnire de foarte aproape cu „cineva” din altă sferă de existență. Îi simțim prezența și-I auzim lăuntric glasul. Nu lipsește decât „abducția”, luarea noastră în nava extraterestră, contactul nostru cu cei de dincolo „la ei acasă”, ca să se transforme într-o „întâlnire de gradul patru”. Va veni însă și aceea peste câțiva vreme, peste foarte puțină vreme...

Petru Popovici

Venit proaspăt în America, Nelu Gug a fost invitat să ia masa la familia Popovici. Ca un tânăr care nu vroia să scape ocazia, Nelu l-a întrebat pe fratele Pitt:

– Care este secretul succesului dumneavoastră în slujirea de 17 ani la biserica Bellflower?

Răspunsul a fost scurt, dar vrednic de ținut minte:

– Am colaborat cu oamenii, dar m-am încrezut numai în Dumnezeu.

Marcu Nichifor

Niște tineri de la Caransebeș au fost pentru prima dată la penticostali și au venit la fratele Marcu să-i povestească ce-au întâlnit acolo și să pună întrebări. L-au întrebat:

– Frate Marcu, am auzit acolo despre primirea Duhului Sfânt și nu știm ce trebuie să facem; trebuie să mergem la stăruință ca să vorbim în limbi?

La care Fr. Marcu i-a spus celui ce a întrebat:

– Ascultă, bre! Tu du-te acasă și fii pocăit, că Duhul Sfânt știe unde stai tu.

Marcu Nichifor

Acest „Nastratin Hogeă” creștin s-a întâmplat să fie într-o dimineața de duminică la una dintre bisericile baptiste din Arad, dar frații nu l-au pus să predice pentru că... „n-avea cravată”! A venit și la serviciul de după-amiază, de data aceasta cu o cravată izbitoare la gât. Când i-au spus să se ridice și să predice, s-a apropiat de microfonul de la amvon, și-a scos tacticos de la gât cravata și a așezat-o în fața microfonului, sub privirile nedumerite ale celor din sală.

– Acum fă bine, matală, și spune tuturor ceva demn de ascultat, că eu am fost aici și azi-dimineață, dar nu m-au lăsat să vorbesc fără tine...

Vasile Brânzei

Când o nepoată l-a întrebat ce are, tata a răspuns: „A dat buzna peste mine un cancer. Dacă mă înghesuie mai mult, îl las singur și plec! Mă duc la Domnul și las cancerul aici singur.”

Richard Wurmbrand

(EDITORIAL de Christian Ioanid)

O foarte talentată scriitoare din București (fostă, pentru o vreme, emigrantă la Paris) m-a întrebat, prin intermediul e-mailului (nu ne-am întâlnit pe altă cale niciodată), cum arată exilul românesc în America. I-am răspuns printr-o scurtă schiță despre începuturile mele în ale emigrației în Los Angeles, pe vremea când îmi notam impresiile zilnice sub formă de jurnal. S-a amuzat grozav de ceea ce i-am scris și îmi atrage atenția, într-un mesaj ulterior, asupra a ceva foarte caracteristic anilor pe care îi trăim: „...trăim într-o epocă a discuțiilor despre alterități, confesiuni, cutume diverse, într-una a gustului pentru toate diarismele imaginabile, ca orice epocă nesigură de modele și conduite recomandabile. Dacă ați fi scris roman istoric, ar fi fost trist, căci voga a murit în ‘80. Cel de amor a devenit manierist, iar de thrillers și detective stories ni s-a cam urât. Dar cu ce ați avea dumneavoastră de vândut, nici nu va trebui să bateți la multe uși ca să vi se deschidă una.”

Nu m-am gândit și nici nu mă gândesc să bat pe la uși. Una, pentru că nu-mi place. Și a doua, pentru că îmi simt destinul și știu că n-o să mă îmbogățesc eu de pe urma scrisului și a bătutului pe la uși. Dar ce-mi scrie respectiva doamnă e foarte adevărat: trăim într-o lume cu atât de puține modele și cu atât de multă confuzie! Sau precum o spune atât de frumos și adevărat Ioan Alexandru, în poezia Lumină Lină:

„E-atâta noapte și uitare
Și lumile-au pierit din zare,
Au mai rămas din veghea lor
Luminile luminilor.”

Acum trei săptămâni, a venit cineva de la București, căutând să adune mărturii filmate pentru Memorialul Durerii, pe care-l realizează doamna Hossu-Longin. Mie mi s-a cerut să îl evoc, în fața camerei de luat vederi, pe mult regretatul reverend Richard

Wurmbrand, prizonier de conștiință al regimului comunist, pentru 14 ani.

Deși știi o grămadă de lucruri despre scenă, nu-mi face nici o plăcere să mă las filmat. De asemenea, fiind un om al scrisului, și nu al vorbitului, m-am bosumflat în sinea mea, gândindu-mă că iar fac o treabă pentru care nu-s plămădit. Totuși, de dragul aceluia om extraordinar care a fost Richard Wurmbrand, am trecut peste toate și am răbdat ca un filosof stoic întreaga agresivitate a platoului de filmare.

După ce-am scăpat teafăr, le-am strâns mâna tuturor celor ce m-au încurajat de pe tușă și am dat cu ochii de zâmbetul acela dezarmant al reverendului Aurel Popescu, cel mai drag vecin al meu din București. „Hai, scrie un editorial despre ce-ai vorbit acum”, îmi zice. „Da, da”, am promis eu, numai pe jumătate convins.

Peste câteva zile însă primesc răvașul doamnei despre care v-am vorbit.

Da, ducem din ce în ce mai multă lipsă de modele. Și am eu oare dreptul să tac când am cunoscut oameni extraordinari? Când:

„Au mai rămas din veghea lor
Luminile luminilor.”

Sigur că, atunci când ne referim la un om extraordinar ne gândim, în primul rând, la cei care au avut niște însușiri speciale și care au știut să le valorifice la maximum. Dar stau lucrurile chiar atât de simplu?

În termenii filosofiei grecești, fiecare dintre noi ne naștem cu o „temă”. Această „temă”, dacă vreți, este ca un fel de cartelă conținând programele unei mașini. Cele mai multe dintre aceste programe pot oferi o cale normală de aplicare a lor și o alta a ispitei. Același om, înzestrat, să zicem, cu geniul mecanicii, prin tema sa, poate urma o cale normală, ajungând un remarcabil inventator sau, urmând calea ispitei, un celebru spărgător de case de bani.

Dar sunt și programe care pot conduce mai mult la ispită decât la o cale normală, ca, de pildă, acela care-ți dezvoltă o înfățișare armonioasă. Și dezvoltarea acestui program sub imperiul ispitei te

poate conduce la decăzuta condiție de narcisist, de adorator asiduu și constant al propriei persoane.

Sigur că atât Michelangelo cât și Rembrandt au fost niște oameni extraordinari. Dar ei nu au făcut altceva, simplificând lucrurile - decât a-și urma pe o cale normală programul lor de a picta cu măiestrie. Dar cineva care se naște cu programul dezvoltării armonioase a înfățișării sale fizice trebuie să lupte din greu și în permanență pentru a-și păstra normalitatea.

Având de mic pasiunea definițiilor, l-am întrebat odată pe tatăl meu cum poate fi definit un hoț care nu fură niciodată în viața lui. Tatăl meu a zâmbit ușor, complice, din colțul buzelor, și mi-a spus: „Un om foarte cinstit!” E ușor să nu furi, când te-ai născut cu o cartelă (temă) de om cinstit, dar câtă luptă trebuie să se dea în sufletul unui hoț înăscut, ca să nu fure?

Ei, bine, pentru mine, acești oameni întrec extraordinarul extraordinarului, pentru că își biruie tema prevăzută cu atâtea ispite, care-i împovărează. Și acesta rămâne pentru mine criteriul de bază în analizarea oamenilor de seamă.

M-am gândit la toate acestea pe când mă pregăteam să vorbesc despre reverendul Richard Wurmbrand.

Omenește vorbind, Richard Wurmbrand era o apariție fizică deosebit de atrăgătoare. Un bărbat înalt (peste 1,85 m), bine clădit și cu o gestică armonioasă și care, în pofida înălțimii (destul de rar întâlnite pe vremea aceea), avea o ținută foarte dreaptă. Un păr des blond-castaniu și ușor rebel îi acoperea capul. Profilul vulturesc exprima o voință deosebită. Iar ochii... ei bine, ochii degajau o sfântă nebulă, ca aceea a unui revoluționar idealist.

Acest om, dacă nu și-ar fi biruit tema, în mod aproape sigur, ar fi putut să decadă în narcisism. Nu s-a întâmplat asta, în viața sa necreștină, pentru că avea un simț al umorului și un șarm ieșit din comun. Dar în aceste condiții, ar fi putut ajunge un show-man celebru, îndrăgostit de poantele sale. Nici asta nu s-a întâmplat, pentru că acest om avea în tema sa încrustat programul idealurilor

revoluționare, în sensul bun al cuvântului, program care presupune lepădarea de sine.

Nu știu de ce, cei mai mulți dintre cei care l-au cunoscut pe Richard Wurmbrand se feresc să se refere la trecutul său comunist, crezând probabil că dacă ar face-o, ar știrbi din demnitatea înfățișării sale spirituale ulterioare. Eu nu mă feresc să o fac, pentru că tocmai asta mi-a plăcut în mod deosebit. Un comunist, care se căiește de rățăcirea sa filosofică, în care, de altfel, a crezut sincer, și I se alătură lui Christos într-o direcție contrară, mi se pare un bărbat al maximei bravuri. Maiakovsky a fost și el un comunist idealist, care a jertfit totul pentru Revoluție (inclusiv frumusețea sa fizică). Cunoscând cu timpul adevărata realitate a revoluției bolșevice și el, ca și Wurmbrand, a fost dezamăgit de moarte. Dar acea dezamăgire, în loc să-l conducă spre căutarea febrilă a unei alte soluții, a unui alt adevăr adevărat, l-a dezarmat și l-a făcut să nu găsească altceva decât sărăcăcioasa și terminala soluție a sinuciderii. Maikovsky și-a distrus pe veci propria temă, în loc să o biruie.

Pe când eram în România, am căutat să aflu câte ceva despre această postură comunistă inedită a lui Richard Wurmbrand. Am încercat s-o trag de limbă pe o veche comunistă, Ofelia Manole (era mama unui coleg de-al meu de facultate), care ani de zile fusese șefa secției pentru cultură a Partidului Comunist, în obsedantul deceniu '50. Când am întrebat-o despre Richard Wurmbrand, mi-a răspuns cu năduf: „Un trădător!” Și ce soartă cumplită a avut această revoluționară intransigentă! A fost împușcată (în anii '80) de către soldații Securității (Securitate pentru a cărei constituire ea luptase atât de mult) și care păzeau sediul Organizației pentru Eliberarea Palestinei de pe strada Alexandru Sahia din București. Neînțelegând valoarea ei revoluționară, răcanii de tip nou (ienicerii partidului) se îmbătaseră în timpul serviciului de gardă și, învrednicindu-se ei cu curaj etilic, deschiseseră focul spre casele oamenilor!

Adevărul e că cu însușirile sale intelectuale și cu energia deosebită de care dădea dovadă, Richard Wurmbrand ar fi putut să fie cu brio unul dintre capii Partidului Comunist de după război.

Iată, citesc într-un număr al României Libere că, la 18 iulie 1933, „procesul ceferiștilor de la Grivița” se deschidea la București, aproape de locul grevei, lângă Gara de Nord. Printre acuzați îl găsim și pe „Richard Wurmbrand, care suferise deja o condamnare de trei ani pentru agitație comunistă”. (...) „Sentința este dată la 20 august 1933. Două pedepse cu muncă silnică pe viață: Constantin Doncea și Gheorghe Petrescu. Gheorghe Vasilichi, 20 ani muncă silnică. Gheorghe Gheorghiu-Dej și Chivu Stoica câte 15 ani, Marin Ioan-Ionescu, 12 ani muncă silnică, Richard Wurmbrand 10 ani etc.”

După cum știm bine cu toții, printre comuniștii de dinainte de război nu se găseau oameni de credință, ateismul fiind una dintre condițiile sine qua non ale afilierii la acea mișcare. Totuși, Richard Wurmbrand a continuat să-și pună probleme într-un domeniu pe care toți ceilalți îl considerau tabu. Și asta pentru că alăturarea sa la acel partid comunist nu a fost un fenomen de rinocenizare sau de oportunist ieftin, ci o aspirație pur idealistă de căutare a adevărului și a dreptății. Dar adevărul și dreptatea nu aveau ce căuta printre semidoctii de celulă și hulitorii de Dumnezeu.

Într-una dintre cărțile sale, Richard Wurmbrand ne mărturisește despre prima sa rugăciune la care a recurs atunci când ajuns pe culmile disperării morale. Iat-o: „Dumnezeule, eu știu bine că Tu nu ești. Acesta este un adevăr științific demonstrat. Dar dacă totuși, printr-o întâmplare, Tu, totuși ești, atunci să știi bine că e de datoria Ta să mi Te descoperi mie!” Ce vreți? Rugăciune de revoluționar!

Și Dumnezeu, care exista, „printr-o întâmplare”, i S-a descoperit, pentru că a văzut în Richard Wurmbrand pe unul care și-a biruit teama cu toate tentațiile ei. Iar această descoperire a făcut ca, pe când Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Iosif Chișinevschi și acoliții lor se lăfăiau într-un lux indecent de regal, după „victorie”, el să locuiască într-o mansardă a Misiunii Norvegiene pentru Creștinarea Evreilor din România, în inima cartierului sărac evreiesc din București.

Când am ajuns în Los Angeles ca proaspăt emigrant, mi-a oferit găzduire, în amintirea prieteniei pe care o avea pentru tatăl

meu, care tocmai trecuse în veșnicie. Acolo, am constatat cât de mult publicase Richard Wurmbrand de când plecase din România (din 1965). Am citit cu nesaț tot ce-a scris. Și am fost uimit să aflu că, la fel ca apostolul Pavel, comportamentul său, mesajul său oral și cel scris se aflau la același ridicat nivel valoric. În urmă cu trei ani, când Beni Lucescu și Mircea Lubanovici m-au chemat să alcătuim o revistă românească, mai altfel decât tipicul existent în exilul din America, primul lucru la care m-am gândit a fost că departamentul Credinței Creștine ar trebui să conțină, în fiecare număr, câteva dintre bogatele sale gânduri. Iar acum, luând legătura cu Mihai, fiul său, am obținut promisiunea de a primi o multitudine dintre predicile sale care încă nu au fost date publicității prin tipărire.

Dar și activitatea misionară a reverendului Richard Wurmbrand a avut darul de a fi extrem de specială. Cu vreo patruzeci de ani în urmă, citeam într-o revistă că regina Angliei invitase formația muzicală nou-lansată Beatles să susțină un concert în fața ei. Biata regină, mult mai jună pe vremea aceea, voia să știe din ce constă zgomotoasa noutate. Dar nu mică îi fu mirarea când află că cei patru puștani țopăitori îi puseseră condiția ca de față, alături de majestatea sa, să mai fie încă cel puțin 200 de spectatori, neavând nici o importanță nivelul lor de cunoaștere muzicală. Explicația era destul de simplă (nu la prima vedere): genul de muzică pe care îl promovau Beatles trebuia să producă o incitație în masă, care incitație trebuia să se întoarcă la acea formație pe scenă, incitând-o la rândul ei. De ce v-am spus toată această poveste veche?

Ceea ce m-a uimit la Richard Wurmbrand a fost aplombul cu care prezenta Evanghelia în fața câtorva sute de oameni sau în fața unui singur om. El nu avea nevoie să simtă incitația maselor, pentru că incitația sa venea nemijlocit de la Christos.

În 1964, el se întorcea cu trenul de la Aiud, din cea de-a doua sa detenție. Era vară. Era îmbrăcat cu un palton pe cale de dezagregare. Pe dedesubt avea o cămașă de corp ciuruită și de un alb mai mult decât îndoielnic. În picioare purta niște bocanci scâlțiați încheiați cu sfori, în chip de șireturi, peste piciorul gol.

În compartimentul de tren în care ședea mai era o pereche tânără. Erau studenți. El i-a întrebat: la ce facultate? Ei au răspuns: la Cibernetică. „Cum așa!” s-a mirat cel ieșit din bezna dezinformării. „În Micul Dicționar Filozofic, cel din ‘56, e scris că Cibernetica este o pseudo-știință manipulată de cercurile imperialiste din SUA, Franța, Anglia și Germania pentru exploatarea clasei muncitoare!” Așa și era. Am verificat imediat autenticitatea acestei afirmații. Iar din această surpriză asigurată de filosofii comuniști, fără voia lor, cei doi tineri au primit Vestea cea Bună a lui Christos cel înviat. Și asta... nota bene... la câteva ceasuri după grațiere.

Richard Wurmbrand a ajuns cu bine atunci în Gara de Nord. Era seară. Gara era plină până la refuz și era zăpușeală. Un necunoscut îmi spuse, trăgându-mă de mânecă: „Asta care vine trebuie să fie unul de talia lui Maniu!” Într-un târziu m-a zărit, împreună cu tatăl meu: „Ești student la Litere, nu-i așa?” „Nu, la Construcții”, răspund eu emoționat. „Ei, atunci, spune-mi cine a alcătuit primul tratat despre fundații?” Zic: „Nu știu.” „Nuuu? Domnul Christos. N-a spus El: «De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă?»”

Pe când săvârșea cea de a doua detenție, cea proiectată a fi de 25 de ani de muncă silnică, fiul reverendului Richard Wurmbrand era student la Institutul de Teologie Lutherană de la Sibiu. Cu multă greutate a obținut un „vorbitor” de 15 minute. S-a dus la penitenciar și l-a salutat cu dragoste pe tatăl său, preț, probabil, a un minut. Și se pregătea, „citind printre rânduri”, să afle care este starea tatălui său și cam de ce-ar avea nevoie. Dar n-a fost așa. Cele 14 minute rămase au fost ocupate integral de o predică de la tată către fiu, pentru întărirea în credință. Și fiul era și el teolog și în libertate, numai că trebuia să învețe metodele de a obține dragostea care îți anulează durerile din răni de la cel în lanțuri.

Alinierea lui Richard Wurmbrand la învățătura paulină era cu adevărat uimitoare. Parcă de pe buzele sale răsuna în fiecare moment Imnul Dragostei al apostolului Pavel: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit. Și chiar dacă aș avea darul

prorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată.”

Și Richard Wurmbrand avea într-adevăr această dragoste. Iar dragostea sa se baza pe conceptul că „Dumnezeu Se află întotdeauna de partea celor năpăstuiți”, indiferent de cum au arătat ei înainte de năpastă. Și năpăstuiți au fost și vor mai fi până la vremea sfârșitului. De aceea, în vremuri de necaz, s-au ascuns în casa lui și legionari și soldați germani în retragerea lor dezordonată și foști comuniști urmăriți de răzburarea mai „dogmaticilor” lor tovarăși. Acolo, în acea mansardă sărăcăcioasă, dar romantică, am întâlnit-o pe doamna Marin, soția eroului legionar căzut în Spania în luptă cu comuniștii și care parcă era de-acolo, parcă trăia acolo de veacuri.

Am întrebat în toate părțile și de nicăieri nu am primit răspunsul că Richard Wurmbrand ar fi incriminat vreodată pe vreun năpăstuit pentru ceea ce săvârșise el în chip nelegiuit înainte de căderea sa. Căci dacă Christos l-a iertat până și pe tâlharul de pe cruce pentru căința sa sinceră, ce drept mai avem noi să condamnăm?

Marea dragoste a lui Richard Wurmbrand s-a dovedit a fi reală și lucrătoare. Datorită ei a scăpat teafăr la minte și suflet, și chiar trupește, din izolarea de trei ani care-i fusese impusă în temniță. Gândindu-mă la această grozavă încercare menită să înmoaie rezistența oricărui întemnițat, mi-am adus aminte de filmul biografic „Papillon”. Am retrăit toate acele scene îngrozitoare din timpul reclusiunii de un an, impusă celebrului criminal francez. Am retrăit tot zbuciumul pentru o supraviețuire mentală a unui om care nu avea cu sine arma rugăciunii și nici reveria tămăduitoare pe

care ți-o dă prezența lui Christos. Câtă diferență de comportament între doi oameni supuși acelorași condiții de împilare!

A fost vreodată contestat Richard Wurmbrand? Da. Cum s-ar putea altfel? Peste tot în această lume, la popoarele mici, dar și la cele mari, există o sectă universală a celor care sprijină gardurile cu spatele și care privesc alene la tot ce se întreprinde împrejur. Dacă ceva se răstoarnă sau se dărâmă din greșeală, ei exclamă cu înțelepciunea bouului de la jug: „Bine c-au pățit-o, că nu se mai satură să nu stea binișor locului!”

Și Richard Wurmbrand a fost un campion al nestatului binișor locului.

Mi-aduc aminte cum comuniștii începuseră să se „șlefuiască” intelectualicește și învățaseră pe de rost capitolul 13 al Epistolei către Romani: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivește stăpânirii se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda. Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei, deci, să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele, și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău. De aceea trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului.”

Și cu această învățătură (altminteri dreaptă), Securitatea „înmuia” inima celor care aveau să devină „dreptii” vânzători ai fraților lor. Și nu puțini ajunseseră aceștia.

Și nu era vina acelor ieniceri ai Partidului Comunist că interpretau așa învățătura paulină, ci de vină erau cei care ar fi trebuit să aibă mintea plină de pricepere, astfel încât să descopere numele adevăratei fiare.

Încolțit din multe părți de întrebări fățarnice, Richard Wurmbrand arată că textul paulin e plin de adevăr, dar pe lângă îndemnul formulat, acolo, mai există și o definiție: cea a adevăratelor stăpâniri („Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă

bună, ci pentru una rea”). Or, în condițiile comunismului ateu și opresor, dregătorii erau doar o ticăloasă impostură, apreciind mai degrabă faptele rele, decât pe cele bune. De aceea, apostolii Petru și Ioan le răspund marilor preoți (după vindecarea ologului din naștere), care le porunceau „să nu mai vorbească cu nici un chip, nici să nu mai învețe pe oameni în Numele lui Isus”, prin cuvintele ce par (dar nu sunt) în dezacord cu învățătura paulină: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.”

Cine a fost Richard Wurmbrand? Un preot? A fost mai mult decât un preot. A fost o dragoste creștină plină de toată înțelepciunea pe care o dăruie Dumnezeu și un neobosit pescar de oameni. Un apostol al secolului 20, născut nu dintr-un sfânt bun de pus în icoană, ci dintr-un evreu comunist ce dorea răsturnarea lumii din temelii.

Nu vreau să închei aceste mult prea sărace rânduri în comparație cu valoarea subiectului, fără a face o remarcă deosebită. De-a lungul drumului pe care l-am parcurs până acum în viață, am descoperit că în spatele fiecărui întreprinzător, în spatele fiecărui bărbat de seamă, în spatele fiecărui bărbat în urma căruia rămâne ceva de o autentică valoare, se ascunde o femeie vrednică și înțeleaptă, o femeie vrednică de toată cinstea, o femeie turnată din aur de Ofir.

În spatele lui Richard Wurmbrand s-a ascuns întotdeauna Sabina, soția pastorului.

Mulțumesc reverendului Aurel Popescu și necunoscutei scriitoare de la București, care m-au determinat să scriu aceste rânduri.

Sabina Wurmbrand

„Și acum aș dori să închei cu o poveste personală. Doresc să vă împărtășesc doar una dintre experiențele pe care le-am avut în închisorile comuniste. La un moment dat, munceam din greu într-unul dintre lagărele de concentrare ale comuniștilor. Lucram la construirea unui imens canal. Toate femeile eram triste

și îndurerate, și era printre noi o tânără doamnă evreică, care era doctoriță. Această tânără era mai tristă decât oricare dintre noi. Nimeni nu se putea apropia de ea să-i vorbească. Într-una dintre zile, zăceam pe rogojina mea de paie. Lângă mine, se afla tânăra evreică, doctorița, și am încercat, cum am putut, să-i mângâi inima îndurerată. M-am apropiat de ea și i-am spus:

– Tu ești o tânără evreică și n-ar trebui să fii atât de disperată. Dumnezeu i-a promis strămoșului nostru, Avraam, că poporul evreu va avea un viitor strălucit. Numărul lor va fi ca nisipul de pe malul mării și ca stelele de pe cer.

Frumoșii ochi triști ai tinerei s-au ridicat spre mine, în timp ce obrazii i se udau de lacrimi.

– Da, e-adevărat, mi-a răspuns, ca nisipul de pe malul mării, ca să-l calce toți în picioare, așa cum ne calcă pe noi gărzile comuniste. Dar ca stelele de pe cer? Asta n-o mai cred! Să nu te mai aud că pomenești Numele Dumnezeului tău. Cu aceste cuvinte, s-a dus de lângă mine.

La scurt timp după această discuție, m-am trezit într-o bună dimineață, bolnavă pe moarte. Și când spun pe moarte, vorbesc serios, fiindcă atât de bolnavă eram. Ca să nu mor în celula comunistă, m-au aruncat într-o dubă a miliției și m-au dus într-o altă închisoare, pe care o numeau spital. Acolo, am văzut nenumărate femei care erau pe moarte. Erau atât de multe, încât zăceau câte două, uneori trei într-un pat mic și neîncăpător. Toate care erau acolo așteptau ca după o zi, două, trei, să fie strămutate la cimitir. Iată-mă și pe mine printre ele. Se făcea că era chiar în ajunul unei sărbători comuniste și iată că, mai spre seară, și-a făcut apariția directorul închisorii cu încă vreo zece ofițeri. S-a uitat în jur la acele femei muribunde. Toate arătam ca niște stafii. Și când te gândești că astăzi sunt mii și mii ca noi în închisorile comuniste și în lagărele de concentrare ale Chinei, Vietnamului, din Coreea de Nord. Ele sunt surorile noastre! Directorul închisorii s-a uitat în jur și a început să ne țină o prelegere:

– După cum vedeți, noi, comuniștii, avem toată puterea în mâna noastră. Am învins. Suntem mai puternici decât Dumnezeuul vostru. Avem spitale, medicamente, avem doctori și în nici un caz

nu mai avem nevoie de Dumnezeu vostru, de Christos. În acest spital, nici să nu îndrăzniți să pomeniți Numele Dumnezeului vostru sau al lui Christos. S-a lăsat o mare tăcere. Nimeni n-a cutezat să rostească vreun cuvânt, nici o femeie n-a avut putere să îngaime ceva. Dar Duhul lui Dumnezeu era acolo. El mi-a dat putere, mi-a pus pe buze cuvintele potrivite.

– Domnule ofițer, am îndrăznit, atâta timp cât moartea și boala bântuie pământul, și dumneavoastră vedeți cât de aproape suntem noi de moarte, avem nevoie cu toții de Dumnezeu. Avem nevoie de Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu, singurul care poate da viață.

Directorul a explodat de furie. A încercat să-mi dea replici, eu i-am răspuns înapoi. Când n-a mai știut ce să spună, a ieșit, trântind ușa după el. Femeile erau atât de fericite. Acesta a fost unul dintre cele mai fericite momente din viața lor de deținute. Au început să se îmbrățișeze una pe alta, din cauză că cineva a îndrăznit să țină piept unei brute comuniste. A doua zi, dis-de-dimineață, pe când tăcerea nopții nu dispăruse încă, a intrat la noi un gardian cu o listă. Pe listă erau trei nume, femei cărora, chipurile, sănătatea le permitea să meargă din nou la lucru.

Primul din cele trei nume a fost al meu. Nici poveste să pot merge. Doar eram pe moarte! Dar am fost luată pe sus, aruncată în dubă și dusă înapoi în celula mea din temniță. Când celelalte deținute m-au văzut, au început să plângă. Au început să bată în ușă, strigând după ajutor. Nu s-a prezentat nimeni. A doua zi, când miile de deținute se adunau pentru a merge la muncă pe câmp, am fost nevoită să merg cu ele. Nici nu se punea problema să merg, stăteam în picioare și eu cu ele. Am fost târâtă mile întregi de către celelalte deținute. Nu știu dacă mintea umană poate să-și imagineze ce a însemnat să fii obligată să mărșăluiești, flămândă, firavă și bolnavă, în fiecare zi, spre câmpul unde lucram. Iar gărzile ne împingeau cu puștile să ne mișcăm. Ba mai mult, eram înconjurată și de niște dulăi înfricoșători, la a căror vedere ți se făcea inima mică, mică, mică de tot. Deținutele mărșăluiau, obligate fiind să mă care și pe mine pe brațe. Ajunse la destinație, mă lăseau jos pe pământ. Nimeni nu avea voie să se apropie de mine. Toate erau forțate să

muncească. Iată-mă, zăcând pe pământ, o priveliște care le făcea pe celelalte deținute credincioase să urle de durere. Credeau că acolo urma să-mi fie mormântul. Dar în clipele acelea, când nimeni nu avea voie să se apropie de mine, L-am zărit pe Isus stând înaintea mea. Trecuse de gardieni. Era lângă mine și S-a atins de trupul meu muribund, firav și măcinat de boală. Seara, când deținutele s-au întors la celulele lor, eu eram printre ele.

Vestea s-a răspândit ca văpaia focului în toată închisoarea. Se făcuse târziu, și eu zăceam pe rogojina mea de paie așezată direct pe ciment, când s-a apropiat de mine acea tânără doctoriță evreică. Mi-a mărturisit că imaginea unei asemenea vindecări miraculoase a determinat-o să creadă în adevăratul Profet, Mesia, Cel care S-a atins de trupul meu și m-a vindecat.

Richard Wurmbrand

Iată una dintre poeziile acestui „ne-poet” îndrăgostit de frumos:

Am urmărit himera, adevărul,
Dar ce-am găsit a fost mereu tot „eu”,
Tot numai flori de măr aduce mărul,
Dar mie „eul” îmi e Dumnezeu
Din iadul căruia nu-i evadare
Și după grele lepădări de sine
Și după sacrificiul cel mai mare,
Sunt tot în „eu”, nu am ieșit din mine.

Mi-e adevăr doar psihodiagrama
Bilanțul tragicelor experiențe
Tristețea-i cânt, căci ea și panorama
Mult chinuitei mele existențe.
Trăind altfel, altfel mi-ar fi gândirea,
Mentalitatea o schimb pe-un blid de linte.

Se cheltuiește pe năluci iubirea,
Mereu e numai „eul” care minte.

Se travestește în idealuri, în religii,
E revoluționar, răstoarnă totul.
În toate-s ale „eului” vestigii.
El pângărește tot ca să trăiască,
El are singur gând ca să trăiască bine.

Și buruiana asta-n mine o să crească
Până „eu” va fi înghițit de Tine.
Atunci sub chip de „eu” avea-voi adevărul,
Căci „eu” meu va fi atunci Christos.
Tot numai flori de măr v-aduce mărul,
Dar va fi întruchipare de frumos.

Doi tineri adventiști

I-am cunoscut în București prin anii 1972-1973. De întâlnit i-am întâlnit la „Popa Tatu”. În București, printr-o stranie coincidență, unele adunări evanghelice se aflau pe trei străzi cu nume de popi ortodocși: „Popa Tatu” găzduia adunarea adventistă, „Popa Nan” adăpostea adunarea pentecostală, iar „Popa Rusu” găzduia o adunare baptistă. Proaspăt convertiți, Adrian, Corneluş și cu mine eram dornici pe atunci să vizităm toate aceste adunări și să vedem „care este diferența?”

Erau ani tineri, când entuziasmul credinței nu se osificase încă în vigoarea doctrinelor intransigente. Cu doi dintre tinerii bisericii adventiste ne-am împrietenit foarte repede. După ce ne-am vizitat reciproc de câteva ori la biserici, am hotărât să ne întâlnim pentru părtășie, studiu și rugăciune. Era o prietenie tinerească a curăției de suflet. Petreceam împreună câteva ore în „studii” tinerești, prea puțin teologice, dar fermecătoare prin fiorul de conținut transcendental care ne aprindea inimile. Cunoștințele noastre erau puține. Descopeream abia atunci textul sacru și, buchisind pe versetele lui, ne făceam singuri un fel de alfabetizare creștină.

Ne înălțam însă sufletele pe scările unor cântece creștine ale căror trepte duhovnicești fuseseră deja așezate în strofe scrise de frați de-ai noștri mai mari, mult mai maturi, mai vârstnici și mai

chibzuiți ca noi. La terminarea fiecărei seri, ne luam noi înșine zborul spre înălțimile întâlnirii cu Dumnezeu, purtați de aripile rugăciunilor calde, cucernice, de o totală, naivă și frumoasă transparență sufletească. Rezultatul era că tavanul încăperii dispărea și cerul era dintr-o dată printre noi, într-o îmbrățișare caldă și duioasă. A început apoi anul școlar și întâlnirile noastre au încetat.

Ne-am revăzut într-o zi de sfârșit de vară, peste aproximativ un an de zile. Cei doi tineri adventiști ne-au căutat la biserica noastră și ne-au propus să ne întâlnim pentru ceva foarte special:

– Știți, noi suntem pacifiști necombatanti, nu punem mâna pe armă, și ținem foarte mult la respectarea Sabatului. Din cauza asta când ne vine ordinul de încorporare, știm că vom face închisoare. Este o încercare mare pentru noi. Ne-am rugat și împreună cu cei din biserica noastră, dar n-a fost ca atunci când ne-am rugat cu voi. Vrem sa ne mai rugăm încă o dată împreună înainte de a pleca la încorporare. Avem nevoie de putere...

Și așa a fost...

Nici atunci și nici acum n-am avut și n-am nici un fel de sentiment critic la adresa acestor tineri. Le-am respectat și le respect și acum încredințarea și hotărârea. Mi se păreau atunci asemenea celor trei tineri din Babilon, care se pregăteau să fie aruncați în cuptorul aprins. Nici ei nu ne-au pretins niciodată să fim aidoma lor, să le împărtășim convingerile. Eram tineri naivi și fără preconcepții. Citisem doar ce spusese apostolul Pavel: „Cine face deosebire între zile pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile pentru Domnul n-o face...” (Romani 14:1-12) și ne hotărâsem să ne respectăm și să ne iubim dincolo de diferențe.

Eram prea tineri ca să vedem altfel. Când sunt mici mai toți puii de rațe și curci, pisoii și cățeii se joacă împreună. Problemele dintre ei apar mai târziu, la... maturitate.

Poate că de aceea am rămas un etern îndrăgostit de întâlnirile de tineret. Chiar și acum, la cei cincizeci de ani ai mei, mă simt mult mai bine între tineri decât între cei de vârstă mea. Doamne, în această privință, ajută-mă să nu mă maturizez... niciodată!

Supraconfesional, interconfesional, neconfesional

Întreaga Biserică creștină este născută la Rusalii („Ziua Cincizecimii”, „Pentecostos”, în limba greacă). Cei care practică vorbirea în limbi neînțelese nu ar trebui să se numească „penticostali”, dând de înțeles celorlalți creștini că numai ei sunt Biserica „cea adevărată”.

De fapt, nici o Biserică n-ar trebui să se joace „de-a numele”. „Christos n-a fost împărțit”, le spune Pavel corintenilor. Adevărații urmași ai lui Christos sunt frați și surori cu cei pe care-i întâlnesc îngenuncheați la poalele crucii de la Calvar. Îmi aduc aminte că, acum câțiva ani, pe când colindam cu Evanghelia orașele și satele Moldovei, la Piatra Neamț, mi s-a întâmplat să fiu într-o Biserică Creștină după Evanghelie. Cel ce m-a invitat mi-a făcut cea mai grozavă prezentare pe care am auzit-o vreodată. Sunt peste douăzeci de ani de atunci și m-am străduit din răspuțeri să fiu la înălțimea a ceea ce fratele a spus atunci despre mine:

„Știți, ca și mine, prietenul și fratele meu este dintre acei credincioși adevărați din toate bisericile. El este «catolic» pentru că face parte din Biserica triumfătoare trimisă până la marginile pământului. Este «ortodox» pentru că-i place Cuvântul adevărat și-l propovăduiește pretutindeni. Face parte din minunata «oaste a Domnului», care luptă pentru sfințenia Evangheliei. Este «penticostal» pentru că face parte din Biserica născută la Rusalii și se lasă călăuzit de Duhul Sfânt. Este «baptist» pentru că L-a mărturisit pe Domnul în apa botezului nou-testamentar. Este «creștin după Evanghelie» în toată strădania lui de a împlini cu viața Biblia și este «adventist» pentru că-L iubește pe Isus și-L așteaptă să vină să ne ia la cer.”

O caracterizare asemănătoare am auzit mai târziu și despre Domnul Isus, care, zicea un american:

„S-a botezat la Ioan Baptistul, a primit Duhul Sfânt, a trăit după Evanghelie, credința cea adevărată, ne-a trimis până la marginile pământului și așteaptă cu nerăbdare clipa când va

bea din nou paharul de vin al legământului la masa la care va sta împreună cu noi în Împărăția viitoare.”

Numai „copilăria noastră” spirituală ne amăgește să ne împărțim în cete și să ne justificăm răutatea prin acest joc al „numelor” care ne dezbină: „eu sunt al lui Pavel, eu sunt al lui Chifa, eu sunt al lui Apolo și eu sunt al lui Christos”.

Pavel Chiu

L-am cunoscut puțin, spre paguba mea. Ne-am întâlnit în treacă la biserica baptistă din cartierul Grădiște din Arad. Când l-am văzut în sala adunării în care fusesem rânduit să predic în acea după-amiază, am răsuflat ușurat, mi-am luat logodnica și am... fugit la plimbare pe malul Mureșului. Eram sigur că, având ocazia să asculte o predica a fratelui Chiu, om prețuit și predicator foarte cunoscut și îndrăgit, nimeni nu-mi va simți lipsa.

M-a întâlnit peste alte câteva zile acasă la viitorul meu socru.

– Să nu mai faci niciodată ce ai făcut duminică, mi-a spus dânsul dojenitor.

– Frate Chiu, nu puteam eu vorbi când erați dumneavoastră acolo..., am spus eu sincer. Însă dânsul m-a strivit sub smerenia lui proverbială:

– Venisem special ca să te ascult. Am auzit lucruri frumoase despre tine.

Ne-am mai văzut apoi de câteva ori în viață. Prietenia dânsului cu familia părinților soției mele m-a învăluit și pe mine în dragostea binevoitoare a dânsului. Iată părerile altor doi oameni care l-au cunoscut și au vorbit cu ocazia plecării acestei slugi bune la Domnul ei!

Florin Guler:

„În sudul Floridei, a trecut la Viață, fratele Pavel Chiu, unul dintre cei mai vechi așa-numiți «păstori laici» din România. Contribuția «păstorilor laici» (alături de cei mai mulți «cu studii») la lucrarea Evanghelică din România comunistă a fost determinantă.

„Laicii” s-au dovedit a fi, procentual, mai rezistenți la presiunea ideologică, mai curajoși și mai independenți față de sistem. În 1978, biserica Șega, (pe atunci una dintre primele cinci ca mărime în țară, cu aproape 1.000 de membri), se uita după un nou păstor. Unul dintre primele lucruri pe care le căutam noi atunci era un păstor care să colaboreze în exclusivitate cu Duhul Sfânt în lucrarea și administrarea bisericii. Și erau mulți.

Dintre toți, biserica s-a oprit la Pavel Chiu, un păstor cu nume bun, «mic la stat», cu spinarea «încăpățânat de dreaptă» și care refuza să discute orice problemă legată de salariul pe care urma să-l primească. Au urmat apoi ani roditori în «Biserica cu șapte curente», cum era «alintată» atunci adunarea noastră din strada Brâncoveanu (Scărișoara), Arad. Îmi amintesc de ani la rând, când adunarea avea anual servicii de botez cu zeci și zeci de convertiți.

După ani, am ajuns să trăiesc în America, unde fratele Pavel Chiu păstora cu același entuziasm și cu aceeași bucurie, nu sute de credincioși ca la Arad, ci numai vreo 70 de oameni. A slujit mai mulți ani la cea de-a doua biserică baptistă română din Detroit (Eastpoint).

Pe la vârstă de șaptezeci de ani s-a autodeclarat pensionar, dar a fost «silit» de biserică să rămână încă în slujire mai mult de un an de zile, înainte de a se retrage în Florida.

Acum, când celebrăm Viața la moartea domniei sale, mi-au venit în minte două secvențe din trecut.

Era la vremea pensionării dumnealui. Într-o duminică, după ce un vorbitor a terminat de vorbit și s-a așezat pe bancă, s-a ridicat dânsul și a spus: «Ce mi-a plăcut cel mai mult la fratele a fost că, uitându-mă la el de aproape, (erau amândoi la amvon) am văzut că în timp ce vorbea îi tremura cămașa pe el. Fraților, ce har pentru o biserică să aibă oameni care vorbesc tremurând. Vă mărturisesc că și eu, deși predic de o viață, tremur ori de câte ori mă ridic în fața voastră. Nu este admis să vorbească cineva din Cuvânt fără emoție și fără cutremurare.»

Cu câteva luni în urmă, la ultima noastră convorbire telefonică, când «se pierdea» des, după o pauză, a întrebat: «Ce face N.M.? (Era vorba despre cineva din biserica pe care o păstorise în

urmă cu mai bine de 20 de ani.) Să-i spui că este încă pe lista mea de rugăciune...»

Fratele Pavel

La plug ori la altar, din zori
Să nu vă potriviți cu tina
Și când vorbești, să simți fiori,
Rânindu-te.. Lumina!

În așteptări tot căutând
Și-n rugă spunându-și dorul
Cu oile pierdute-n gând
A adormit... păstorul.

Troy, 22 septembrie 2004”

Ilie U. Tomuța:

„Am fost mișcat de trecerea din viața aceasta a Pastorului Pavel Chiu. Vestea aceasta a fost marcată prin cuvintele care sunt vrednice de crezut: «a plecat la Domnul». L-am cunoscut ca pe un adevărat om al lui Dumnezeu, om cu o deosebită chemare în slujirea Evangheliei, un om al dragostei, al jertfei, un om în care puteai vedea o inimă dornică de a propovădui o Evanghelie curată, gata totdeauna să-i salveze pe cei păcătoși de la iad.

Biserica sau confesiunea religioasă nu a fost niciodată o piedică pentru el în a te face să te simți respins. A știut să se uite cu aceeași dragoste la oricine, să asculte povestea fiecărui copil, tânăr, sau bătrân și apoi să deschidă Sfânta Scriptură din care să aducă mângâiere.

Cu toate că nu eram membru al bisericii păstorită de dânsul, au fost situații când eram în biserica dânsului pentru a auzi un cuvânt proaspăt din gura unui om al lui Dumnezeu. Viața mea de creștin a fost marcată în mod special de umblarea acestui om cu Dumnezeu.

Pentru întreaga viață a acestui slujitor merită să-I mulțumim lui Dumnezeu.

Cu toata aprecierea,

Rev. Ilie U. Tomuta, Dir. Genesis Romanian Mission”

Visky Ferenc

(Mărturie personală)

Tatăl meu a fost preot reformat. Cursurile școlii medii le-am urmat la gimnaziul Kolcsey Ferenc din Satu Mare, iar teologia am studiat-o la universitatea Tisza Istvan din Debrecen. Primul meu loc de muncă a fost la Salonta, județul Bihor. De aici am fost transferat la Niuved, județul Bihor, apoi la Cheț, județul Bihor. Sărbătoarea Rusaliilor din anul 1958 ne-a copleșit de bogăție. Aici la Cheț, un sat mic, am asistat la primele semne ale înnoirii în viața comunității. Chiar și câțiva dintre mai marii satului, dintre cei bețivani, L-au recunoscut în Christos pe Mântuitorul lor.

Într-o zi, poștașul mi-a înmănat o scrisoare. Era o scrisoare obișnuită. Soția unui preot îmi scria următoarele:

„Azi-noapte securitatea l-a arestat pe soțul meu, care este bolnav; suferă de T.B.C. Dacă nu aș crede în Cel care l-a scos pe Lazăr după patru zile din mormânt, n-aș mai avea nici o speranță că-l voi mai vedea în această viață. Dar eu cred...”

Vestea a confirmat cele deja știute de noi. În curând va veni și rândul nostru. Au început arestările masive. Populația satului încă refuza să accepte sărăcia și mizeria comună datorită formării colhozurilor (C.A.P.-urilor). Și lupta ideologică era în toi. Regimul comunist dorea să distrugă comunitățile creștine, pe care le considera cei mai înverșunați dușmani ai săi.

A trecut aproape o lună de zile de la începutul arestărilor. Câțiva membri ai mișcării de trezire spirituală din cadrul bisericii reformate au fost întemnițați. Zi de zi trăiam în stresul așteptării. Doream și noi arestarea, deoarece în libertate ar fi existat posibilitatea să nu avem puterea să ne păstrăm credința.

Antecedentele arestării se întind până în trecutul îndepărtat. Arestarea reformaților maghiari numiți „betaniștii din România” a avut aspectul ei bisericesc și de stat. La începutul secolului al

20-lea împotriva vieții de lăncezeală a bisericii formaliste și tradiționale, a apărut un curent religios cu pretenția de semper reformanda (în latinește: reformare continuă). Acest curent de reînnoire cu pornire evanghelică a considerat reforma în capite et membris (în latinește: atât în conducători cât și în membrii săi) ca pe o ordine permanentă, continuă, normală și nicidecum un lucru ieșit din comun în biserică.

Deșteptarea spirituală este legată de numele profesorilor de teologie Szabó Aladár și Kecskemethy Istvan, care au fondat uniunea CE, cu intenția de a pregăti un loc cald vestitorilor Evangheliei și un teren de trăire comunitară și slujire din dragoste. În anii '40 lucrarea, care inițial a fost cât un bob de muștar, a ajuns - ca să rămânem la metafore - un pom imens, care cuprindea aproape întreaga Biserică Reformată. Tot mai mulți și-au dat seama atât în privința vieții particulare, cât și a celei comunitare, că singura forță care poate păstra atât biserica, cât și credința noastră, dar și națiunea, este poteca îngustă a Evangheliei. Această recunoaștere existențială s-a dovedit a fi realmente istorică, căci, odată cu cel de-al doilea război mondial, puterea bolșevică a pătruns deja până în Europa centrală, periclitând până chiar și Occidentul.

Puterea totalitară a dictaturii sovietice a început „curățenia generală radicală” în fiecare stat ocupat. Din 1949 a desființat toate asociațiile, uniunile și serviciile oferite de acestea, propagând superioritatea societății bazate pe lupta de clasă, manifestând o răbdare „mărinimoasă” doar față de activitatea bisericească cultică, formală.

Biserica noastră a fost surprinsă nepregătită de pericolul din Răsărit. În acea stare de șoc s-a început, paralel cu implementarea ideologiei marxiste, acțiunea de conciliere cu puterea. Dorea să se demonstreze și din punct de vedere teologic superioritatea noului tip de societate, prezentându-se ca exemplu de urmat modelul „teologiei și bisericii slujitoare”. Ba chiar mai mult, considera o favoare faptul că putea împinge „căruța statului”, cu lacrimile pocăinței în ochi. Bineînțeles, noul regim de tip soviet i-a îngăduit bisericii acest lucru, cu mărinimie. Conducătorii bisericii și-au cerut iertare în public pentru afirmațiile lor anterioare legate de

pericolul din Răsărit. S-au străduit să îndeplinească unul dintre punctele de vedere luterane, și anume că: „Libertatea creștinului constă din aceea că este sluga tuturor”, uitând de partea a doua a ideii, și anume că: „Creștinul este stăpân deasupra tuturor, pentru că are parte de Împărăția nemărginită a lui Christos”. Astfel, cuvântul „a sluji” a fost denaturat, dându-i-se o nuanță de servilism. Atitudinea profetică de atenționare și de protest, care izvora din Împărăția lui Christos, a dispărut încetul cu încetul în totalitate. Împotriva celor care au îndrăznit să ridice glasul, puterea a luat măsuri administrative. Unii au ajuns în închisoare, în spitale de psihiatrie, alții au dispărut și n-au mai fost găsiți. (Preotul Papp Bela din Karczag a dispărut, iar Gulyás Lajos a fost condamnat la moarte și executat pentru activitatea sa revoluționară din 1956.)

Reprezentanții oficiali ai bisericii au pecetluit revoluția spontană populară din 1956 nu numai ca pe o revoluție împotriva statului, ci și împotriva Logosului și a Duhului Sfânt. După înfrângerea revoluției, campania împotriva celor care erau implicați în reformarea bisericii a luat amploare. Folosind niște titluri de articole bine alese, presa bisericească și cea a statului au instigat împotriva Organizației Betania - care între timp fusese desființată, dar mai exista totuși din punct de vedere spiritual. Unul dintre protopopi (Fekete Sándor) publica permanent articole cu titluri de genul: „Betania este împotriva Bisericii” sau „Betania este împotriva Statului, a păcii, a culturii și a poporului, membrii ei fiind niște reacționari, contrarevoluționari care au trădat cauza sfântă a socialismului.”

Deci putem spune că și în cadrul Bisericii Reformate din România domina o atitudine împotrivoare față de reformă. Soarta celor care gândeau în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu și aveau credință era îngreunată și mai mult de faptul că erau o minoritate maghiară. Erau considerați dușmani din două motive: pentru că erau reformați credincioși și pentru că aparțineau unei minorități naționale. În cursul interogatoriilor noastre s-a simțit naționalismul funcționarilor de partid - care în rest erau internaționaliști - purtând degeaba uniforme Securității. Aceasta este explicația faptului că în punctele acuzației, pe lângă epitetul

„antistatal”, „anticomunist” au apărut și cele de „hortist” și „iredentist”. Tribunalul poporului, care garanta libertatea absolută de credință (este vorba despre tribunalul militar), a argumentat sentința nu cu motivele legate de religie și biserică, ci folosind epitele politice amintite.

În sânul Bisericii Reformate din România, munca doctorului Kecskemethy Istvan, în urma unor lupte grele, a început să dea primele roade cu privire la modul de gândire evanghelic despre biserică, națiune și cultură. Încă de la mijlocul anilor ‘40 încep să i se alătore acestei activități tot mai mulți adepți, preoți. Teologi renumiți, cu o viață reînnoită, cum ar fi Szabó Sándor din Orașul Nou (jud. Satu Mare), teologul Gonczy Sándor din Baia Mare proclamă Evanghelia. Și printre profesorii de teologie clujeni apar semne de simpatie vizavi de această „trezire”. Trebuie să amintim două personalități: Dr. Nagy Géza și dr. Horváth Jenő. Firește, puterea de stat, care pretindea slavă și laudă exclusivă, nu putea trece cu vederea activitățile celor care priveau lumea în mod calvinist: Lumea este theatrum gloria Dei (în latinește teatrul gloriei lui Dumnezeu). Cei arestați au declarat că nici Biserica și nici societatea nu pot avea nici un teritoriu care s-ar putea sustrage de sub dominația suverană a Împăratului împăraților. Și-au primit „răsplata” pentru afirmația lor.

Conducătorii bisericii noastre considerau activitatea de înnoire - care începuse să ia amploare - groparul Bisericii Reformate strămoșești și erau gata-gata să bocească biserica populistă. Este trist că până și astăzi se consideră că cel mai mare pericol care pândește biserica este formarea unor secte în interiorul ei (nota bene: nu se poate vorbi despre secte interne sau externe). În 1946 se comemora tricenarul sinodului din Satu Mare, care condamna puritanii, iar cei ce împodobesc mormintele părinților lor repetă hotărârea de condamnare (similară cu cea din 1646), renunțând pe moment la alte măsuri drastice.

La aceeași comemorare, la cererea preoților reformatori, care doreau desființarea în totalitate a sistemului stolei (contribuția suplimentară a membrilor bisericii dată preotului pentru servicii diverse), un preot a dat următorul răspuns, folosindu-se de un

limbaj nou, ideologic: „Problema stolei este lupta de clasă pentru salarii, singurul nostru răspuns pentru refuzarea plății fiind greva.” Cu toate că erau tot mai mulți amenințați, preoții care gândeau în conformitate cu Evanghelia se adunau lunar pentru a studia Cuvântul și pentru a se ruga împreună. La aceste reuniuni, care durau o zi întreagă, studiau și Catehismul de la Heidelberg, recitându-și reciproc, obligatoriu, pasaje din el. În rugăciunile lor ei aminteau de lucrarea lui Dumnezeu pentru biserică, popor și stat. Reuniunile se terminau cu evanghelizări. Episcopul Arday Aladár nu a fost de la început împotriva acestei activități, protejând-o în felul lui, fără însă a putea suporta urmările ei finale. La unele reuniuni participa și protopopul evanghelic Argay Gyorgy; el îi proteja față de puterea de stat pe preoții săi care simpatizau cu reforma. Ce e drept, preoții evanghelici care au participat la aceste reuniuni nici nu au fost arestați.

Cursurile de reorientare a preoților serveau, de asemenea, consolidării puterii partidului comunist. Participarea la cursuri era obligatorie. La începutul anilor ‘50, profesorii de teologie, protopopii luptători pentru pace și alte personalități din conducerea superioară a bisericii au fost convocați și ei la Episcopia din Oradea pentru reeducare. Statul și-a delegat autoritățile la acest eveniment. Au fost prezenți ministrul culturii, adjunctul ministrului pentru naționalități, deputați, inspectori de culte, și fără mențiune specială, firește, oamenii Securității. Cu această ocazie au încercat să convingă grupul de 300-400 de oameni de superioritatea socialismului, de avantajele agriculturii colectivizate și nu în ultimul rând, de pericolul social, antibisericesc și antistatal reprezentat de preoții „betaniști”, reformiști firește finanțați de capitalismul imperialist. Campaniei i s-au alăturat și unele persoane despre care ar fi fost greu să crezi că, contrar convingerilor lor, pot să facă asemenea afirmații.

La conferință s-a afirmat clar că se pregăteau să-i aresteze pe preoții „încăpățânați” care nu doreau nici cum să aleagă „calea cea bună” a comunismului.

Spre marea noastră surprindere, cei arestați în 1952 nu sunt preoții rebeli, ci aceia care figurau în evidențe datorită comporta-

mentului lor anticomunist. Pe unii dintre ei îi folosiseră și în luptă împotriva betaniștilor la cursurile de reorientare amintite anterior.

Revoluția din 1956 din Ungaria a accelerat cursul evenimentelor. Aparatul de stat al României a considerat mișcarea drept generatoare de precedent. Socializarea agriculturii se apropia de sfârșit. „Strivirea” opoziției politice fusese încheiată. Majoritatea conducătorilor opoziției fuseseră omorâți sau întemnițați. Urma distrugerea opoziției ideologice. În această categorie erau incluse și grupurile active ale comunităților protestante și neoprotestante. Au început convocările pentru audieri și arestări, atât pe linie bisericească, cât și pe linia Securității. Conducerea bisericii era supusă unei presiuni permanente (ici-colo nici n-a fost nevoie de o presiune mare), cu scopul de a întocmi liste nominale cu preoții pe care nu se puteau baza. În primăvara anului 1957, conducerea bisericii din Oradea i-a convocat încă o dată la o discuție pe preoții considerați dușmani ai bisericii și ai statului. Din acea discuție a reieșit clar că nu mai există cale de întoarcere. Preoții s-au referit la statutul aprobat de stat care nu numai că aprobă, dar îi și obligă la vizitarea familiilor, la organizarea orelor de studiu biblic și a orelor de religie, într-un cuvânt, la necesitatea asistenței spirituale. Conducerea bisericii a fost însă de părere că trebuie să sprijinim întru totul socialismul comunist, printre altele și prin renunțarea la aceste activități. Altfel, subliniau ei, vom atrage supărarea regimului, ceea ce ar avea drept urmare nu numai sistarea întregirii venitului „congrua” (cota parte din remunerație oferită de stat), ci ar fi periclitată însăși existența bisericii. S-a repetat, cum de altfel de atâtea ori în istorie, avertismentul lui Caiafa: „Dacă-L lăsăm așa (pe Isus)... vor veni romanii și ne vor nimici și locul nostru (biserica) și neamul.” (Ioan 11:48)

Au accentuat și faptul că este și interesul familiilor și al copiilor noștri să nu fim arestați și condamnați la închisoare și că putem sluji mult mai bine biserica dacă suntem liberi. Episcopul Arday Aládar ne-a îmbrățișat pe toți, profund impresionat, și-a luat rămas-bun de la noi. Aceasta a fost ultima noastră întâlnire. Probabil că episcopul știa deja că urma să fim arestați în următoarele zile.

E foarte bine!

Povestea spune despre un rege african care avea un prieten foarte bun din copilărie. Acest prieten avea obiceiul ca, indiferent de situația în care se află (pozitivă sau negativă), să spună invariabil: „E foarte bine!”

Într-o zi, amândoi se aflau la vânătoare. Prietenul încărca și pregătea armele pentru rege. Dintr-o greșeală, o armă s-a descărcat și i-a retezat regelui buricul degetului mare. Examinând situația, prietenul a remarcat ca de obicei: „E foarte bine!”

Enervat, regele a răspuns: „Nu, nu e bine deloc!” și a poruncit ca prietenul lui să fie aruncat în închisoare.

Peste un an, regele, vânând într-un teritoriu străin, a fost capturat de canibali și dus în satul lor. L-au legat de un proțap și se pregăteau să-l „prepare”. Pregătindu-se să aprindă focul, unul dintre canibali a observat că regele nu avea buricul degetului mare. Fiind superstițioși, aveau ca regulă să nu mănânce pe nimeni care nu era întreg. Prin urmare, l-au eliberat pe rege.

La întoarcerea acasă, regele și-a amintit de întâmplarea de la vânătoare când își pierduse degetul și, cuprins de remușcări, ordonă să fie eliberat prietenul lui.

– Ai avut dreptate, i-a spus prietenului proaspăt eliberat. A fost foarte bine că mi-ai retezat buricul degetului.

Și a început să-i povestească pățania cu canibalii.

– Îmi pare foarte rău că te-am trimis la închisoare atâta vreme. A fost urât din partea mea să fac acest lucru.

– Nu, a replicat prietenul, este foarte bine!

– Ce vrei să spui cu asta: Este foarte bine?!? Cum poate fi bine să-ți trimiți prietenul la pușcărie un an?

– Dacă n-aș fi fost în pușcărie, aș fi fost cu tine.

Indiferent în ce situație te afli, depinde de tine și de atitudinea ta dacă este o situație bună sau una rea.

Vasile Branzai

Noiembrie 2005. Anaheim, California. M-am dus să-i privesc din casă după ce amândoi au refuzat politicos ajutorul meu.

Tatăl meu este de 75 de ani, iar vecinul său american este de 81. Când coborâsem din mașină, l-am găsit pe tata încercând să repare un „sprinckler”, un fel de fântână arteziană în miniatură care udă în America peluzele de iarbă. Vecinul său tocmai se apropiase, trecând peluza cu o bucată de țevă și cu un clește în mână. M-am oferit să le fiu de ajutor sau măcar să-i ajut cu traducerea mea să se înțeleagă unul cu celălalt. Tatăl meu nu prea mai aude bine, vecinul, mi-am dat seama repede, nu aude nici atât. Traducerea mea româno-engleză cădea neputincioasă pe urechi neprietenoase. Mi-au dat de înțeles că mai mult îi încurc, așa că i-am lăsat să se descurce singuri. Acum îi priveam cum stăteau amândoi în genunchi, uzi până la piele de jetul rebel al nepotolitei ape care țâșnea din pământ.

În ce limbă vorbeau? Ce limbaj îi ajută să se înțeleagă? În limba comună a bătrânilor care „vor să mai poată” la o vârstă la care puțința este atât de puțină; în limba comună a bunătății și a întrajutorării, a bunei vecinătăți și a omeniei. În limba de excepție care i-a făcut pe milioane de venetici sosiți din toate colțurile lumii să conviețuiască în pace pe aceste binecuvântate meleaguri ale „lumii noi”.

Nelu Demeter

Prin amabilitatea lui Ioan Ciubotă, de la Radio „Vocea Evangheliei” din Timișoara, preiau aici un interviu pe care dânsul i l-a luat lui Nelu Demeter.

„Încă de mic copil, cei din jur au descoperit că sunt câțiva «talanți» în viața mea care trebuie exploatați. Aceștia erau în domeniul cântecului și dansului, în mod special «folclorul». Odată cu vârsta, eu am ajuns la concluzia că trebuie să duc această «tradiție românească» până la marginile pământului, pentru că nu în zadar posed aceste daruri. Părinții mei, bunicii mei, în general neamul nostru erau oameni talentați în domeniul dansului și al cântecului popular. Deviza mea a fost să continuu această caracteristică a familiei noastre, «să duc folclorul până la marginile pământului», pentru ca tatăl meu să aibă odihnă în mormânt.

Cu toate că am trecut prin multe încercări încă de mic copil, mai ales atunci când tatăl meu a fost condamnat politic la «canal», cu o condamnare «pe viață», cu toată opoziția fostului regim care mă considera un copil de fost deținut politic, succesul a fost uriaș de la o zi la alta, fapt care mă făcea de multe ori să cred că sunt «frumos și deștept», pentru că le făceam pe toate grozav de bine. Așa ziceam eu și așa ziceau și cei din jur.

Mai mult de atât, mă uitam în jurul meu și constatam că parcă trăiam cu toată ființa mea conținutul unui proverb omenesc, care zice: «Spune-mi ce prieteni ai ca să-ți spun cine ești.» Mă uitam la prietenii pe care-i aveam și mă credeam și eu grozav ca și ei. Mi-am format o presă bună, o imagine bună în televiziune, între oameni «sus-puși» care ocupau fotolii somptuoase. Ei mă băteau pe umăr și mă laudau.

Acum pot să spun că toate acestea n-au fost decât un foc de paie. Mă uitam în jurul meu și la acești prieteni ai mei, foarte bine așezați în societate, și mă simțeam în siguranță, fără să-mi dau seama că toate aceste prietenii sunt false.

Aveam printre prieteni tot felul de oameni politici, activiști de partid, ofițeri de poliție și securitate, președinți de C.A.P-uri, vameși și, după inventarul pe care mi l-am făcut eu într-o zi, nu mai puțin de șaiszeci de preoți. Sigur că asta îi va surprinde pe mulți... de ce așa mulți preoți. Pur și simplu pentru că ei sunt iubitori de «lume» ca toți ceilalți oameni și «folclorul» îi aprinde și pe ei. Aveam prieteni pe preoții celor mai bune parohii, pentru că de acolo căram și eu acasă ce era mai bun. Căram și de la președinții de C.A.P.-uri și de la șefii de post. De acolo se căra acasă și de acolo se trăia.

Vine o zi însă când tristețea îi cuprinde pe toți cei încercați și ajung să constate că, la necaz, n-ai prieteni. Până la patruzeci de ani, viața mea a fost tumultuoasă și mulți din jur m-au invidiat pentru că aveam impresia că eu dețin cheile raiului și trăiesc raiul încă de pe pământ. Toate acestea se scufundă însă într-o zi ca niște castele de nisip atunci când ajungi să stai față în față și să te confrunți cu... Dumnezeu.

Omenește eram bine. Am scăpat de urmărirea celor din Securitate, am fost cooptat în ansamblul armatei și am ajuns foarte plin de cunoștințe în domeniul dansului popular. În scurt timp am ajuns să conduc instituții de cultură și să călătoresc peste mări și țări fără să îmi pună nimeni piedici. Prezintam de acum «garanție moral politică». Am devenit între timp și activist U.T.C. Și apoi de partid. Este o vorbă în popor: «Românul se face frate și cu dracul ca să treacă puntea.» Și eu am făcut întocmai. Credeam că nu-mi va mai putea face nimeni nimic din pricina prietenilor pe care-i aveam.

Eram un om realizat. Aveam o familie întemeiată, o soție, doi copii. Stăteam pe o poziție bună. Eram vecin cu primul secretar. Ne salutam în fiecare dimineață când ne întâlneam. Era, zicem eu, frumos.

Toate acestea însă până într-o zi, pentru că Dumnezeu nu ne face după dreptate, ne face după mila și îndurarea Lui. El a suferit mult pentru mine, din cauza a ceea ce făceam eu. De câte ori mă urcam într-un avion, pe vapor, ca să plec dintr-o țară în alta, dintr-un un continent pe altul, îmi făceam semnul crucii, dar desfăceam imediat sticla de pălincă sau de whisky. Petreceam și duceam folclorul românesc pretutindeni. Credeam că sunt un bun creștin. Mai mult, purtam o cruce la gât. Era groasă cât un deget. I-am pus pe preoții din biserica San Marco din Roma s-o sfințească, ca să-i impresionez ce român credincios sunt eu. Pentru toate acestea Dumnezeu a fost supărat și întristat.

A venit o zi, în urmă cu douăzeci și trei de ani, în care Dumnezeu S-a revelat în viața mea. Când mă credeam mare și tare și că nimic nu poate sta în calea mea, Dumnezeu a trimis o încercare de mare dificultate. Probabil că mulți oameni din România își aduc aminte că în România a fost adus un lot de portocale iradiate. Ele veneau din țările arabe și trebuiau să treacă prin România ca să ajungă în Israel. Cuvântul Domnului spune că «cine se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Mei». Noi, românii, ne-am făcut atunci părtași acestei uneltiri a arabilor împotriva poporului lui Dumnezeu. N-a fost însă să fie așa... Au rămas în țară multe portocale și au murit mulți copii. În Oradea au fost patru cazuri.

Unul dintre cele patru cazuri a fost fata mea. O iubeam mai mult decât pe mine. Îi fredonam numele pe scenele lumii. Eram fericit, aş putea spune chiar îndrăgostit de ea, o fetiţă atât de reuşită. Deşi venise şi al doilea copil pe lume, băiatul, o iubeam foarte mult pe ea.

La spitalul din Oradea, ceilalţi trei copii au murit. Eu eram alături de fetiţa mea, care făcuse leucemie şi apoi trombopecitonie. Pentru cei ce nu ştiu ce înseamnă asta, măduva ei nu mai producea celule. S-a uscat măduva în os. La ora aceea nici ştiinţa nu mai putea să facă nimic. Doctorul din spital mi-a spus:

– Nelule, du-ţi fetiţa acasă, pentru că n-are rost să-i mai faci autopsie.

În disperarea mea, am ieşit din spitalul de copii şi am avut cea mai tristă zi din viaţa mea. M-am uitat în stânga şi în dreapta şi nici unul dintre prietenii pe care i-am avut n-au fost lângă mine. Mi-am dat seama pentru prima dată că este un mare păcat să te încrezi în om. Ceea ce vă spun eu acum este valabil pentru toţi. Mai bine să mă ascultaţi pe mine. Când înveţi pe pielea ta este cumplit şi cine crede că se poate baza pe cineva, în afară de Dumnezeu, merge cu paşi mari spre iad. Eu m-am bazat pe oameni şi Dumnezeu a vrut să-mi arate că fără El sunt un nimic.

Mi-a plăcut mult prea mult de mine. În folclorul românesc ajunsese cunoscut foarte repede, la o vârstă fragedă. Când privesc acum înapoi, în momentul acela cred că s-a întâmplat cu mine o minune, o minune de care n-am fost conştient până acum zece ani, când m-am întâlnit faţă în faţă cu Domnul Isus.

În disperarea mea, când fetiţa mea nu mai clipea şi nu mai respira, privirea mea s-a îndreptat spre cer şi vocea a început să strige cât mă ţinea pieptul. Priveam spre cer şi, cu fata în braţe, strigam:

– Doamne, Tu poţi! Doamne, Tu poţi! Doamne, Tu poţi!

Şoferul de la salvare credea c-am înnebunit. N-am înnebunit şi am înţeles abia acum zece ani, iar de atunci din ce în ce mai mult, că Dumnezeu voia să Se reveleze în viaţa mea, vroia să Se facă cunoscut şi să mă oprească din destrăbălările acestei lumi.

Am plecat acasă și în seara aceea am primit un bilet la „Aviașan”. Nici astăzi nu cunosc detalii, cine mi-a trimis biletul. Am ajuns la clinica Fundeni în București și profesorul de acolo mi-a spus:

– Băiete, și eu sunt bihorean, dar nu pot să te ajut cu nimic. Știi ce s-a-ntâmpat...

Știam, pentru că aveam prieteni la Securitate. Știam ceea ce nu trebuia să știu. Am spus:

– Domnule doctor, Dumnezeu nu va îngădui să moară fetița mea.

El a zis:

– Doar El...

Am primit răspunsul atunci prin cuvintele lui, dar eu n-am știut. Am stat trei zile și trei nopți în București, în casa unei rudeni, și am spus rugăciunea aceasta. Nu puteam dormi, nu puteam bea și nu puteam mânca, ci doar spuneam:

– Doamne, Tu poți! Doamne, Tu poți!

Este cea mai puternică rugăciune pe care o poate rosti un om pe pământ.

Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea. A treia zi am fost sunat de profesor să mă duc la el. Când m-am dus la el am avut impresia că mă va trimite la morgă, dar m-a prins de umeri și mi-a zis:

– Băiete, du-te mulțumește-i cerului, căci fetița ta e mai sănătoasă ca tine și nu i-am dat nici o aspirină.

Am căzut pe umărul lui și am început să plâng, gândindu-mă dacă fetița mea mă va mai cunoaște. În momentul acela însă am auzit pașii ei pe coridor și gura ei strigând:

– Tati, mergem acasă! Tati, mergem acasă!

Mi-am dat seama că Dumnezeu mi-a întins o mână. Eram atât de impresionat de atitudinea lui Dumnezeu, încât eram în stare să fac orice pentru El. M-am întâlnit însă cu a doua tristețe a vieții mele. Nimeni nu-mi spunea ce trebuie să fac.

Această tristețe avea să se transforme mai târziu în viața mea într-o râvnă care nu-mi dă pace niciodată să stau acasă. Ea mă împinge să mă duc de la un capăt de țară la altul, să mă duc spre răsărit, acolo unde nu se înghesuie nimeni, și să le spun

mulțimilor despre cât de mult bine mi-a făcut Dumnezeu și să le spun oamenilor ce să facă.

Când am venit acasă de la spital, neștiind ce vrea Dumnezeu să fac, am început să le cumpăr haine la preoți, să cumpăr kilograme de lumânări, am început să plătesc slujbe peste tot, să mă revanșez față de Dumnezeu pentru că mi-a salvat fetița. Sigur au trecut anii... Fetița mea n-a mai avut nimic, dar... nu mi-a spus nimeni ce trebuie să fac.

La vremea aceea, nu vreau să supăr pe nimeni, dar parcă și pocăiții erau mai pocăiți. Nimeni nu a avut însă îndrăzneala să-mi spună:

– Omule, trebuie să te pocăiești.

Am început să pictez biserica din satul meu, să o renovez, să trag curent electric în ea... Făceam eforturi, mergeam pe la Episcopie, pe la Partid, ca să cer aprobări, ca să fac ceva și să mă revanșez față de Dumnezeu. Nimeni nu mi-a spus că nu asta vrea Dumnezeu, căci Dumnezeul meu nu este un sărăntoc așa cum cred eu și că n-are nevoie să-L ajut eu. Nimeni nu mi-a spus că Dumnezeu este cel mai bogat din univers; că ale Lui sunt toate și că El are nevoie doar de inima mea zdrobită.

Și a venit altă încercare peste mine... Totdeauna a doua încercare este mai grea decât prima. Următoarea încercare a fost teribilă. După șaisprezece ani de căsnicie am rămas tată și mamă la doi copii. Cel rău și-a băgat coada mai departe și ce a început el trebuia să ducă la bun sfârșit. În disperarea mea, când soția mea a luat-o într-o parte, iar eu în alta, am strigat din nou:

– Doamne, Tu poți!

Cui mai trebuiești la treizeci și șapte de ani, cu doi copii... Pentru cei care trec și ei prin astfel de încercări, vreau să le spun că ei Îi trebuie lui Dumnezeu. Sunt mulți oameni necăjiți pe pământ. Și-au pierdut orice speranță. Au ajuns să creadă că nimeni nu mai are nevoie de ei. Dumnezeu însă are nevoie de ei.

Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea și de data aceasta. Mi-a dat apoi cel mai minunat dar de pe pământ, pe actuala mea soție, care mi-a adus pe lume apoi și cel de-al treilea copil. Am început să creștem ca și salcia din apă. Dar nu mi-a spus nimeni că trebuie să mă pocăiesc. Eram mai plin de râvnă și mergeam la

biserici, dădeam la preoți, dar nimeni nu mi-a spus... Singura mea convingere era că eu trebuie să duc folclorul românesc până la marginile pământului.

În urmă cu doisprezece ani, în casa mea a intrat «Anania». Așa spun eu, «Anania», și veți vedea de ce. Nu știam că soția mea a crescut într-o biserică baptistă, dar a avut în tinerețe un eșec total, căsătorindu-se cu unul din biserică, care după puțin timp a plecat cu alta... și cu alta... și cu alta... Avea dosar la oncologie când am cunoscut-o eu și mi-a zis:

– De ce mă iei? Nu mă vezi cum sunt?

Atunci Dumnezeu i-a vorbit prin mine ca și prin măgărița lui Balaam și i-am spus:

– Dumnezeul meu vindecă leucemie, vindecă trombocitopenie și vindecă și cancer.

Ea știind ce înseamnă acestea s-a speriat și a crezut că are de a face cu un proroc. Dar eu n-am vorbit. A vorbit Domnul. Ea nu mi-a zis nimic despre pocăiți, căci și-a zis: «Acesta este ortodox și este atât de plin de râvnă! Un om cu frică de Dumnezeu. Ce să-i mai pomenesc despre pocăiți, când celălalt a făcut ce a făcut.» Și nu mi-a spus nimeni...

Dar fetița care a venit să îngrijească de fetița noastră care avea doi ani era pocăită. N-am știut. Dacă aș fi știut, n-aș fi primit-o, pentru că eu n-am cunoscut pocăiți. Am cunoscut doar pe unii bapțiști și pentecostali, dar pe pocăiții adevărați nu i-am cunoscut și am avut impresia că toți sunt la fel.

Astăzi am aflat secretul: la ce mă ajută dacă alții nu sunt bine atâta timp cât nici eu nu sunt bine? Secretul este să caut să fiu eu așa cum trebuie, fără să mă uit la ceea ce fac alții. Știu că în țara asta trebuie să se schimbe oamenii, dar cea mai mare minune pe care am descoperit-o este că schimbarea trebuie să înceapă cu mine. Aceasta experimentez eu cu Dumnezeu de zece ani și asta propovăduiesc eu în sute și sute de biserici pe unde m-a purtat harul Domnului.

Așadar, fetița aceasta a venit la noi și a îngrijit de micuța Ioana... Într-o zi, când am venit acasă, fetița mea mi-a spus:

– Tati dragă, vreau să-ți cânt.

Eu eram bucuros că vrea să-mi cânte, pentru că eu eram sub tăvălugul lui Dumnezeu cu cea de-a treia încercare teribilă. Copiii mari unelteau împotriva mea. Amalia, fetița care fusese vindecată de leucemie, și Dan, băiatul mai mic cu trei ani decât ea. Cel rău și-a făcut loc pe sub pielea lor. Nu numai atât, dar pe mine și pe soție ne ațâța împotriva lor. Diavolul reușise să ne pornească pe unii împotriva celorlalți pentru lucruri neadevărate. Nici ei nu erau vinovați, nici noi.

În necazul acela mare a venit și o undă de bucurie, fetița mea cea mică voia acum să-mi cânte ceva... Mi-a cântat așa:

«Am o inimă micuță, ce I-o dau eu lui Isus,
El o ține, El o ține foarte bine.»

Fără să știu de ce, i-am spus soției mele:

– Iubito, a intrat mântuirea în casa noastră!

Nu vreau să supăr pe cineva din ortodoxie, căci eu acolo am trăit și pot să spun că ei n-au nici o vină. Vina este a celui rău, a lui Satan, care întunecă mințile și ochii lumii.

În biserica ortodoxă nu se știe ce este aceea mântuire și dacă cineva crede că mă poate contrazice, îl rog să mă asculte până la capăt. Vă provoc la un test: Întrebați pe orice ortodox: «Dacă mori la noapte, unde mergi?» Știți ce o să vă spună? Ce spuneam și eu: «Știe Dumnezeu. N-am luat nevasta nimănu. Nu m-a scos nimeni din șanț. N-am luat viața nimănu. Dacă am putut, am ajutat, dacă nu, măcar n-am încurcat.»

Dar Domnul Isus Christos a murit în inima pământului, pe dealul «Căpățâna», pe muntele Golgota, ca eu să nu fiu pasiv față de aceasta, ci să știu bine că dacă a murit pentru mine, eu nu mai mor, ci trec de la moarte la viață, prin credința că de dragul meu a murit El. Iată ce nu se știe în ortodoxie. Atunci însă, fără să știu de ce, eu am spus: «A intrat mântuirea în casa noastră!» și soția mea, care era obișnuită cu ce înseamnă asta, a înțeles că vorbește Dumnezeu prin mine.

Fetița aceea de șaptesprezece ani mi-a spus așa:

– Nene Nelu, duminică avem un botez de o sută de persoane. S-o lăsați pe tanti Adriana să vină cu mine la adunare, că-i așa de frumos la noi!

Eu i-am spus:

– Să meargă, că n-aveți nici păduchi, nici râie! Vă știu eu pe voi! Apă sfințită sunteți toți.

Am jignit-o profund, dar era fericită c-am lăsat-o, și soția mea a plecat la adunare. S-a predat Domnului. După trei ore de plâns în biserică și aproape două pe drum, a venit acasă. Eu o așteptam cu masa întinsă, cu grătare... cu bere străină... cu sticla de whisky. În '89, când oamenii mureau de foame, eu mă bălăceam în bunătați. Lucram în Băile Felix, aveam o poziție bună. Eram respectat, eram tratat, eram un om de frunte..., dar, ca să nu ispitesc acum pe cineva, pot să spun că atunci eram un munte de gunoi, nu eram nimic...

Soția mea s-a întors acasă de la biserică cu gândul să-și facă bagajul... Știa ce fel de om sunt și n-avea nici o șansă să-mi placă la pocăiți. Ea s-a rugat însă pe drum și a zis:

– Doamne, știi că-l iubesc. Dacă-i voia Ta, Doamne, întoarce-l și pe el. Iar dacă mă va da afară din casă, nu mă lăsa să renunț la Tine.

A intrat pe poartă. Era vânătă de plâns. Se hotărâse să-mi spună, dar numai peste o zi... două... Eu însă m-am dus spre ea și i-am spus:

– Iubito, tu ai ridicat o mână pentru Domnul Isus astăzi.

Vreau să fac două precizări aici. În viața mea nu i-am spus lui Isus Christos «Domn» până atunci, pentru că Lui nu I se spune «Domn» în Biserica tradițională, deoarece nu este considerat «Domn», ci doar «Mântuitor». Și apoi, eu nu știam că la pocăiți se ridică o mână sus. Deci, era a câta oare când vorbea Dumnezeu prin mine?

Soția mea a înțeles, a început să plângă și a spus:

– De unde știi?

– Ești așa de strălucitoare!

Acuma imaginați-vă dacă o femeie vânătă de plâns poate fi strălucitoare! Dar era... superbă! Am luat-o în brațe și i-am spus:

– Te felicit! Ai ales o cruce grea, dar eu, Demeter ortodoxul, te voi întrece! și m-am bătut pe piept.

Nu cred nici astăzi că aceste cuvinte au fost de la mine. În mod obișnuit, vorbele mele erau 24 din 24 de ore bancuri pe orice temă și în orice discuție. Eram încăpățânat, țăfnos, chiar arrogant de multe ori. Dintr-o dată, Dumnezeu a ales să vorbească altfel prin mine. Ea a înțeles și a fost fericită. Ne-am așezat la masă. Eu doream să desfac sticla, dar mi-a luat-o înainte și s-a rugat cu glas tare, mulțumind Domnului pentru bunătăți. A zis:

– Doamne, Îți mulțumesc pentru darurile acestea de mâncare, pentru mântuirea care mi-ai dat-o în dar și-Ți mulțumesc pentru soțul meu minunat.

Vreau să vă spun că zeci de preoți au mâncat cu mine în viața mea, dar nimeni nu s-a rugat niciodată la masă. În timpul acelei rugăciuni, pentru prima dată în viața mea nu mi-a plăcut de mine și am zis în gândul meu: «Doamne, cum poate spune că sunt minunat, când eu sunt o târâtură! Cât Te-am batjocorit eu pe Tine!»

Pentru că n-avem experiență în lucrurile acestea și nu știam cum îmi vorbește Duhul, parcă se auzea o voce blândă în urechea mea, care-mi spunea fără să mă certe:

– Nelule, în urmă cu douăzeci și unu de ani ți-am dat o Biblie în gară, în Köln, și tu încă n-ai avut timp s-o citești.

Vocea aceasta nu mă certa, ci-mi vorbea cu atâta blândețe, că îmi venea să intru în pământ. Am înțeles că eu trebuie să iau din raft Biblia pe care o promisem în urmă cu douăzeci și unu de ani și s-o citesc. Câtă răbdare a avut Dumnezeu cu mine! Și când mă gândesc cât de repede ne sare nouă țandăra pentru nimic, chiar în biserica Domnului Isus! Noi n-avem răbdare cu cei care cad, cu cei care se clatină pe cale. Nu ne preocupăm să-i ridicăm, să-i pansăm, să-i curățim. N-avem răbdare! Repede îi tăiem și dăm cu toporul!

Am luat Biblia și am început s-o citesc, dar cea mai strălucitoare Biblie pe care am început s-o citesc în ziua aceea a fost soția mea, pe care am citit-o «din doască în doască». Ea strălucea așa cum ar trebui să strălucească, albi și imaculați, toți cei care au făcut un legământ cu Domnul. Pentru că adevărata

Biblie pe care o citește omenirea suntem noi, credincioșii. Trăirea soției mele, schimbarea ei m-a transformat pe mine, m-a câștigat pentru Dumnezeu. Oricâte Biblii aș fi citit, dacă ea n-ar fi avut atitudinea asta, eu mergeam astăzi în iad.

Vreau să le spun celor ce au ajuns să se îndoiască de faptul că soții sau soțiile lor se vor mântui vreodată: Pe vremea aceea, 1989, eu aveam un cazan foarte mare de fiert țuică. Oficial, cine făcea țuică era închis. Dar la mine făcea și comandantul poliției. Cu preotul meu paroh care era frate de cruce, făceam pălincă din două vagoane de prune sau de mere. «Râvna» de care am dat dovadă în momentul în care s-a întors soția mea la Dumnezeu s-a mai «stins», că noi știm cum lucrează cel rău: îți dă cu o mână și îți ia cu două. Ca să-mi bat joc de Scriptură, căci bătându-mi joc de soția mea îmi băteam joc de Scriptură.”

Carolina Brânzei

Un tată îi poate întoarce spatele copilului său, frații și surorile pot deveni dușmani de moarte, soții și soțiile pot ajunge la divorț, dar dragostea de mamă supraviețuiește tuturor încercărilor. În faimă sau în dispreț, în sărăcie sau belșug, în sănătate sau boală, în cinste sau în pușcărie, inima de mamă continuă să stea lipită inseparabil de copilul ei, iubind statornic și sperând nestrămutat că odorul ei se va îndrepta și va fi până la urmă bine. Ea nu poate uita zâmbetul pruncului care-i lumina fața, râsul zglobiu și nevinovat și zburdălnicia aventuroasă a copilăriei. O mamă poate crede orice, afară de faptul că copilul ei nu mai este bun de nimic. În ochii ei, el are întotdeauna înțelegere pentru ieri, scuze pentru azi și șanse extraordinare pentru mâine.

Nimeni nu poate scrie în mod obiectiv despre propria lui mamă. Nici eu n-am să încerc. Este suficient să vă spun că am avut cea mai bună mamă pe care mi-o putea da Dumnezeu. Când spun aceasta, nu mă gândesc la calitățile mamei mele, ci la înțelepciunea desăvârșită a Aceluia care mi-a dăruit-o.

Pentru cei 28 de ani în care ea m-a îngrijit în România și pentru restul de ani în care Dumnezeu m-a ajutat s-o îngrijesc eu în America, Carolina Brânzei a fost „portul” din care mi-am început

toate călătoriile și „casa” spre care m-am întors mereu din toate peregrinările mele, căci „acasă” este locul spre care te trage inima, iar copiii sunt ancorele unei mame.

N-am fost niciodată bogați, dar prin hărnicia și veselia ei, mămica ne-a arătat că o casă micuță poate cuprinde tot atâta fericire cât o casă foarte mare. Cine a zis: „Mâna care stă pe leagănul copilului conduce lumea de mâine” a avut dreptate. N-aș fi nimic din ceea ce sunt astăzi dacă n-ar fi fost îngrijirea și devoțiunea ei nemăsurată.

Amintindu-mi cum a reușit mereu minunea înmulțirii „puținului” pe care-l avea ca să ne ajungă tuturor celor din casă și să mai și prisosească pentru ajutorarea celor de afară, mă pot întreba pe drept cuvânt: „Dacă teoria evoluției este adevărată, cum de n-au mamele decât două mâini?”

Privind în urmă la felul în care ne-a tratat pe amândoi copiii ei, îi dau dreptate celui care a spus: „Mama este singura ființă capabilă să-și împartă iubirea între cei zece copii ai ei și totuși să i-o dea fiecăruia întreagă” și „Dintre toate calmantele din lume, cel mai eficace este... sărutul unei mame.”

Unele mame își iubesc copiii în mod egoist, de parcă copiii ar exista pentru propria lor împlinire. Alte mame își iubesc copiii ca niște sclave, de parcă ele însele n-ar exista decât ca să le fie de folos copiilor. Există însă și mame care au găsit calea cea bună și-și iubesc copiii cu spirit de sacrificiu, considerând că și ele și copiii lor există doar ca să facă voia Domnului. Aceasta a fost cea mai mare realizare a Carolinei Brânzei.

Din când în când, glasul și umbra mamei mele mă mai urmăresc și astăzi. În astfel de clipe, ca și voi, las sufletul meu să vibreze duios și cumva... tulbure. Iată două poezii care s-au născut în astfel de ceasuri:

Mamă, nume de-mprumut
Ce-l ai de la tata.
Mamă, pânțece durut
Când am fost eu gata.

Mamă, cântec legănat
În căderea serii,
Piept mereu îmbelșugat,
Leac sfânt al durerii.

Mamă, mâini de meșteșug,
Farmec pe covată,
Dumnezeu mi-a dat să sug
Seva ta curată.

Început fără sfârșit
Dar din veșnicie,
Un cadou binevenit
Peste-a mea pruncie.

Mamă, ochi înlăcrimați
Peste vise sparte,
Rugăciuni din ochi curați,
Paznic de departe.

Mamă, zâmbet pentru mulți,
Harnică furnică,
Talpă pentru cei desculți,
Pentru ger, tunică.

Mamă, umbră de pripas
Mi te-ai dus departe
Către locul de popas,
Dincolo de moarte.

Azi te strig și nu m-ascuți,
Chem și ești plecată.
Singur m-ai lăsat cu mulți;
Sunt stingher în gloată.

Până-n ceasul când voi fi
Iarăși lângă tine,
Mamă,-n lacrimi voi clădi
Punte de suspine.

La Mirada, 24 septembrie 2003

Alphonse de Lamartine spunea: „Uneori, când lipsește o anumită persoană, parcă întreaga planetă este pustie.” Când această persoană ți-a fost și mamă, adevărul acestei afirmații este și mai dureros.

La Rochefoucauld a observat că „absența stinge pasiunile mici, dar le amplifică pe cele cu adevărat mari, după cum vântul stinge lumânarea, dar ațâță pălălaia focului.” Nimic mai adevărat când este vorba despre iubirile care ne-au dat ființă și care ne definesc pentru eternitate. Mamele scriu cu mâinile lor gingașe în inima copiilor ceea ce vântul aspru al vieții nu va reuși niciodată să șteargă.

Lacul lacrimilor

La margini de dor
Toate apele dor
Și-n chin răvășit
Chipul tău dorit

Mi s-arată în lac,
Toate zărilor tac.
Chipul luminos
Mi s-arată-n jos

Zâmbește tăcut
Chipul tău plăcut
Ochii-ți luminoși
Mă privesc frumoși

Mă las înecat,
Cad spre ei c-un oftat.
Mă-afund pân' la fund
Și te caut prin prund

În lacrimi de dor,
Plânse toate fuior,
Te privesc ca-ntr-un lac
Și nu știu ce să fac.

La Mirada, 25 septembrie 2003

Cărarea unei femei este într-adevăr presărată cu flori; dar de obicei ele nu înfloresc înaintea pașilor ei, ci în urma lor.

Comunicarea cu sfinții

Titlul acestei cărți, „Amintiri cu sfinți”, a ridicat câteva sprâncene... Oamenii din lumea evanghelică nu sunt obișnuiți cu această terminologie. Alergia lor la folosirea numelui de „sfinți” atunci când se vorbește despre oameni ai credinței este justificată de contextul religios al Europei. Tradiția bisericilor istorice a născocit o practică periculoasă: rugăciunea la sfinți. În această practică, creștinii aflați încă în viață nu pot fi numiți „sfinți”. De acest privilegiu se pot bucura numai cei care au murit și care au fost canonizați de reprezentanții oficiali ai Bisericii. După această procedură, „sfinții” de dincolo de mormânt devin persoane cu „trecere” la Dumnezeu, un fel de „mijlocitori” ai rugăciunilor celor aflați încă în viață.

Cred că este cazul să facem câteva precizări și să arătăm care este realitatea biblică, precum și poziția noastră față de învățătura tradiției religioase despre „sfinți”.

Este posibil să comunicăm cu cei morți?

„Dacă cineva se duce la cei ce cheamă pe morți și la ghicitori, ca să curvească după ei, Îmi voi întoarce mâna împotriva omului acela și-l voi nimici din mijlocul poporului lui.” (Leviticul 20:6)

Această întrebare vine mai ales din partea celor care au pierdut de curând pe cineva foarte drag și-i simt foarte acut lipsa. Singurătatea produsă de moartea cuiva este una dintre cele mai grele. Ea poate duce uneori la stări de depresie nervoasă, de melancolie bolnăvicioasă. În astfel de situații, cel în suferință „simte” parcă prin preajmă prezența ființei iubite. Folclorul vorbește despre strigoi și năluci care mai circulă încă noaptea prin preajma locurilor unde au trăit.

În România, este cunoscut cazul marelui scriitor, filolog, istoric și folclorist Bogdan Petriceicu-Hașdeu (1838-1907), descendent dintr-un bunic evreu numit „Tadeu”, din Basarabia. Mircea Eliade îl numește „un geniu de o înspăimântătoare vastitate”.

Hașdeu a resimțit foarte acut pierderea fiicei sale Iulia. În anul 1888, la numai nouăsprezece ani, această promițătoare poetă în limba franceză a fost secerată de o boală necruțătoare pe atunci, tuberculoza. După moartea fiicei sale, Hașdeu a căzut într-o puternică depresie. A devenit pesimist și închis în sine. În fața unei coli albe de hârtie, avea el să mărturisească mai târziu, a simțit deodată o zvâcnire ca o bătaie în tâmpla stângă. Ochii i s-au întunecat și mintea i-a devenit confuză. În ciuda acestui fapt, când și-a revenit, a descoperit cu uimire că pe hârtie erau așternute câteva rânduri, în atât de cunoscuta caligrafie a fiicei sale: „Sunt fericită. Te iubesc. Ne vom revedea. Asta ar trebui să-ți fie de ajuns.”

Iulia Hașdeu a fost un copil supradotat, la doi ani și jumătate putea citi, la patru ani putea scrie. La opt ani neîmpliniți, Iulia a trecut examenele cumulate ale celor patru clase primare. La unsprezece ani a absolvit, la Colegiul Național „Sfântul Sava”, cele patru clase gimnaziale. În paralel a urmat cursurile Conservatorului de muzică din București (clasele de pian și canto), pe care le-a terminat cu Premiul I. În 1881, Iulia a plecat la studii la Paris. După primele examene pe care le-a trecut cu succes, a devenit bursieră a Statului Român. În iulie 1886, și-a luat bacalaureatul în litere, la Sorbona (retorică și filosofie), după care a urmat cursurile „École des Hautes Études” din Paris. În paralel a luat lecții de pictură cu Diogene-Ulysse Napoleon Maillard și de canto cu

tenorul Lawers. Pentru teza de doctorat a ales ca subiect „Filosofia populară a Românilor: logica, psihologia, metafizica, etica”.

Bogdan Petriceicu-Hașdeu a fost mândru de inteligența fenomenală a fetei sale. Separați de distanță, cei doi au întreținut o bogată corespondență.

Pentru tatăl cuprins de jale, moartea fetei preaiubite marchează începutul unui total colaps psihologic. Viața socială și activitatea ca om de litere încetează. Singura lui preocupare rămâne o încercare pasionată de a intra în contact cu fata lui. Retras în singurătate, Hașdeu pornește pe poteca unor cercetări stranii: comunicarea cu cei morți. O mărturie despre aceasta este cripta funerară din cimitirul Belu, din București. Iată o descriere făcută de cineva în anul 1939: „Iată-o! Iulia Hașdeu este printre noi! Pământul i-a păstrat trupul intact chiar și după moarte! Nici un vierme n-a întinat acest crin. Prin sticla vrăjită a criptei, Hașdeu venea să vegheze în fiecare zi trupul copilului îmbălsămat, să stea la masa ei de lucru, printre obiectele care îi aparținuseră, și să comunice cu ea într-o limbă numai de ei doi cunoscută. O putem vedea și noi, chiar dacă au trecut între timp cincizeci de ani. Stă așezată în sarcofagul ei alb, sub un acoperiș de cristal. Este îmbrăcată în alb, fața îi este ca de pergament, de aceeași culoare albă ca rochia.” (C. Manolache, - „Viața strălucitoare a Iuliei Hașdeu”)

Nefericitul tată dorea însă un loc unde să se poată întâlni cu spiritul fiicei sale, departe de curiozitatea și compasiunea oamenilor. Pentru aceasta, Hașdeu a construit pe proprietatea de la Câmpina un castel memorial, ale cărui planuri, pretinde el, i-au fost transmise direct de fata lui prin comunicări spiritiste.

Tânjind după o întâlnire cu Iulia și dorind să biruiască limitele impuse de moartea ei, Hașdeu s-a dedicat experimentelor spiritiste. În prologul faimoasei lui lucrări „Sic cogito” (Așa gândesc eu”), el pretinde că toată cartea a fost scrisă sub dictare transcendențială directă, prin comunicare directă cu spiritul fiicei sale, la șase luni după moartea ei.

Hașdeu credea că fata lui veghează asupra lui și-i călăuzește toate acțiunile. De altfel, el susținea că fiica lui a avut puteri

paranormale chiar și înainte de moarte, așa că s-a abandonat total autorității spiritului ei. Îmbătrânit și foarte sensibil, ședințele de spiritism îl oboseau foarte repede, așa că nu reușea să scrie decât maximum zece cuvinte ale comunicărilor lui cu Iulia. Pe parcurs, ședințele lui de spiritism au devenit populare, mai ales printre intelectualii vremii. Chiar și pictorul Nicolae Grigorescu, care și-a trăit ultimii ani în vecinătatea castelului, a participat la aceste ceremonii. În ele, s-au desfășurat tot felul de lucruri stranii. Au fost efectuate tot felul de fotografii în încercarea de a immortaliza „aparițiile” de dincolo de moarte. Una dintre reușitele acestor experimente este socotită și imaginea bunicului lui Hașdeu, înregistrată pe o placă fotografică „Lumière 6684”.

Castelul din Câmpina a dat naștere la tot felul de legende locale. Sedus de faima fetei lui Hașdeu, un ziarist obscur din Ardeal, Teodor Olimpiu Albini, a avut o idee demnă de presa modernă: să treacă munții cu un pașaport, să meargă la Câmpina și să adune folclorul creat în jurul castelului. Iată câteva fragmente din însemnările lui, republicate la jumătate de secol mai târziu în revista „Cosânzeana” din Brașov:

„Noaptea, dincolo de porțile zăvorâte ale castelului, o poți auzi pe Iulia cântând la pian. Câteodată, îl poți auzi și pe bătrânul Hașdeu, strigând: «Bravo!» și aplaudând (la moartea Iuliei avea numai 50 de ani). Uneori poți auzi pianul cântând și în amiaza mare.

Nimeni nu îndrăznește să meargă pe lângă castel. Oamenii trec pe cealaltă parte a drumului și-și fac cruce de parcă ar fi speriați de dracul. Oamenii care trăiesc în preajmă s-au plâns la primărie și au cerut ca să fie dărâmate și casa și castelul îndrăcit.

Ne-am urcat într-un pom și am stat ascunși toată noaptea. N-am putut vedea nici un strigoie intrând în castel, dar, în zori, domnișoara Iulia a ieșit afară pe terasa din stânga. Era îmbrăcată într-o rochie albă, avea brațele pline de flori, iar părul era adunat într-un coc cu o stea mare. A doua zi, măturătorii au găsit niște flori de-a lungul zidului castelului. Era în septembrie și nu mai era normal să existe flori ca acelea. Chiar și polițaiul îți poate spune că este adevărat.

Când veneau domniile la ședințele spiritiste de acolo, la noi se stingeau în casă toate lămpile. Ieri, mama mea a trebuit să le reaprindă de vreo patru ori. Uneori, noaptea, bătrânul urla ca un lup. Vine la fereastră, cu cămașa de noapte descheiată, cu ochii roșii ca focul, și strigă: «Vină, mafilă / Papaliga tatanta!», și-o spun eu, o descântare vrăjitoarească...” (probabil: «Vien, ma fille, papaliga t’attende», în traducere din franceză: «Vino, fata mea, papaliga - așa îl numea Iulia pe tatăl ei - te-așteaptă!»)”

Este evident că Hașdeu a căzut în spiritism (o mișcare pseudo-științifică care pretinde că poate comunica cu spiritele celor morți).

Cum a fost posibil așa ceva? Cum a putut un om de cultura lui Hașdeu să cadă într-o așa rătăcire? Poate faptul că pe când era încă bine și sănătos a fost editorul revistei „Aghiuță” din București (1863) este un indiciu pentru adevărata sa motivație. Chiar și cartea „Sic cogito” nu este altceva decât o lucrare de filosofie spiritistă.

Avem voie să comunicăm cu cei morți?

Biblia este foarte clară și ne interzice cu desăvârșire așa ceva:

„... dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort sau se îndeletnicește cu ghicirea, să fie pedepsiți cu moartea; să-i uciideți cu pietre: sângele lor să cadă asupra lor.” (Leviticul 20:27)

„Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta.

Tu să te ții în totul totulul tot, numai de Domnul, Dumnezeul tău. Căci neamurile acelea pe care le vei izgoni ascultă de cei ce citesc în stele și de ghicitori; dar ție, Domnul, Dumnezeul tău, nu-ți îngăduie lucrul acesta.” (Deuteronomul 18:10-14)

Dumnezeu nu ne interzice ceva ce este imposibil. Nu veți citi, de exemplu, în Biblie, că Dumnezeu i-a spus cuiva „Îți interzic să zbori” sau „Îți interzic să te faci nevăzut!” Atunci când

ne interzice ceva printr-o poruncă expresă, Dumnezeu o face sau pentru că lucrul acela este posibil, dar periculos, sau pentru că lucrul acela poate fi foarte ușor confundat cu o pervertire satanică înrobitoare.

Să ne aducem aminte de râvna împăratului Saul pentru Dumnezeu și felul în care a curățat el țara de astfel de practici:

„Saul îndepărtase din țară pe cei ce cheamă morții și pe cei ce ghiceau.” (1 Samuel 28:3b)

Este evident că ascultarea de Dumnezeu l-a îndemnat să facă asta. Numai neascultarea vinovată l-a făcut apoi să se răzgândească și să meargă la En-Dor:

„La vederea taberei Filistenilor, Saul a fost cuprins de frică, și un tremur puternic i-a apucat inima. Saul a întrebat pe Domnul și Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urim..., nici prin proroci. Atunci Saul a zis slujitorilor lui: «Căutați-mi o femeie care să cheme morții, ca să mă duc s-o întreb.» Slujitorii lui i-au zis: «Iată că în En-Dor este o femeie care cheamă morții.»

Atunci Saul s-a schimbat, a luat alte haine și a plecat cu doi oameni. Au ajuns la femeia aceea noaptea. Saul i-a zis: «Spune-mi viitorul chemând un mort și scoală-mi pe cine-ți voi spune.»

Femeia a zis: «Pe cine vrei să-ți scol?» Și el a răspuns: «Scoală-mi pe Samuel.»

Când a văzut femeia pe Samuel, a scos un țipăt mare și i-a zis lui Saul: «Pentru ce m-ai înșelat? Tu ești Saul!»

Împăratul i-a zis: «Nu te teme de nimic; dar ce vezi?» Femeia i-a zis lui Saul: «Văd o ființă dumnezeiască sculându-se din pământ.»

El i-a zis: «Cum e la chip?» Și ea a răspuns: «Este un bătrân care se scoală și este învelit cu o mantie.» Saul a înțeles că era Samuel și s-a plecat cu fața la pământ și s-a închinat.

Samuel i-a zis lui Saul: «Pentru ce m-ai tulburat, chemându-mă?» Saul a răspuns: «Sunt într-o mare strâmtoare: Filistenii îmi fac război, și Dumnezeu S-a depărtat de la mine; nu mi-a răspuns nici prin proroci, nici prin vise. Și te-am chemat să-mi arăți ce să fac.»

Samuel a zis: «Pentru ce mă întrebi pe mine când Domnul S-a depărtat de tine și S-a făcut vrăjmașul tău? Măine, tu și fiii tăi veți fi împreună cu mine, și Domnul va da tabăra lui Israel în mâinile filistenilor.»»

„Mi-am pus viața în primejdie”, a spus vrăjitoarea din En-Dor. Aceasta pentru că legea lui Dumnezeu interzicea chemarea morților sub amenințarea pedepsei capitale. Poporul lui Dumnezeu trebuie să stea de vorbă cu Dumnezeu, nu cu cei morți!

De fapt, faptul că Saul „a chemat morții” a fost și motivul care l-a determinat pe Dumnezeu să îl omoare. Dacă n-ar fi făcut acest lucru, poate că ar mai fi rămas în viață:

„Saul a murit, pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit, și pentru că a întrebat și cerut sfatul celor ce cheamă morții. N-a întrebat pe Domnul: de aceea Domnul l-a omorât, și împărăția a dat-o lui David, fiul lui Isai.” (1 Cronici 10:13-14)

Profetul Isaia se miră din partea lui Dumnezeu de aplecarea celor din Israel spre consultarea cu spiritele celor morți:

„Dacă vi se zice însă: «Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc», răspundeți: «Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie!» Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.” (Isaia 8:19)

Aceste realități din Vechiul Testament trebuie să ne fie avertismente și nouă, căci și astăzi mulți manifestă o înclinare periculoasă spre supranaturalul magic și spre practici spiritiste. Nu tot ce este supranatural este dumnezeiesc! Cei ce trec în teritoriul „dușmanului”, chiar dacă sunt animați de cele mai sincere porniri, riscă să fie luați „prizonieri” și să fie „înrobiți” pentru vecie. Unii, care vor să-și justifice neascultările, citează întâlnirea dintre Domnul Isus și ucenicii cu Moise și Ilie pe muntele schimbării la față. Ei spun că Dumnezeu ne poate îngădui să stăm de vorbă cu cei plecați „dincolo”. Oare să Se fi răzgândit Dumnezeu în această privință?

Nicidecum! Moise și Ilie au apărut atunci și acolo ca să stea de vorbă cu Domnul Isus, nu cu ucenicii! Nu există nici un evreu care să practice astăzi rugăciunea la Moise sau la Ilie, sub pretenția de a primi mijlocirea lor înaintea lui Dumnezeu! Enoh a fost răpit încă de viu la cer ca Ilie, totuși, niciunui evreu nu i-a trecut vreodată prin cap să caute să stea de vorbă cu el sau să-l roage să mijlocească! Dumnezeu evreilor este Dumnezeu „lui Avraam, Isaac și Iacov”, dar niciun evreu nu se roagă astăzi patriarhilor! Ei știu că așa ceva ar intra sub pedeapsa divină și ar fi totuna cu idolatria. Necazul este cu unii din poporul lui Dumnezeu de astăzi, cu cei din așa-zisa biserică creștină istorică în care s-a furișat pe nevăgare de seamă închinarea la sufletele celor morți sub titlul de „cinstire a sfinților” sau „rugăciune la sfinți”! Să ne fie îngăduit să spunem că cine o practică se expune la mari pericole spiritiste și dă dovadă de o flagrantă neascultare față de voia lui Dumnezeu. Oare pelerinajele la tot felul de „moaște” ale unor sfinți nu sunt la fel de „bolnăvicioase” ca și atitudinea lui Hașdeu față de trupul mort al Iuliei? Și nu este asta o practică la fel de vinovată ca și „chemarea morților”, osândită atât de categoric de Dumnezeu în cartea Deuteronomul?

„Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urăciune înaintea Domnului; și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta.” (Deuteronomul 18:10-11)

Oricât ar încerca ei să o justifice, închinarea la sfinți este o practică vinovată și chiar caraghioasă. Iată ce a scris Erasmus de Rotterdam, un catolic, despre această realitate:

„Și ce să spun despre cei care se înșeală mângâietor pe ei înșiși cu iluzorii absolviri de păcate și care măsoară timpul din purgatoriu cu «clepsidra», drămuindu-l cu precizia unui tabel matematic în ani, luni, zile și ore de «necesară ispășire»? Sunt și alții destui care, bazându-se pe mici, dar magice certificate și

rugăciuni - inventate în timpul liber de către vreun impostor pios, ca distracție sau ca sursă de umplere a propriului buzunar - cred că pot dobândi bogății, onoare, un viitor fericit, sănătate, eternă prosperitate, viață lungă și o năbădăioasă bătrânețe, încununate toate la sfârșit de rezervarea unui loc «la dreapta lui Christos» în slavă. În ce privește această cinste de la urmă, ei ar vrea să o amâne pe cât se poate mai târziu, socotind că bucuriile cerului merită să fie gustate numai atunci când vor fi isprăvit să guste din toate bucuriile acestei lumi, de care se țin strâns legați cu amândouă mâinile!

Negustorul, soldatul și judecătorul deopotrivă cred că pot curăța dintr-o singură mișcare toată murdăria adunată o viață întreagă în grajdul augean al propriei vieți, plătind cu un singur bănuț din averea lor adunată necinstit. Se măgulesc singuri, crezând că tot felul de minciuni, beții, certuri, omoruri, înșelătorii, perfidii și dezmățuri imorale pot fi achitate financiar și că odată plătind pentru trecut, se pot întoarce să se bălăcească într-o nouă porție de păcate.

Cât de prostește este pentru rangurile bisericesti să-și aleagă fiecare câte un sfânt «patron»! Ce caraghios este să vezi cum fiecare asemenea sfânt primește câte un anumit sector de activitate și pretinde să i se facă rugăciuni doar într-un anume fel: unul este specializat în alinarea durerilor de dinți, altul în ușurarea nașterilor, un altul în restituirea lucrurilor furate, în salvarea celor naufragați, în protejarea animalelor și în multe alte «îndeletniciri» sfinte, prea multe să le pot enumera. Există chiar și sfinți cu specializări multiple, în special Maica Domnului, pe care omul de rând a ajuns să o cinstească parcă mai mult decât pe Fiul ei, Christos.

Și pentru ce, la urma urmei, se roagă acești oameni prostuți sfinților? Ce le cer? Bineînțeles că cer și primesc lucruri prostești. Priviți frescele cu «izbăviri» care au început să acopere pereții bisericilor, cățărându-se până și pe bolta tavanelor. Veți vedea oare oameni mulțumind pentru că au fost ajutați să scape de prostie sau pentru că au ajuns cu o iotă mai înțelepți în viață? Niciodată!

Veți vedea, în schimb, scene înfățișând izbăviri de care te apucă râsul: unul care a fost scăpat de la înec, altul care a scăpat cu

viață din bătaia pe care i-a tras-o un dușman, un altul care a fugit cu banii în timp ce tovarășii săi de furt se măcelăreau unul pe celălalt, iar un altul pentru că a fost scăpat de la spânzurătoare de un astfel de «sfânt patron al hoților», care l-a trimis apoi să-i ușureze de bani pe alți câțiva considerați prea împovărați cu avere...

Cât despre teologi și teologie, cu cât vom spune mai puțin, cu atât va fi mai bine, căci această cețoasă și periculoasă tagmă este înșesată de oameni dintr-o categorie cât se poate de iritabilă și agresivă, în stare să sară imediat la beregata ta, deplin convinși că ești vinovat de cel puțin șase sute de convingeri «eretice», de care trebuie să te pocăiești. Dacă refuzi, se grăbesc să te declare «rătăcit» - tactica lor fiind să-i terorizeze cu tunete și trăsnete pe toți aceia care nu le sunt pe plac...

Sfântul apostol Pavel, spun ei, a fost renumit pentru credință, dar a fost complet greșit când a proclamat această credință doar drept «o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.» S-ar putea ca Pavel să fi fost un specialist în ceea ce privește dragostea, dar el, spun ei, a eșuat în încercarea de a o defini și a o delimita cu precizie dialectică în 1 Corinteni 13. În concepția lor, ucenicii din vechime or fi luat ei evlavioși Cina Domnului, dar niciunul din ei n-a știut ce înseamnă «Terminus a quo» și «Terminus ad quem»? în transsubstanțiere; și nici n-au priceput cum poate fi trupul lui Christos în două locuri concomitent; sau despre diferențele care există între trupul lui Christos din cer, trupul lui de pe cruce, trupul lui din apă sfințită; și nici despre momentul precis când are loc transsubstanțierea, în care parte a rugăciunii rostită pentru aceasta, ca «quantitas Discreta» sau într-o «stare de flux». Ei sunt siguri că, întrebați despre astfel de lucruri, apostolii n-ar fi știut să răspundă cu exactitatea și subtilitatea la care au ajuns acum discipolii lui Scotus.” (Erasmus de Rotterdam, un mare umanist care a rămas până la moarte în rândurile catolicismului, a criticat „dinăuntru” abuzurile și „falsurile” din Biserica Romei. Citatele sunt din lucrarea „Elogiul nebuniei” - 1511.)

Rătăcirea rugăciunii „la sfinții de dincolo” a fost profețită de către apostolul Pavel în Noul Testament:

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor. Ferește-te de basmele lumești și băbești. Caută să fii evlavios.” (1 Timotei 2:1-7)

La întrebarea din titlul acestui subcapitol, „Este posibil să comunicăm cu cei morți?”, trebuie să spunem că Biblia interzice categoric orice încercare de a comunica cu cei morți și că nu există niciun singur text care să ne îndreptățească să credem că sfinții plecați „la Domnul” ar avea o parte activă, conștientă în activitățile Bisericii de pe pământ sau în viața celor credincioși.

Toate „rugăciunile la sfinți”, „cultul moaștelor” și „cultul morților” sunt practici păgâne, vinovate, furișate pe ușa din dos în creștinism, care-L întristează pe Dumnezeu și le dau posibilitatea Diavolului și duhurilor rele să-i stăpânească pe oameni.

Nicolae Rădoi

L-am cunoscut mai bine în dimineața plecării spre Israel. S-a apropiat de mine și mi-a spus șăgalnic:

– Frate Brânzei, nu te supăra, da’ numai noi doi suntem ciobani în grupul ăsta! Matale cu oile Domnului, eu cu cele adevărate...

Într-adevăr, în România fusese unul dintre cei mai bogați și mai puternici ciobani ai Banatului. Acum trăia în Los Angeles și pleca împreună cu un grup de credincioși români să „descopere” teritoriile vizitate de atâtea ori în imaginație prin citirea Sfințelor Scripturi.

Se anunța o excursie veselă și așa și avea să fie. Fratele Rădoi, sau „Albai”, cum îl mai cunosc cei din jurul Caransebeșului, a fost „scânțea unor veselii incendiare”, pe care nu le vom uita niciodată.

De fapt, vizita în Israel a început din aeroportul internațional. Măsurile extraordinare de securitate ne-au făcut să simțim pe

propria piele ce simt evreii în atmosfera de terorism mondial. În timpul zborului, evreii ortodocși și-au scos un fel de șaluri, niște cărți și s-au plasat în partea din spatele aeronavei pentru a-și rosti rugăciunile rituale. Continua lor balansare înainte și înapoi ne-a trezit curiozitatea. Fratele Nicu l-a întrebat pe unul dintre ei de ce fac acest lucru și ce semnificație are:

– Noi plecăm să vizităm țara voastră și vrem să învățăm cât mai multe despre voi.

Spre totala noastră mirare, evreul a răspuns „doct” că nimeni nu știe de ce fac astfel de lucruri. Probabil că cineva foarte influent și respectat, într-un trecut foarte îndepărtat, a făcut primul așa, și ceilalți l-au imitat după aceea.

– Sau, a comentat Nicu, acel cineva s-a luptat din greu cu somnul, și moțaiala lui a fost luată drept semn de umilință și stăruință de ceilalți.

Pentru credincioșii Bibliei, o vizită în Israel este un eveniment unic cu conotații deosebite. Deîndată ce sosești acolo, te trezești în fața unor locuri pe care le-ai cunoscut parcă dintotdeauna. În țara lui Israel, „te întorci”, chiar dacă mergi pentru prima dată, și nu pleci, chiar dacă o părăsești, căci ea rămâne mereu înaintea ta, între copertile Bibliei pe care o răsfoiești în fiecare zi.

Noi fusesem deja în Israel, călătorind de multe ori cu... imaginația. Ajunși însă abia acum pe pământul sfânt, acest „acolo” al imaginației a devenit sub privirile noastre acest „aici” al imediatei vecinătăți.

Acolo S-a născut Isus, acesta este Nazaretul, iată satul Capernaum, pe dealul acela au fost uciși Saul și Ionatan etc.

Cu Israelul Bibliei ne-am întâlnit chiar din prima seară, o seară de vineri, când am pornit curioși să străbatem la întâmplare străzile Tiberiadei, străvechea cetate a garnizoanei romane. Erau puțini oameni pe stradă, iar cei pe care-i întâlneam erau îmbrăcați parcă de sărbătoare și mergeau solemn cu familia spre un loc de întâlnire. Am descoperit că se îndreptau spre o sinagogă, plasată foarte aproape de clădirea hotelului nostru. Noi, ca niște americani îmbrăcați dezordonat, ne uitam la bărbații îmbrăcați în haine negre și lungi până la pământ și care purtau pe cap niște turbane de blană,

foarte nepotrivite pentru temperatura și aspectul acelor zile toride de vară.

Ne-am luat curioși după ei și ne-am oprit la ușa sinagogii. Cel de la ușa nu ne-a lăsat să intrăm înăuntru: Ne-a făcut un semn categoric cu mâna, să plecăm mai departe. A fost un fel de: „Sinagoga noastră nu-i un loc pentru turiști și pentru gură-cască...” Doamnele noastre, mai șirete, au apucat-o repede sus pe scara exterioară a clădirii și s-au suit la balcon, singurul loc de fapt în care aveau acces femeile care veneau la sinagogă. Le-am așteptat puțin, iar apoi am dat să plecăm resemnați mai departe la vale. Numai că ne-a oprit un tinerel, îmbrăcat și el în negru, și ne-a rugat, într-o engleză foarte corectă, să-i dăm o mâna de ajutor. L-am lăsat pe Iosif Românu, conducătorul grupului nostru, să se ducă după el în anexele sinagogii, iar noi am rămas în stradă să-l așteptăm. S-a întors după numai două minute, purtând pe față un zâmbet năuc și contrariat: „Să vedeți ce mi s-a întâmplat, zice el. M-am dus după el și l-am văzut că intră într-o sală întunecată de la demisol. Mi-a fost teamă să intru după el, fără lumină, dar el s-a întors după mine și m-a rugat să intru. Pe băjbâite, am trecut și eu pragul și am așteptat în întuneric. Tinerelul mi-a spus: „Întinde, te rog, mâna și aprinde tu lumina.” Așa am și făcut și... am văzut așezați la o masă încă patru-cinci tineri care stăteau pe întuneric în fața unor cărți din care aveau probabil de gând să citească. Mi-au zis: „Mulțumesc” și m-au condus înapoi în stradă, nu înainte de a-mi spune că intraseră în Sabat și ei nu aveau voie să mai facă nici un fel de muncă fizică, de aceea avuseseră nevoie de un „păgân creștin” care să le aprindă lumina.

Bineînțeles că am izbucnit toți într-un râs inocent. Fusese primul nostru contact cu „legalismul iudaic” care-L condamnase pe Fiul lui Dumnezeu la moarte. Evreii de astăzi, evreii ortodocși, au făcut o întoarcere de 360 de grade, un cerc complet, și s-au întors la istoria lor acolo unde au întrerupt-o, la vremea în care „blestemul Legii” și „năframa de pe ochii lor” i-au făcut să n-aibă deloc parte de venirea și jertfirea lui Christos.

Nicolae Rădoi

Să revenim însă la fratele Nicolae Rădoi. Grupul nostru a fost caracterizat peste tot de o exuberanță și o bucurie șagalnică tipică turiștilor. Fratele Nicu s-a întrecut pe sine și a făcut tot felul de giumbușlucuri de copil uitat imatur în trupul său de uriaș. Nicolae Iorga spunea: „Ești fericit cât timp va trăi copilul din tine.” Din acest punct de vedere, fratele Nicu poate fi pe drept cuvânt... „foarte” fericit.

În Ierusalim, se tot ținea după noi un negustor ambulant arab, gata să ne vândă tot felul de amintiri. Printre ele, avea și câteva zeci de curele. Fratele Nicu i-a spus, ca să scape de el:

– Dacă-mi găsești o curea pe măsură, îți dau o sută de dolari pe ea.

Înfrigurat, omul a scotocit repede tot bazarul care-i stătea pe umeri și în brațe. Una după alta însă, curelele s-au dovedit mult prea scurte pentru a înconjura circumferința foarte mare a fratelui Nicu.

– Vezi că n-ai ce-mi trebuie! Du-te și lasă-ne în pace...

Circumferința aceasta i-a creat ceva necazuri când a fost vorba să străbată „oarece strămtorări” pe traseul turistic de pe zidul Ierusalimului vechi. Din cauza ei a trebuit să renunțe la jumătate din drum și să se întoarcă de unde a pornit.

Pretutindeni pe unde am fost, soția lui căuta, jumătate în serios, jumătate în joacă, să-l mai potolească:

– Mai taci, omule, că mă faci de râs. Oprește-te, Nicule! Fii liniștit, Nicule!

Unul dintre arabii care ne-a însoțit i-au spus:

– Ce-i cu nevasta asta a ta? Văd că te tot cicălește. Dă-mi-o mie. Îți dau o cămilă pe ea.

Și pentru că veni vorba despre cămile... Din loc în loc, la popasurile turiștilor, câte un arab oferea în schimbul a cinci dolari posibilitatea de a face un mic tur călare pe cămilă. Majoritatea dintre noi au profitat de această ofertă și s-au fotografiat ca... „Lawrence of Arabia”!

Când a fost însă vorba de Nicu Rădoi, nici un arab n-a vrut să-l lase să se urce pe cămila lui. Unii dintre noi i-am oferit fiecare

arabului câte douăzeci de dolari, dar nici această tentantă ofertă n-a folosit la nimic. Numai la una dintre porțile Ierusalimului, unde Nicu Rădoi a rămas cu șoferul arab să ne aștepte până ce ne întoarcem de la cumpărături în bazar, s-a întâmplat ceva diferit...

Din vorbă în vorbă, fratele Nicu a vorbit cu arabul care avea cămila și i-a povestit pățania lui. Orgolios dar și viclean, arabul i-a spus că așa ceva nu s-ar fi întâmplat cu cămila lui, care este foarte puternică. Fratele Nicu i-a spus că nu crede. Atunci arabul a spus:

– Îți ofer pe gratis să te urci pe cămila mea, ca să vadă toată lumea asta din jur de ce este ea în stare.

Mulțimea de curioși s-a făcut roată în jur. Arabul a pus cămila să îngenunchieze, apoi să se lase cu totul la pământ. Fratele Nicu s-a urcat binișor în șa și... ce să vezi.... să vezi și să nu crezi... cu un icnet scurt, cămila s-a ridicat mai întâi pe picioarele din față, iar apoi pe cele dinapoi. Din toate părțile au pornit strigăte de bucurie. Toată lumea aplauda de zor. Arabul radia ca un far de bucurie. Știa el ce știa!

După un tur făcut în jurul pieței în uralele tuturor, cămila s-a întors de unde plecase și fratele Nicu a vrut să se dea jos. Arabul n-a dat însă nici o poruncă, iar cămila a împietrit în picioare.

– Hei, ajunge! Lasă-mă jos acum! a spus fratele Nicu.

Cu o voce strigată expres ca să-l audă toată audiența celor mulți, arabul i-a răspuns:

– Târgul nostru a fost să te urci gratis pe cămilă. N-am spus nimic despre cât de costă ca să te dai jos. Pentru asta trebuie să-mi dai douăzeci de dolari.

Hohotele generale au parafat acest târg închipt și fratele Nicu, după ce a stat câteva minute bune pe cămilă, a trebuit să-i dea arabului cei douăzeci de dolari.

– Altfel muream în mirosul ăla spurcat! a spus el cu zăduf, când l-am găsit supărat, la întoarcere. M-a păcălit arabul și m-a făcut de răs în fața tuturor oamenilor.

Unul dintre cele mai paradoxale lucruri despre Nicolae Rădoi este prietenia lui exemplară cu Pavel Nicolescu. Probabil că i-a unit aversiunea fiecăruia față de ceea ce este fals și curajul

de a lupta pentru credință într-un timp când aceasta cerea o doză imensă de curaj și renunțare de sine. Asemănările acestea i-au făcut să aparțină împreună la „ARCR”. Din cauza dorinței de a scoate „compromișii din conducerea bisericii” și de a „alege în Comitetul Bisericii oameni nevânduți autorităților atee”, la Caransebeș au avut loc unele evenimente violente. Ca să împiedice biserica baptistă de acolo să facă ceea ce-și propusese, conducerea Comunității și a Uniunii Baptiste s-a deplasat la fața locului. Au urmat scene greu de închipuit. Au venit reprezentanții departamentului, ai securității și ai poliției locale. Nicolae Rădoi a fost arestat împreună cu câțiva alții. Celor patru polițiști le-a fost foarte greu să-l prindă și să-l bage în mașină. „Eu doar mă apăram și mișcam așa mâinile, într-o parte și într-alta, iar ei zburau pe sus care încotro. N-am vrut să-i bat, am vrut doar să mă apăr și să mă scap din strânsoare...” avea el să spună mai târziu. Muntele acesta de om a stat în închisoare... Prietenia lui cu Pavel Nicolescu continuă acum și în America, unde au ajuns amândoi, alungați de autoritățile române din propria lor țară.

Pavel Nicolescu

Iată o predică rostită la Bethel în preajma Crăciunului anului 2003. Spre surprinderea noastră a tuturor, Pavel Nicolescu a ales să citească într-o seara de Crăciun textul din Efeseni 5:22-33:

„Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului; căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Christos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul Trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Christos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile.

Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Christos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și

Christos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale Trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mamă-sa și se va lipi de nevastă-sa și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare (vorbesc despre Christos și despre Biserică). Încolo, fiecare dintre voi să-și iubească nevasta ca pe sine; și nevasta să se teamă de bărbat.”

„Subiectul meu mă fascinează și mă preocupă. El este una dintre minunile harului lui Dumnezeu. Cea mai mare minune despre care am ajuns să ni se pară banală este «creația». A doua minune este întruparea Fiului lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Și a treia minune este Biserica.

Lumea în care trăim este o minune extraordinară, pentru că a existat o vreme când ea n-a fost și nici nu trebuia să fie. Dumnezeu n-a creat această lume pentru că avea nevoie de ea. Putea să trăiască foarte bine și fără ea. Pentru Dumnezeu nu este o «necesitate» ca să aibă lumea asta în ființă. În veșnicia trecută, El a trăit fără ea. Faptul că El a chemat-o de la inexistență la existență este ieșit din comun. Oare de ce a creat-o, dacă n-avea nevoie de ea? Mai ales că această lume l-a făcut după aceea o seamă întregă de probleme. La întrebarea aceasta nu se poate da un răspuns rațional. Putem spune doar că Dumnezeu a creat lumea aceasta din dragoste; a creat-o din preaplinul harului Său. Eu spun uneori că Dumnezeu n-a creat lumea pentru o necesitate, ci pentru că lumea inexistentă avea nevoie de Dumnezeu.

A doua minune este că Dumnezeu a creat această lume, ea s-a ridicat împotriva Lui, și El, în loc să o nimicească, a făcut un plan de mântuire a ei. Lumea aceasta a devenit de fapt o scenă pe care a venit Fiul lui Dumnezeu. Lumea este «Christologică», este scena întrupării și venirii pe pământ a Fiului lui Dumnezeu. Un teolog german spune că Dumnezeu a creat lumea pentru a putea ieși undeva din El Însuși. Doar în felul acesta s-a putut rezolva problema mântuirii. Lumea nu este o necesitate pentru Dumnezeu, ci doar pentru problema mântuirii noastre. Aceasta este una dintre marile taine ale Scripturii. Și teologul german spune că lumea trebuia să fie o astfel de scenă în care Dumnezeu trebuia să iasă din

Sine, rămânând de fapt în același timp în Sine Însuși, rămânând același. Este o mare taină. Un părinte al Bisericii spune că, într-un fel, Dumnezeu, trimitându-L pe Fiul Său într-o lume care odată n-a fost, dar a fost creată pentru aceasta, «S-a depășit pe Sine», dacă putem spune așa. Este minunea harului lui Dumnezeu, minunea dragostei nemăsurate.

Fiul pășește în afară, rămânând înăuntru («Eu și Tatăl una suntem»), «Nimeni n-a văzut pe Dumnezeu, afară de Fiul lui Dumnezeu, care este în sânul Tatălui», «Isus Christos este același ieri, azi și în veci»), deși vine pe scena lumii și devine ca un copilăș. Dumnezeu cel atotputernic devine slab. Dumnezeu cel infinit devine finit. Dumnezeu hotărăște într-un mod miraculos, în virtutea atotștiinței Sale, să «nu știe» anumite lucruri (vă rog să nu mă întrebați, că nu pot să vă explic).

Karl Bart, teologul german, spune că «Dumnezeu, în Isus Christos omul, m-a ales pe mine pentru Sine». Apoi, El lărgeste doctrina predestinației și zice «S-a ales pe Sine pentru mine». Dumnezeu a decretat ca Isus Christos, în ministeriatul Lui pe pământ, să nu cunoască anumite lucruri. Asta nu este doar o exprimare paradoxală, ci este o minune a harului, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să Se «încopcieze cu noi» ca să ne mântuiască. Aceasta este semnificația sărbătorii Nașterii Domnului. Nu este vorba aici despre lumini sau despre brazi, despre globuri sau despre cadouri. Toate acestea sunt frumoase, dar ele nu alcătuiesc decât «coaja» acestei sărbători. Lumea modernă a pierdut semnificația Nașterii Domnului: S-a născut Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu! Cel ce cunoaște toate lucrurile a ales să nu știe. Cel ce era atotputernic a acceptat să fie slab. Cel ce a făcut lumile a acceptat să fie «în lume». Cel ce ține toate lucrurile a acceptat să fie «ținut» în brațe de o fecioară curată. Cel ce n-a cunoscut suferința a acceptat să Se umilească și să ia chip de rob. Aceasta poate fi un punct de poticnire pentru unii dintre dogmaștii creștini: «Dumnezeu nu cunoștea suferința!» A trebuit să o cunoască în Fiul Său, Isus Christos. A trebuit să moară pe cruce pentru păcatele noastre în așa fel încât El, cunoscând ce înseamnă suferința, luând asupra Sa păcatele

noastre, să ne poată apoi mântui. Aceasta nu este o poveste care se spune de Crăciun, ci esența planului de răscumpărare.

În seara aceasta însă aș vrea să accentuez o a treia taină. Subiectul acesta îmi place foarte mult. Este vorba despre «taina Bisericii».

Observați că în fiecare dintre aceste trei minuni: «creație», Dumnezeu cheamă lumea din neființă la ființă, a creat universul material și spiritual, «întrupare», Isus Christos Își asumă un trup. Chiar și acum în cer Christos are un trup și poartă «la dreapta Tatălui» urmele răstignirii Lui. Crucea este titlul de glorie al Fiului lui Dumnezeu:

«Iată, El vine pe nori și orice ochi Îl va vedea. Chiar și cei ce L-au străpuns...»

Isus nu leapădă acest trup în veșnicie. Îl poartă în Sine. Sigur că este o mare problemă pentru teologi dacă Isus Christos, întrupându-Se, trăind, murind, înviind și înălțându-Se apoi la dreapta Tatălui «a adus ceva nou în divinitate». Dacă răspundem că a adus ceva nou înseamnă că Dumnezeu Se schimbă. Dacă spunem că n-a adus nimic nou, înseamnă că nu s-a întâmplat nimic. S-ar prea putea ca gândirea noastră cu categoriile ei să fie prea «strămtă» pentru a înțelege această realitate. Știți că în matematică, atunci când operăm cu infinitul, vechile noțiuni dispar. Doi și cu doi fac patru, dar un infinit și cu un alt infinit fac tot infinit. Când vorbim despre Dumnezeu, despre felul în care El lucrează, vechile noțiuni cu care operăm noi la nivelul lumii acesteia încep să se prăbușească, încep să se topească. De pildă, în capitolele 9, 10 și 11 din epistola lui către Romani, apostolul Pavel vorbește despre taina lui Israel și a predestinației. În capitolul 11 are câteva expresii care sunt cam așa: «Din cauză că ei au căzut, voi ați fost mântuiți. Căderea lor a fost ocazia mântuirii voastre, ca și ei în final să fie mântuiți!»

Aș vrea să revin însă la cea de-a treia minune a harului, care este Biserica. Ea este formată dintr-un Cap, care este în slavă, și un Trup, care este pe pământ. De fapt, chiar și o parte dintre mădularele acestui trup sunt acum în slavă. Această asociere dintre Creator și creatură este una dintre cele mai curioase structuri. Isus

Christos, ca Fiu al lui Dumnezeu, ca Logos, ca Cel ce a participat la creație, ca Cel de o ființă cu Tatăl și cu Duhul Sfânt (cum zice teologii, «cosubstanțial»), ca Cel ce a fost plăcerea Tatălui, n-avea nevoie de cineva de dinafara Lui. Dumnezeu care are nevoie de ceva de dinafara Lui nu este Dumnezeu, Îi lipsește ceva!

Dumnezeu, ca «Dumnezeu», putea să trăiască fără noi și totuși, Isus Christos Se unește cu Biserica Sa. Ca Dumnezeu, n-are nevoie de noi, dar ca Dumnezeu-om, trăiește cu noi. Nu Se poate concepe acum Fiul lui Dumnezeu la dreapta Tatălui fără Biserică. Problemele sunt foarte dificile, dar vă spun toate acestea nu ca să vă încurc, ci ca să vă... mirați!

Oamenii de astăzi au pierdut la un moment dat sentimentul mirării. Nu se mai miră... Apoi trebuie să ne mirăm, să fim fascinați. Spunea odată teologul american Stoull, care este un presbiterian și care a predat Teologia Sistematică:

«Foarte mulți studenți m-au întrebant: ‘De ce i-a ales Dumnezeu pe unii pentru mântuire și pe alții i-a abandonat?’ (Știu că nu toți credincioșii au această părere și nu discutăm acum problema predestinației.) Un singur student s-a apropiat de mine și mi-a pus întrebarea: ‘De ce m-a mântuit Dumnezeu pe mine? Pentru că mă iubește?’»

Aș vrea deci să revin la a treia minune care-L privește pe Christos și Biserica Sa. El, «Capul», care este în slavă, și Biserica Sa, care este formată din noi, așa cum suntem. De multe ori, nouă nu ne place de un frate, de o soră... Îi criticăm... Am vrea să gândească ca noi... Și totuși, aceștia sunt copiii lui Dumnezeu! Și sunt mădulare ale Trupului lui Isus Christos!

Există printre eroii credinței enumerați în Epistola către Evrei la capitolul 11 foarte mulți oameni care aveau păcate. De pildă, autorul vorbește despre Samson, dar nu zice nimic despre păcatele lui. Eu aș fi vorbit despre părinții lui, nu despre el! Și mai sunt și alții ca el.

Există acolo însă un verset care arată minunea harului: «Ei, de care lumea nu era vrednică...» Acesta nu este triumfalism ieftin. De fapt, aceasta este minunea cea mai mare. Noi, credincioșii de orice confesiune, care-L iubim pe Domnul, care am primit prin

credință iertarea de păcate, care am fost născuți prin Duhul Sfânt, care formăm poporul lui Dumnezeu, formăm de fapt Biserica lui Isus Christos, Iubita Lui, Mireasa Lui.

Textul din Efeseni zice: «Ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.»

Noi credem întotdeauna că suntem mântuiți ca să scăpăm de iad. Și este adevărat. Suntem mântuiți de păcatele noastre, suntem născuți din nou de Duhul Sfânt ca să fim un popor sfânt... Toate acestea sunt «pentru noi». De multe ori, Evanghelia noastră este centrată exclusiv pe interesele noastre. Ea are astfel și un caracter umanist. Dar noi am fost mântuiți și pentru altceva, am fost mântuiți ca să fim obiectul admirației lui Isus Christos. Zice aici: «Ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică...» În traducerea engleză scrie: «Să-Și prezinte Lui Însuși...» Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că Domnul Și-a răscumpărat o Mireasă, o Iubită, pe care s-o privească și să zică:

«Ia uite ce frumoasă este! Uite, aceștia care sunt slabi, ce frumoși sunt!»

«Ca să-Și prezinte Sieși...» Interesul suprem al mântuirii a fost ca Dumnezeu să-I prezinte Fiului Său o Mireasă pe care El să o admire. Când o fată frumoasă se privește în oglindă, spune: «Vai, ce frumoasă sunt!» Tot așa, când Christos Se uită la Mireasă, spune: «Uite ce frumoși sunt!» «Să-Și prezinte Sieși...» Mireasa devine o parte din El Însuși. El o adoră, Se minunează de ea.

Sigur că mântuirea implică și alte aspecte, dar scopul ei este subordonat acestei situații în care Christos Își admiră propria Sa creație, Biserica, pe care a răscumpărat-o cu sângele Său. Este ceva extraordinar! Noi nu putem să ne gândim la așa ceva.

Când te uiți de exemplu la un tablou, obiectul estetic este ca să-l privești și să-ți faci plăcere. Sigur, când se vinde, el devine o marfă de interes financiar. Isus Christos Și-a răscumpărat Biserica. A înfrumusețat-o ni se scrie aici, ca s-o înfățișeze înaintea Lui, ca s-o pună înaintea Lui, s-o privească, s-o admire.

A, înțeleg, noi suntem obligați să-L privim și să-L admirăm pe Dumnezeu. Ne forțează frumusețea Lui, atributele Sale, sfințenia

Sa, dragostea Sa, splendoarea Sa, providența Sa și lucrările Sale. Este firesc ca orice creatură să-și admire Creatorul! E o obligație într-un fel, este ceva la care suntem chemați. Dar ca Dumnezeu, în Fiul Său, să-Și admire Biserica este parcă ceva de... neconceput! Și totuși, Biblia ne spune că Christos Își pune înaintea Lui această Biserică. «Da, o fi frumoasă?» Păi sigur, dacă e slăvită!

Mai departe zice: «...fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.»

Vă aduceți aminte că, în Vechiul Testament, Avraam îi spune soției sale ceea ce noi cam uităm să le spunem soțiilor noastre, după ce au cam îmbătrânit: «Știi că ești o femeie frumoasă.» Și Mântuitorul îi spune Bisericii: «Știi că ești o Mireasă frumoasă.»

Cum de a ajuns ea atât de frumoasă? «A curățit-o prin sângele Său.» Ne-a spălat de toate păcatele. Prin Duhul Sfânt, ne-a înnoit, ca să alcătuim în final Mireasa Lui.

Știți că în natură domină acum o lege a decăderii, a degradării, a dezordinii, numită legea entropiei. Toate lucrurile merg în jos. O haină nouă devine veche. Un automobil nou ajunge o vechitură. O fată de 18 ani, peste 90 de ani va fi o babă.... Și așa mai departe. Nu se întâmplă însă niciodată invers! Nu există în natură ca un bătrân de 90 de ani să devină ca unul de 18 ani. Este efectul acestei legi tiranice, care ne duce în jos. Și totuși, în textul nostru, Duhul Sfânt ne spune că la sfârșit, Biserica Lui va fi... frumoasă. Nu putem concepe ca Mântuitorul să aibă o Mireasă urâtă. Trebuie să fie frumoasă! Cea mai frumoasă!

Și textul adaugă: «...fără pată, fără zbârcitură». Zbârcitura este rezultatul păcatului. Petele sunt rezultatul păcatului. Păcatul îmbătrânește. Păcatul degradează. Dar Mireasa urmează un drum «anti-entropic», împotriva legilor firii. Dumnezeu nu este doar autorul legilor naturii, ci și autorul contra-legilor. Oamenii încearcă de multe ori să-L prindă pe Dumnezeu în legile Sale, dar Dumnezeu scapă. În lumea aceasta, de pildă, o piatră «cade». Dar aceasta nu este o lege absolută. Un copac se ridică în picioare. Un animal merge pe pământ. Totuși, există animale care zboară. Legile nu sunt fixe, sunt foarte labile în mâna lui Dumnezeu. Și Dumnezeu ne spune că Biserica Sa se supune unei legi «anti-entropice», deve-

nind din ce în ce mai frumoasă. Aceasta se poate vedea și în viața noastră de creștini. Când ne-am întors la Domnul, nu cunoșteam mult. Cunoșteam puțin. Am făcut păcate și am făcut greșeli. Cu timpul, acestea au dispărut din viața noastră. Spunem că Dumnezeu ne-a sfințit, ne-a crescut în neprihănire.

Uitați-vă la o fată care s-a căsătorit. Era tânără, nu cunoștea multe. A îmbătrânit, copiii i-au mâncat zilele și a trecut prin multe. Acum, la bătrânețe, este o soție pricepută. La acești oameni cu experiență strălucește pe față o frumusețe duhovnicească. Nu mai este tinerețea firii, ci tinerețea duhului, a sufletului. Este un anunț al Bisericii care va fi întinerită, care va fi înfrumusețată de Mirele ei, Isus Christos. Biblia nu spune că Biserica va deveni frumoasă prin ea însăși, ci că Isus Christos lucrează la înfrumusețarea ei. Sunt mai multe texte în Scriptură care arată această admirație a lui Dumnezeu pentru poporul Său, în ciuda păcatelor noastre. Asta nu înseamnă că suntem îndreptățiți să păcătuim. «Copilașilor, să nu păcătuiți, dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Fiul lui Dumnezeu.» «El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, și nu numai ale noastre, ci ale întregii lumi.» Un mistic din biserica romano-catolică, Bernard de Clairvaux, care a scris un tratat foarte interesant la Cântarea Cântărilor, despre care a scris mai devreme și Origen, spune că «din punctul de vedere al predestinației, al veșniciei, nu există rău. Când Dumnezeu a decretat să-Și aleagă o Biserică, n-a existat problema răului. Răul a apărut ulterior. Și datorită răului S-a întrupat Fiul lui Dumnezeu.»

«Chiar păcatul, spun unii teologi, nu este cauza întrupării, este ocazia întrupării.»

Bernard spune că «din punctul de vedere al lui Dumnezeu, din veșnicia veșnicilor, în El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, înainte ca să apară la orizont problema păcatului». Deci, Dumnezeu știa. Din punct de vedere al Bisericii, originea și destinul ei nu sunt legate de «rău». Ea a fost decretată să fie «desăvârșită».

Aceste păreri sunt bazate pe anumite pasaje din Cântarea Cântărilor, în care există niște versete foarte curioase. Mai întâi, uitați-vă la această expresie din versetul 5 al capitolului întâi:

«Sunt neagră, dar sunt frumoasă.» Mai departe își motivează această afirmație: «Nu vă uitați că sunt așa de negricioasă, căci m-a ars soarele. Fii mamei mele s-au mâniat pe mine și m-au pus păzitoare la vii.»

Citim însă la capitolul 2 versetul 2: «Ca un crin în mijlocul spinilor, așa este iubita mea între fete.» Este o afirmație a mirelui, care parcă contrazice ce spune mireasa. La versetul 7 din capitolul 4 spune: «Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai nici un cusur.» Cum o fi asta? Păi, foarte simplu. Eu sunt chemat să-mi recunosc păcatele mele, să-mi recunosc fărădelegile mele, să recunosc că am greșit înaintea lui Dumnezeu și când am zis așa și am adăugat: «Sângele lui Isus Christos poate să mă spele de orice păcat și Duhul Sfânt să mă nască din nou», Dumnezeu din cer zice: «Ești atât de frumos! Dacă L-ai acceptat pe Fiul Meu, ești de parcă n-ai fi păcătuit niciodată.»

«Sunt neagră, dar sunt frumoasă», ... «Ești frumoasă de tot și n-ai nici un cusur.»

Iar în capitolul 6 versetele 4 și 5 citim: «Frumoasă ești, iubito, ca Tırța, plăcută ca Ierusalimul, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor. Întoarce-ți ochii de la mine, căci mă tulbură.» Isus Christos Își prezintă Sieși o Biserică frumoasă, fantastic de desăvârșită. Dumneavoastră știți toți că, atunci când ești tânăr și te îndrăgostești, ți se pare că aceea este cea mai frumoasă fată. Nu este așa, mai sunt și... altele. Dar așa ni se pare. În lumea noastră sunt multe fete. Atâta timp cât nu ești căsătorit, ai voie să alegi. Când te-ai căsătorit, ți s-a închis această posibilitate. Nu uitați însă că Isus Christos nu are de ales, are o singură Mireasă. Țsta este farmecul divin. Nouă nu ne place. În lume sunt multe schimbări. Bărbați își abandonează nevestele. Nevestele își abandonează bărbații și așa mai departe. Sunt lucruri rele, care din păcate se întâmplă și în bisericile noastre. Nu găsim însă în tot Noul Testament nici măcar un singur verset, nici măcar o singură aluzie, că Domnul Isus ar putea vreodată să Se lase de Biserica Lui.

Dar de ce?

Păi, uite de ce: pentru că El a răscumpărat-o cu un preț nespus de scump. În Faptele Apostolilor 20:28, sfântul Pavel îi cheamă pe presbiterii din Efes și le spune niște cuvinte uluitoare:

«Luați seama, deci, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (sau: priveghetori.), ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său.»

Nu doar a zis o vorbă, ca la creație. Nu este doar efectul unei providențe simple, a unei activități obișnuite a lui Dumnezeu. Pentru Biserică, Dumnezeu a plătit un preț. Ca să aibă această Biserică a trebuit să dea ceva, L-a dat pe Fiul Său. Nu este un act gratuit. De prea multe ori ni se spune că noi suntem mântuiți prin har. Asta este dacă privești numai din punctul nostru de vedere. Noi n-a trebuit să dăm nimic ca să fim mântuiți, dar Dumnezeu a trebuit să dea! El a trebuit să plătească. Am putea spune că S-a supus unei legi. Datorită acestei supunerii a lui Dumnezeu față de o lege, noi suntem mântuiți fără lege, suntem mântuiți doar prin credință în Isus Christos. Acesta este farmecul harului. Cineva a spus că, de fapt, «nu există mântuire pur și simplu prin har». Aceasta este pentru noi. Cineva trebuie să plătească! A plătit Dumnezeu. «Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe unicul Său Fiu...» Dacă nu-L dădea pe acest Fiu, Dumnezeu putea să ne pedepsească, putea să ne treacă în neființă, dar nu putea să ne mântuiască.

Aș vrea să vă aduc aminte un verset care este din Vechiul Testament, și anume ceea ce spune prorocul Balaam, care are la un moment dat o viziune și rostește aceste cuvinte:

«El nu vede nici o fărădelege în Iacov, nu vede nici o răutate în Israel. Domnul Dumnezeul lui e cu el. El este Împăratul lui, veselie lui.»

Iar din Noul Testament vă aduc aminte de ceea ce spunea Petru:

«Voi sunteți însă o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.» (1 Petru 2:9)

Biserica este aleasa lui Dumnezeu. Este aici un fel de discriminare din partea lui Dumnezeu. El iubește toată lumea, dar iubește în mod deosebit Biserica Sa. Pot spune că și eu iubesc toată lumea, dar nimeni nu mă poate învinui dacă îmi iubesc soția într-un mod mai deosebit.

Față de toată lumea, iubirea lui Dumnezeu este naturală și se manifestă prin bunătatea Sa: prin ploaie, prin soare etc., dar Își iubește în mod deosebit Biserica. Trebuie să înțelegem foarte bine lucrul acesta: Biserica ocupă un loc privilegiat în planul harului lui Dumnezeu. Suntem niște creaturi care ne bucurăm de niște privilegii din partea lui Dumnezeu. Nimeni nu este oprit: dacă vrea, poate să intre, dacă vrea, poate să rămână afară.

Spre încheiere, aș vrea să vă aduc aminte că în cartea Apocalipsei, în capitolul 21, citim:

«Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea Sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.» (Apocalipsa 21:1-2)

Dumnezeu putea să ne mântuiască fără să declare că ne iubește... Eu pot să-i dau cuiva niște bani fără să-l iubesc, pot să-i dau un milion de dolari. El nu poate să știe dacă dincolo de milion este dragoste sau nu. Dumnezeu putea și El să ne dea ceva, să ne «mântuiască», fără să știm dacă ne iubește. Cineva poate să fie bun fără să iubească. Și cineva poate să iubească fără să dea ceva cuiva. «Dar Dumnezeu Își arată dragostea Sa prin faptul că L-a dat pe Fiul Său.» Aceasta nu este o simplă dăruire, ci expresia dragostei Sale. El L-a dat pe Fiul Său nu doar ca să ne mântuiască, deși acest lucru este foarte important, ci L-a dat pe Fiul Său pentru ca să-I dea Fiului Său o Mireasă, o soție, una pe care El s-o iubească, să privească la ea și să spună: «Ce frumoasă este! Extraordinar! Fantastic! Aceasta este Mireasa Mea!»

Biserica este această structură divino-umană, al cărei Cap este Christos în slavă și ale cărei mădulare o parte trăiesc în cer și o parte pe pământ. Dumnezeu ne cheamă la această părtășie, nu baptistă, nu penticostală, nu creștină după Evanghelie, deși

acestea sunt numiri importante pentru fiecare dintre noi. Sigur că este important să faci parte dintr-o comunitate evanghelică, dar este și mai important să știi că ești mântuit, că ești născut din nou, că ești Templul Duhului Sfânt și că faci parte din Biserică, care este Mireasa lui Isus Christos. Ce har! Extraordinar! Fantastic! Minunat! Acesta este sensul Nașterii Domnului. Amin.”

Cunoaștere

Pentru că știm ceva, cunoaștem totul?

Pentru că nu știm totul, nu cunoaștem nimic?

Iată o dilemă teologică care divizează estul de vest și bisericile istorice de cele evanghelice.

Pentru cei care l-au ascultat pe Pavel Nicolescu este foarte evident că el a adus în gândirea evanghelică română o dimensiune absentă până mai ieri-alaltăieri, dimensiunea tainicului transcendent. Pavel Nicolescu ne-a convins să nu ne mai lăudăm atât cu cunoașterea noastră „sistematică” a lui Dumnezeu. El a preluat de la Richard Wurmbrand și de la alți teologi ideea că „Dumnezeu cel adevărat nu prea este «sistematic» în felul în care-L prezintă cărțile noastre de teologie.” Faptul că a citit mult teologie europeană și că și-a dat doctoratul în sfera teologiei ortodoxe l-a ajutat pe Pavel Nicolescu să pătrundă în adevăruri care multor teologi evanghelici români le scapă. Pentru această ocazie, aș vrea să mă opresc la epistemologia fenomenului „cunoașterii de Dumnezeu”.

Cunoașterea și cugetarea sunt două funcții care ne pun deoparte de tot restul viețuitoarelor de pe acest pământ și ne fac părtași firii dumnezeiești.

Între diferitele ramuri ale bisericii creștine există însă o controversă pe această temă a cunoașterii. La mijloc este un aspect particular al cunoașterii și anume „cunoașterea de Dumnezeu”. Cultele numite „tradiționale” au ajuns să plaseze existența lui Dumnezeu în domeniul „tainei”, accentuând preponderent aspectul „transcendental” al divinității. Dumnezeu este plasat „dincolo” de limitele de pătrundere ale cunoașterii noastre. Reforma a produs o revoluție în gândirea oamenilor și a deschis accesul oamenilor

la „Dumnezeul rațional”, pe care-L putem cunoaște și studia prin intermediul revelației. Dumnezeu evanghelicilor este „aici” prin Isus Christos, prin Duhul Sfânt și prin textul inspirat.

Atitudinea acestor două orientări deosebite față de cunoaștere se vede din felul în care-și desfășoară „slujbele”, din închinarea colectivă. Bisericile tradiționale practică „liturgia”, în care aproape totul este ascuns în simbol și în misterul tainelor. Bisericile evanghelice practică „predicarea”, care este o revenire la practica primei biserici și pune accent pe „latreia”, slujba îndreptată spre oamenii prezenți în adunare. Chiar și poziția „oficiantului” este diferită în cele două orientări eclesiastice. Preotul bisericilor tradiționale oficiază cu față la altar și cu spatele la adunare. Predicatorul evanghelic oficiază cu fața la oameni, privindu-i în ochi și căutând să îi slujească cu Cuvântul.

Dumnezeul bisericilor tradiționale este de „nevăzut în spațiul clădirii”, Dumnezeu bisericilor evanghelice este „prezent” în Templul adunării de sfinți și în Templul trupului material al celor credincioși.

Care să fie adevărul?

Nu cumva există în această situație, asemenea raționamentului propus de greci, o teză, o antiteză și mai ales o sinteză care să poată îmbrățișa ambele tendințe? Eu cred că da.

Cunoașterea noastră de Dumnezeu, ca instrument al ieșirii din noi înșine și al pătrunderii noastre în realitatea care ne înconjoară, va pendula întotdeauna între ceea ce știm și ceea ce nu știm, între ceea ce putem cunoaște și ceea ce nu putem cunoaște. Amândouă aceste dimensiuni sunt amintite în textul sacru:

„Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia.” (Deuteronomul 29:29)

„Nimeni să nu se înșele: Dacă cineva dintre voi se crede înțelept în felul veacului acestuia, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept.” (1 Corinteni 3:18)

„Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască.” (1 Corinteni 8:2)

Faptul că Dumnezeu ne spune că putem cunoaște și ne cheamă să cunoaștem nu trebuie înțeles ca o garanție că putem cunoaște „toate lucrurile”.

Aș asemăna fenomenul cunoașterii cu câteva experiențe pe care le avem toți.

În primul rând, ceea ce privim și vedem cu ochii noștri nu este tot ceea ce există. Oricine a privit vreodată în zare și a rămas încântat de priveliștea mirifică a peisajului montan sau marin a știut că există ceva și dincolo de limitele privirii sale; există o realitate care trăiește „dincolo de orizont”.

Cel care a privit uluit și umilit bolta înstelată a nopții și a încercat să numere stelele de pe cer știe că oricât ar încerca, așa ceva este cu neputință. Există numeroase alte sisteme stelare, galaxii și metagalaxii, pe care nu le vom putea vedea niciodată cu ochiul liber. Chiar și cel care își ajută privirea cu posibilitățile telescopului sau ale radiotelescopului știe că nu poate pătrunde totul. Călătoria lui prin spațiu și timp este și ea mereu limitată. Dincolo de orizontul vizibil, rămâne pururi inscrutabil un alt orizont, ale cărui dimensiuni se pierd în domeniul... infinitului.

Cunoașterea de Dumnezeu este și ea asemănătoare cu cunoașterea fizică. Parcă am privi printr-un con a cărui deschidere se mărește din ce în ce mai mult, în timp ce capacitatea noastră de a discerne amănuntele se micșorează din ce în ce mai mult. Vedem clar lucrurile de aproape și din ce în ce mai neclar lucrurile din... zăre.

Ca să fim mai corecți, conul nostru prin care privim ar trebui înlocuit cu ceva de forma unei „trompete” sau a unei flori de crin, ale cărei petale se răsucesc treptat spre în afară până ce fac un ocol plin de 360 de grade. Cunoașterea de Dumnezeu trebuie extinsă nu numai în depărtare, ci în toate direcțiile, până vom ajunge să intuim că Dumnezeu este „atoprezent” în toate dimensiunile și dincolo de toate dimensiunile existente.

Faptul că nu putem cunoaște tot nu înseamnă că nu putem cunoaște nici „în parte”. Iată o concluzie care împacă atât premisa bisericilor tradiționale, cât și premisa bisericilor evanghelice. Disputa despre „cunoașterea tainei” sau „taina cunoașterii” ar

trebui împăcată de o concluzie pe cât de evidentă, pe atât de inaccesibilă unora dintre teologii mari de astăzi.

Dumnezeu a venit la noi și S-a materializat „ asemenea nouă”, ca să-L putem cunoaște pe Tatăl:

„Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo, Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut.»
«Doamne, I-a zis Filip, arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns.»
Isus i-a zis: «De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: ‘Arată-ne pe Tatăl?’ Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea.»” (Ioan 14:7-11)

Asta nu înseamnă că de acum Îl cunoaștem deplin pe Tatăl:

„Toate lucrurile Mi-au fost date în mâni de Tatăl Meu; și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, în afară de Tatăl; tot astfel, nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, în afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.” (Matei 17:27)

Cunoașterea noastră de Dumnezeu va rămâne pururi și corectă, și... „în parte”. Ambele ramurile ale bisericii au în felul lor dreptate... în parte. Ar fi bine însă să ne înțelegem unii pe alții și să nu ne mai „sfădim”, ci să ne ridicăm la înălțimea „întregului”. Altfel, riscăm să greșim, baricadându-ne în redutele extremelor. Biserica Evanghelică riscă să susțină că totul este clar și „la vedere”, alunecând periculos spre raționalismul reducăționist, iar Biserica tradițională riscă să înghețe în deviza totul este „tainic”, totul e „ascuns”, alunecând mortal spre lumea tenebroasă a religiilor păgâne „pre” și „ne”-creștine.

Providența a făcut ca la doar câteva zile după ce am scris aceste gânduri, să găsesc în „Evenimentul Zilei” un articol științific despre forma Universului, descrisă asemănător cu teoria mea despre forma cunoașterii. Iată-l:

„Universul e ca o trompetă făcută din fulgi de cartofi

O nouă teorie concepută de cercetători ai Universității Ulm, din Germania, susține că Universul ar arăta ca o trompetă incredibil

de lungă, mai exact ca o trâmbiță medievală, cu un tub îngust la un capăt și o pâlnie mare la celălalt. Teoria mai sugerează că Universul ar fi finit și că spațiul din orice punct al «trompetei» e curbat în două sensuri, ca un fulg de cartof (un «chips»). Un om care ar călători spre capătul îngust ar ajunge într-o lume bidimensională și și-ar putea vedea ceafa, iar în cazul în care cândva ar trece dincolo de marginea pâlniei, ar reapărea în partea îngustă. Această formă, oricât de fantezistă ar părea, explică cel mai bine tiparul radiației cosmice de fond, observată atunci când Universul avea numai 380.000 de ani. Imaginea acestei radiații a fost luată de sonda anizotropică cu microunde americană Wilkinson, anul trecut, ajutând la identificarea momentului creației, acum 13,7 miliarde de ani. De asemenea, sonda a mai servit la confirmarea proporțiilor Universului ca 4% materie, 23% materie neagră sau nedetectabilă și 73% ceva misterios, numit «chintesența», «energia vidului» sau «energie neagră», punând totodată la îndoială forma clasică a Cosmosului, imaginat anterior ca o minge de fotbal.” (vineri, 16 aprilie 2004)

Vorbind despre cunoaștere, mai rămâne însă o întrebare: Poate un om nenăscut din nou să-L cunoască pe Dumnezeu?

Răspunsul este: „Și da și nu.”

Există o cunoaștere rudimentară despre Dumnezeu la care au dreptul și accesul toți oamenii:

„Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți; fiindcă, cu toate că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat.” (Romani 1:19-21)

Există însă lucruri despre Dumnezeu pe care nu le pot cunoaște și pătrunde decât aceia care au intrat prin „nașterea de sus” în sfera Împărăției lui Dumnezeu:

„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. (Ioan 3:3)

„Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește. Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul, și el însuși nu poate fi judecat de nimeni. Căci «cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură?» Noi însă avem gândul lui Christos.” (1 Corinteni 2:14-16)

„El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească băjbâind, cu toate că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii dintre poeții voștri: «Suntem din neamul Lui...»” (Faptele Apostolilor 17:26-28)

Numai cei ce și-au spălat inima în iertarea oferită de Dumnezeu prin jertfa Fiului Său Îl pot vedea pe Dumnezeu așa cum este:

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” (Matei 5:8)

Dialoguri la distanță

Tehnologia modernă a Internetului înlesnește dialogul la distanță cu persoane pe care nici nu le cunoști. Iată două astfel de dialoguri, pe care le cred folositoare și altora:

Corespondență cu F.

Bună,

Mă numesc F., dacă acest lucru are vreo importanță sau nu. Trăim într-o lume în care fiecare ființă omenească tânjește după acel sentiment profund de iubire, de protecție etc. Vreau să vă întreb ceva. Este după voia lui Dumnezeu să ai o legătură de prietenie mai apropiată cu cineva de sex opus, chiar dacă încă nu e momentul potrivit pentru căsătorie?

Mă adresez dumneavoastră și cred că veți fi în măsură să îmi răspundeți. Am studiat câteva cărți care uneori tratau superficial această temă. Eu cred că e mult mai important să se spună lucrurilor pe nume. Ca și creștină, încerc zi de zi să îmi păstrez viața curată,

numai că suntem oameni și eșuăm... falimentăm uneori. Cred că poate e mai multă nevoie de mai multă devotare.

Nădăjduiesc că voi primi un răspuns prin care incertitudinile mele vor fi lămurite. Vă mulțumesc pentru mailurile trimise.

Fiți binecuvântat. Mulțumesc.

În dragostea Domnului, F.

Dragă F.,

Ființa umană tânjește într-adevăr după sentimentul de iubire și de protecție. Locul în care le poate găsi este, la orice vârstă,... Dumnezeu! Mai devreme sau mai târziu, va trebui să recunoaștem că alte surse și destinații sunt „înșelătoare”, dacă nu-L au pe Dumnezeu în spatele lor (chiar și căsătoriile).

În ce privește prietenia dintre o fată și un băiat înainte de vârsta căsătoriei, aș vrea să-ți spun următoarele:

Între fete și băieți există o mare deosebire. Băieții văd în orice apropiere de o fată o dimensiune sexuală. Cu excepția cazurilor de boală, dragostea numită „platonice” nu există pentru ei.

Fetele văd în astfel de apropieri un fel de tovărășie dulceagă și protecție, lipsită deocamdată de dimensiunea sexuală.

Adevărul este, așa cum spun specialiștii, că o astfel de „prietenie” merge inevitabil spre un târg: fetele dau acces la sexualitate ca să obțină în schimb acel sentiment de tovărășie dulce și protecție, în timp ce băieții sunt gata să ofere acel climat de tovărășie (care li se pare pierdere de vreme) numai dacă au nădejdea că li se va da acces la sexualitate.

La vârsta tinerilor, căutările după sexul opus sunt normale și fac parte din procesul de maturizare (socială, glandulară etc.). Ele trebuie însă „călăuzite” de maturitatea unor părinți cu experiență și cu tact. Nu întâmplător Dumnezeu nu ne-a lăsat să ne naștem în copaci sau pe stradă, ci în interiorul limitelor unei familii.

Cartea Cântarea Cântărilor repetă mereu un avertisment adresat (foarte semnificativ) numai fetelor:

„Vă jur, fiice ale Ierusalimului, pe căprioarele și cerboaicele de pe câmp: nu stârniți, nu treziți dragostea, până nu vine ea!” (Cântarea Cântărilor 2:7; 3:5; 8:4)

Iar ultimul capitol al cărții ne învață ce să facem cu fetele ajunse la vârstele pubertății și adolescenței:

„Avem o soră micuța, care n-are încă țâțe. Ce vom face cu sora noastră în ziua când îi vor veni pețitorii? Dacă este zid, vom zidi niște zimți din argint pe ea; dar dacă este ușă, o vom închide cu o scândură de cedru.” (Cântarea Cântărilor 8:8)

Versetul următor spune despre opțiunea preferabilă: „Eu sunt zid...”

Metaforele acestea spun ca există două posibilități: o tânără poate fi sau un „zid”, care oprește inițiativele „pețitorilor” care-i dau târcoale înainte de vreme, sau o „ușă”, pe care poate intra și ieși aproape oricine (o fată accesibilă). În cazul nefericit al variantei a doua, cei din familia ei trebuie să o protejeze prin măsuri de disciplină: ea trebuie „închisă” cu o „scândură de cedru”!

Pentru a-și permite inițierea unor prietenii cu sexul opus, tinerii trebuie să ajungă la cele patru maturități necesare care măsoară potrivirile noastre psihosomatice:

Maturitatea biologică

Ea vine cea dintâi și măsoară capacitatea de a rezista nașterilor. Dacă ar fi să ne luăm după această maturitate, băieții s-ar putea căsători pe la cincisprezece ani, iar fetele... pe la doisprezece! Maturitatea biologică nu este singura necesară pentru căsătorie, iar faptul că ajungem la ea cel dintâi ne pune câteodată pe jar și ne învață... să așteptăm.

Maturitatea socială

Ea măsoară capacitatea de integrare în lumea adulților. Probabil că ai auzit despre „copii cu copii în brațe”. Ce trist este să-i vezi venind la biserică și neputându-se integra nici în lumea adulților și nici în lumea adolescenților, din care au făcut parte până nu demult...

Maturitatea spirituală

Ea măsoară capacitatea de unire pe un plan superior, al familiei. La orice alt nivel ne-am potrivi cu partenerul nostru de viață

(gusturi, statură, educație etc.), dacă nu ne potrivim la nivelul acesta spiritual, vom suferi toată viața. Îmi aduc aminte că un predicator i-a răspuns unei fete care pretindea că iubitul ei necredincios este mai bun decât zece băieți din biserică: „O fi el băiat bun, dar te-ai gândit că-l vei avea toată viața ca socru pe... Diavolul?” Un „jug nepotrivit” ne va jena în toate activitățile noastre.

Maturitatea financiară

Ea măsoară capacitatea de a trăi pe propriile picioare, nu pe banii părinților. Deși nu ne dăm seama la început, căsnicia are nevoie de mult mai multe lucruri decât de... dragoste. Oare cine spunea că „dragostea bărbatului trece prin stomac, iar a femeii prin.... dulap (în care ține hainele)”?

Correspondență cu T.

Mă numesc T. și aș dori dacă puteți să-mi dați ceva idei despre religie. Ce este religia?

Mulțumesc.

Draga mea

M-ai abordat cam „abrupt”, dar am să-ți răspund cu toată dragostea.

Cercetătorii de „antropologie” au observat prin studiu că există anumite „tipare” înscrise în psihicul uman. Ele s-au observat la toate popoarele din toate locurile.

Unul dintre tiparele acestea este „limbajul”. El poate fi umplut cu forme diferite, dar este același la toate ființele umane. Nu există ființe umane fără posibilitatea de a comunica printr-un anumit limbaj.

În mod asemănător, cercetătorii au observat că „religia” este tot un tipar uman primordial, întâlnit la toate popoarele. El poate fi umplut cu diferite conținuturi, dar este în esență același.

Antropologii spun că aceste „tipare” sunt evidențe ale „creației”. Ele dovedesc faptul că Cineva ne-a făcut să funcționăm astfel și nu putem funcționa altfel.

Privită din acest punct de vedere, religia este o experiență universal valabilă pentru toate ființele umane. Ea este un fel de „căutare” după ceva care ne lipsește la etajul superior al ființei noastre. Unii o definesc, asemenea lui Milton, ca o plecare: „În căutarea Paradisului pierdut”.

Acum, dacă întrebarea ta are de-a face cu „creștinismul”, răspunsul meu este puțin diferit.

Dacă „religie” vine de la termenul latin „religare” (reluare a unei legături rupte), creștinismul ne informează despre venirea Fiului lui Dumnezeu printre noi, acum 2000 de ani, pentru a ne întoarce acasă la Dumnezeu.

El a venit să ne adeverească faptul că ceea ce căutam noi instinctiv (sau instinctual) EXISTĂ!

El a venit să înlăture obstacolul care ne-a separat de Dumnezeu: păcatul primordial.

El a venit să nimicească lucrările celui care a provocat această despărțire: Diavolul.

El a venit ca să ne dea un nou început; o naștere din nou, într-o natură care să trăiască părăția comuniunii divine cu Dumnezeul cel sfânt.

El a venit ca toate disperările noastre și toate angoasele noastre experimentate în fața marelui necunoscut să fie spulberate și înlocuite cu o terminologie de familie: Dumnezeu Creatorul ne este Tată, Isus ne este Frate, cerul este Casa părintească, moartea este marea plecare acasă „la Domnul”.

Sper ca aceste noțiuni elementare să-ți fie de folos. Dacă nu, revino oricând cu întrebările tale. - Daniel Branzai

Iată câteva cugetări valabile în lumea religiei:

Este natural să fii religios, dar supranatural să fii creștin.

Religia cuiva este ceea ce-l pasionează.

Iată cei trei mari apostoli ai ateismului. Ei fac convertiți fără să persecute și-i păstrează fără să le predice: Bogăția, Sănătatea și Puterea.

Este mai mult decât suspect că omul de știință care ajunge să pună întrebări metafizice fuge apoi ca de foc de răspunsuri metafizice. S-ar putea ca tocmai lui să-i fie cel mai mult frică de ele.

S-ar putea să pară astăzi bizar, dar convingerea mea este că știința oferă și ea o cale deschisă către Dumnezeu. Orice carte care studiază creația trebuie să fie, prin forța lucrurilor, un manual pentru cunoașterea Creatorului. - Paul Davies

Pentru religie, oamenii sunt gata să scrie, să pledeze, să lupte și chiar să moară. Singurul lucru pe care nu sunt gata să-l facă este să o... trăiască.

Mulți oameni își poartă religia ca pe o povară în spinare, în loc să o poarte ca pe un cântec în inimă.

Există convingerea din ce în ce mai răspândită că lumea are nevoie de o religie care să acopere și celelalte șase zile din săptămână.

Pentru creștinul adevărat fiecare zi este o duminică.

Cea mai răspândită religie de azi este CONFUZIONISMUL.

Religiozitatea nu te poate mântui. Fenomenul religios este ca foamea, dezvăluind necesitatea după hrană. Foamea te face să fii preocupat să ajungi la mâncare, dar ea, (foamea) nu te poate ține în viață! Tot așa și religiozitatea; ea dă doar pe față nevoia noastră după Dumnezeu. Templul în sine și toate slujbele nu pot să mântuiască. Domnul Isus a venit să curețe Templul și să umple Templul. Cine vine la Templu din religiozitate trebuie să se întâlnească cu El pentru mântuire. - Liviu Țiplea

Dacă oamenii religioși sunt totuși răi, cum ar fi ei fără religie?

Comunismul n-a fost doar un sistem economic. Pentru omul de rând, comunismul a fost și o religie, o sumă de valori fixe și clare. Aceste valori, oricât de false și perverse, au dat societății românești o omogenitate remarcabilă, iar membrilor ei de rând certitudinea că viața are sens, are un înțeles. Când, în ziua de 22 decembrie 1989, statul comunist a fost dizolvat, a dispărut nu numai un sistem economic, ci și sistemul de valori care fixase

punctele cardinale ale milioane de vieți. Nimeni nu a luat însă în serios această problemă și societatea românească a rămas de atunci încoace în afara oricăror repere de grup. De aici dezorientarea, disperarea și incoerența despre care citim zilnic în ziare. De aici violența, corupția. Dorul după o mână de fier, nemernicia oamenilor mărunți și aroganța celor mari. O religie ușor de ascuns este și ușor de pierdut!

„Islamul este o religie în care Dumnezeu îți cere să-ți trimiți fiul să moară pentru el. Creștinismul este credința că Dumnezeu Și-a trimis Fiul ca să moară pentru tine” - John Ashcroft, US General Attorney.

Creștinismul nu este o religie, ci o relație cu o persoană de dincolo de înviere.

Moralitatea fără religie n-are rădăcini. Ea devine o tradiție schimbătoare, modelată de etica vremii și, ceea ce este cel mai grav, considerată de cei puternici doar opțională.

Avem destulă religie ca să-i urâm pe cei care nu cred ca noi, dar insuficientă pentru a ne iubi unii pe alții așa cum ne iubește Dumnezeu.

Corespondență cu L

Stimate domn,

Mă numesc L.

Să mă prezint, sunt student în anul al III-lea la Teologie și, ca orice începător, sunt în căutare de dovezi istorice. Sunt român, născut în București și crescut de părinți în religia ortodoxă; cu toate acestea, studiez teologia aici în vest - la un Colegiu protestant, și de multe ori observ influența tradiției culturale occidentale asupra mesajului Scripturii.

.....

Doresc să aflu informații despre regulile de citire a Sfintei Scripturi, de tipul Psaltirii și muzicii care însoțea citirea (în engleză se numește „Chanting”). Practicarea citirii cu cântec aparține în mod deosebit Bisericii din Est (Grec-ortodoxe), adică păstrează ritmul și versificarea originalului evreiesc. Bisericile protestante

au lăsat-o deoparte sau au ignorat-o complet. Probabil că alegerea aceasta a fost făcută în vest pentru a rupe orice legătură cu Biserica Catolică (sincer să fiu, nu știu amănunte, de aceea caut). În mod deosebit, mă mai interesează punctele doctrinare care au dus la schisma dintre bisericile din vest și din est.

.....

Stimate domnule L.,

Scrisoarea ta mi-a venit pe căi ocolite și nu știu dacă se cade sau nu să-i dau un răspuns direct.

Întrebările tale despre practici din Biserica Ortodoxă sunt referitoare la o tradiție care nu-mi este familiară decât din spusele altora. Sunt însă în parte evreu și vreau să-ți spun că nu te înșeli atunci când spui că „Chanting”-ul din liturghia ortodoxă este un ecou târziu al specificului din închinăciunea de la Templu. Eu aș spune chiar că acest fel de citire cântată este o încercare de „imitare” a melodicității limbii evreiești, din dorința de a crea o „incantație” cu care lumea europeană era obișnuită din practicarea religiilor păgâne autohtone.

La evrei, de unde a fost preluată practica, melodicitatea nu este un adaos artificial, ci o caracteristică intrinsecă a limbajului. Limba evreilor are un număr surprinzător de mic de cuvinte. Ele se „intonau” însă în felurite moduri, pentru a îmbrăca diferite semnificații. Nici o limbă „modernă” nu poate aspira la astfel de performanțe. Această caracteristică a limbilor străvechi este un adevărat coșmar pentru traducători, care trebuie să aleagă astăzi una dintre semnificațiile multiple ale aceluiași cuvânt, orientându-se doar din contextul în care este plasat cuvântul în frază. Fratele Richard Wurmbrand, un evreu mult mai familiarizat decât mine cu limba lor, mi-a spus, de exemplu, că în ebraică cuvântul care se scrie „cadoș” poate fi tradus la fel de bine și prin „sfânt”, dar și prin „total corupt, stricat, decăzut” (vezi echivalentul românesc „codoș”). Iată deci că acest „chant” liturgic din biserica răsăriteană nu este o dovadă de păstrare a creștinismului original, ci doar

o încercare de a denatura limbajele autohtone din dorința de a acomoda slujba din biserică la tradițiile păgâne locale.

Mănăstirile din nordul Moldovei, atât de dragi mie, sunt și ele mai mult un rezultat al dorinței de a răspândi autohton adevărul creștin, decât o păstrare a unui specific creștin primitiv. Într-o circumstanță în care știrea de carte era pe meleagurile României o „rara avis”, vizualizarea mesajului evanghelic prin fresce murale exterioare a fost o lovitură de geniu. Ea nu-și are însă corespondent în tradiții sau practici evreiești, foarte suspicioase și antagoniste față de „reprezentările grafice”, interzise de Legea mozaică. Dimpotrivă, istoria Bisericii a cunoscut chiar secole în care „iconoclaștii” s-au luptat pe viață și moarte cu „anti-iconoclaștii”, iar mahomedanismul, o altă imitație a iudaismului străvechi, a privit cu oroare tendința creștinilor orientali spre „chipurile cioplite și pictate”, interzise expres de textul Scripturilor străvechi.

Te arăți afectat într-o oarecare măsură de influența culturii occidentale asupra mesajului Scripturii. Acesta este un punct la care aș vrea să-ți răspund.

Stott, unul dintre teologii destul de renumiți pe aici, spune pe drept cuvânt că „orice societate își toarnă forma și tiparele în operele contemporane produse”. Părerăa lui este că epistolele ioanine nu pot fi pe deplin înțelese decât de cei care au experimentat sau experimentează acum, prin recreare, contextul atacului „gnosticilor” asupra adevărului creștin.

Să nu uităm că aceasta nu a fost prima dată când civilizația „a dat o haină” mesajului spiritual divin. Captivitatea babiloniană a schimbat nu numai numele unora dintre prinșii evrei strămutați la curtea marelui imperiu, ci și o bună parte din ființa națională și din obiceiurile acestui popor. Limba aramaică a înlocuit ebraica veche etc....

Orice ființă umană și orice colectivitate creștină este o intersecție între sfera divinului și sfera temporalului. Cu ceea ce suntem părtași divinității, suntem mereu frați și identici în credință și manifestare. Cu ceea ce aparținem temporalului, suntem cetățeni ai veacului contemporan, cu limitele și caracteristicile corespunzătoare.

În excelenta sa carte „Jurnalul fericirii”, scriitorul român N. Steinhard ajunge la o concluzie cel puțin logică, dacă nu chiar obligatorie. Consternat de diferențele de manifestare din viața unui neoprotestant provenit din occident și a unuia de la noi, scriitorul mărturisește: „Nu m-aș mira dacă, pusă în țărâna altor plaiuri, sămânța Evangheliei ar încolți altfel decât la noi, cu alte culori și cu altfel de arome.”

La o analiză rece, creștinismul occidental este, așa cum o spune Halley în „Manualul biblic”, o combinație între învățătura creștină și mitologia occidentală, în timp ce creștinismul oriental este o combinație între aceeași învățătură creștină și misticismul oriental. Ambele Biserici europene tradiționale, catolică și ortodoxă, sunt rezultatul unor „încreștinări” în masă, prin edicte administrative. Rezultatul este un fel de „sincretism”, produs din fuzionarea doctrinelor creștine și tradițiile religioase locale, „mitraismul” cu precădere.

Când au pornit „reforma” în centrul Europei, anabapțiștii, lutheranii, calviniștii, frații moravieni și celelalte grupări au vrut să purifice Biserica, curățând-o de influența oricăror practici sau dogme care nu aveau suportul și recomandarea Scripturii. Deviza vremii a fost atunci și rămâne și astăzi în mișcările protestante: „Sola Scriptura”.

Totuși, faptul că niciuna dintre aceste mișcări nu este identică cu cealaltă subliniază și mai mult faptul că „personalitatea liderilor și cultura grupului” modelează într-o măsură destul de mare „specificul” manifestărilor religioase.

Respectând realitatea, cu care nu este bine să intri în conflict, eu am ajuns la următoarea părere:

Biserica lui Christos este una singură, întotdeauna egală cu ea însăși, biruitoare și triumfătoare asupra atacurilor Celui rău, supraviețuind între noi, prin noi sau câteodată în ciuda noastră. Este „Biserica întâilor născuți”. Ea trece dincolo de formele și granițele grupărilor religioase. Harul ei părește sistemele religioase, care, ciclic, se prăbușesc într-un formalism mortal și paralizant, în care structurile devin mai importante decât viața, iar doctrinele mai importante decât oamenii. (Mai mult despre ceea ce cred eu despre

Biserică vei putea citi în cartea „Biserica locală”, pe care sper că o vei primi în curând.)

Schisma dintre Bisericile din Est și din Vest s-a făcut din rațiuni imperiale politice. După crearea celor doi poli de autoritate imperială, scindarea Imperiului Roman în bicefalitatea profețită de Daniel, în mișcarea creștină europeană a devenit „necesară” separarea din raționamente de Stat. S-a convocat formal un Sinod pompos, s-a căutat nod în papură și, data sărbătoririi Paștelui sau dospirea pâinii folosite la împărțășanie au fost capetele de acuzare care au dus la „afurisirea reciprocă”. „Christos nu este împărțit”, spune Pavel. De aceea toate aceste fragmentări sunt, într-o ultimă analiză, produsul „strădaniilor omenești”.

Mă bucur că vrei să afli adevărul despre evoluția credinței la români. Avem două mii de ani de istorie în era creștină. Unul dintre secretele strașnic ascunse de noi este că românii au fost mai întâi catolici (câteva secole bune), și numai după aceea ortodocși!

Este drept ca ne-am osificat și nu putem oferi astăzi lumii decât „farmecul arhaic al unor instituții și pronunțări” rămase la nivelul la care istoria creștină a românilor a înghețat acum câteva secole. Poate că va da Domnul să răsară soarele și pe strada noastră și, odată cu dezghețul, se va produce și desprimăvărarea de care neamul nostru are atâta nevoie. Suntem o nație care trăiește într-un muzeu al satului român ortodox. Departe de a fi o pricină de mândrie, această realitate ar trebui să ne facă să ne dăm seama că viața a curs cam mulțisor la vale de când noi ne-am făcut veacul în muzeu. Ca și societatea din jur, pentru a ajunge în contemporaneitate, creștinismul românesc trebuie să treacă printr-o perioadă de autoanaliză, purificare și transformare.

Valoarea reală a creștinismului nu stă în revenirea la niște forme care au dat cândva rezultate. (Aceasta este o inteligență laterală, caracteristică inventarierii vegetative românești.) Vigoarea creștinismului și progresul lui vine dintr-o legătură organică și personală cu Cel înviat! Altfel vom trăi în continuare drama unor „exponate cu orgoliu”.

În formalismul universal, noi am ajuns la un moment dat performanța formalismului absolut de a avea o „Biserică fără

Biblie și un creștinism fără Christos”. Preotul cântă pe nas „după ureche”, o imitație de linie melodică antică, iar „poporul L-a închis pe Dumnezeu în Biserică pentru a fi el mai liber în lume” (N. Iorga).

Iartă-mă dacă m-am lungit mai mult decât dau voie cuviința sau curiozitatea și răbdarea ta. Dumnezeu te iubește și te iubesc și eu, în dragostea revărsată peste cei chemați să alcătuiască un singur Trup: acela al lui Christos.

Nu te opri la informații sau studii documentare. Caută să stai de vorbă cu Cel venit să stea de vorbă cu tine. El are „cheile” în mâna Lui străpunsă pe cruce. Bisericile și-au ucis de multe ori, nemiloase, fiii. Christos a venit să Se răstignească pentru ei și numai El poate să-i mântuiască.

Adriana Branza

Numele meu este Adriana Branza și vreau să vă spun cum mi-a schimbat Dumnezeu viața. În martie 1998, fiind studentă în anul I la Timișoara, o colegă m-a invitat să lucrez timp de o săptămână ca translator pentru un grup de americani. Acest grup era implicat într-un proiect de refacere a unor orfelinate și școli speciale din județul Arad. Fiind acolo cu acel grup de creștini, am putut compara cum trăiau acei oameni spre deosebire de ceilalți prieteni ai mei.

În primul rând vedeam cum se tratau unii pe alții, cum se respectau, cum își arătau dragoste unii altora. În al doilea rând, ei citeau zilnic Biblia și aveau o dorință sinceră să trăiască după Cuvântul lui Dumnezeu.

Până atunci, n-am știut niciodată că există pe acest pământ oameni care doresc într-adevăr să trăiască așa cum cere Dumnezeu în Biblie.

Pentru mine, Biblia era o carte pe care nu o puteam înțelege, o carte foarte veche, pe care doar filozofii și istoricii ar putea să o înțeleagă, dar nu oamenii simpli.

Am început punându-mi întrebări despre Dumnezeu și despre oamenii din acel grup, care erau atât de diferiți de toți prietenii mei și toți cei pe care îi cunoscusem înainte.

Într-o zi, în timpul acelei săptămâni, cineva m-a întrebat: „Ești creștină?” Am răspuns cu o altă întrebare: „Ce înseamnă să fii creștin?” Nu am primit nici un răspuns, așa că am căutat singură răspuns.

Când ne-am întors la Facultate în Timișoara, colega mea Anca mi-a dat o carte: „Mai mult decât un simplu tâmplar”, de Josh McDowell. Într-o după-masă de vineri, mergând cu trenul de la Timișoara spre Arad, citeam din cartea pe care mi-a dat-o colega mea și am ajuns la un loc în care autorul prezenta o istorisire. Era vorba despre o domnișoară care conducea mașina pe o autostrada undeva în California și a fost oprită de poliție pentru depășirea limitei de viteză.

Ea este dusă la tribunal și i se cere să plătească amenda pentru ceea ce a făcut. Nu a avut bani să plătească și, prin urmare, trebuia dusă la închisoare. În acel moment, judecătorul care prezida cazul a venit la ea, și-a scos roba de judecător, a plătit amenda și în, felul acesta, ea a scăpat de închisoare. Apoi în carte urma o întrebare și probabil fiecare cititor și-a pus-o:

„De ce a plătit judecătorul amenda în locul fetei?”

Răspunsul: pentru că era tatăl fetei.

Josh McDowell spune că aceasta este o întâmplare adevărată, care a avut loc în California. Când am citit acest pasaj, am înțeles, pentru prima dată în viața mea, o întâmplare care a avut loc în Israel cu aproape 2000 de ani în urmă. Datorită acelei întâmplări din California istorisite de Josh McDowell în cartea sa, am înțeles de ce a fost nevoie ca Dumnezeu să vină pe pământ de pe tronul Său ceresc, să-Și scoată roba Sa glorioasă, să renunțe la puterea Lui de judecător și să fie Tatăl meu iubit și iertător. Am auzit de multe ori propoziția „Dumnezeu a murit pentru păcatele tale”, dar ea n-avea absolut nici un sens pentru mine, până în acel moment, în tren.

Am înțeles că nici un om nu poate plăti vreodată pentru păcatele sale, indiferent cât de mici sau de mari ar fi acestea. Dumnezeu este sfânt, este un judecător perfect, care nu poate să uite sau să pună deoparte păcatele noastre. Dacă ar face așa ceva, sistemul Său de justiție nu ar mai fi corect.

Părea o problema fără soluție, dar Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a găsit soluția: El a ales să plătească și să sufere pentru păcatele celor pe care îi iubește.

În acea după-masă de vineri, când am înțeles că El a murit pentru mine, dragostea Lui, mila și bunătatea Lui m-au copleșit. Am decis să accept sacrificiul pe care El l-a făcut pe cruce, să-L accept pe El ca Salvator și Domn al vieții mele. Am început să citesc Biblia, și din ziua aceea ea nu mai era o carte pe care să nu o înțeleg. Pentru mine, ca de altfel și pentru toți creștinii din lumea aceasta, Biblia a devenit Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu. Dumnezeu mi-a vorbit prin Biblie și am putut înțelege ce scrie acolo. Și încet, dar sigur, Dumnezeu a început să lucreze în mine, El a început să schimbe modul în care gândeam și caracterul meu. El a început să mă învețe lucruri noi despre El, despre cei din jurul meu și despre mine însămi.

Eram un om care îi judeca pe toți cei din jur. Doar dacă mă uitam la cineva, îl și catalogam în bun sau rău. Dumnezeu m-a învățat să nu judec atât de repede oamenii, pentru că noi suntem creaturi complexe și sunt multe lucruri care pot afecta reacțiile noastre, caracterul și motivațiile noastre.

Dincolo de toate acestea, cine sunt eu să judec vreun om pe care l-a creat Dumnezeu, pe care Dumnezeu îl iubește și pentru care El a murit? Au fost și momente când aveam impresia că Dumnezeu a devenit distant, că rugăciunile mele nu primesc răspuns prea repede, dar El mi-a arătat că și Domnul Isus Se roagă pentru mine. Și cel mai important, El mi-a arătat că mă iubește chiar așa cum sunt și că va continua să mă schimbe cu dragoste și răbdare, până când va sfârși această bună lucrare pe care a început-o în mine. (Filipeni 1:6)

(Interviu difuzat inițial de Radio Vocea Evangheliei în cadrul emisiunii „Vieți transformate”. Realizator Ioan Ciobota)

Christina Monafu

„El te va acoperi cu penele Lui și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credințioșia Lui! Nu trebuie să te

temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua.” (Psalmul 91:4-5)

Într-una dintre nopțile ei de nesomn, fiica mea cea mare, Christina, a venit să-mi mărturisească teama ei și îngrijorarea că Domnul va veni curând și o va lua din lumea aceasta în alta pe care nu o cunoaște, stranie și prea mult deosebită de aceasta. Ea nu se îndoia de viața de dincolo, dar nu se vedea pregătită pentru viitor și se întreba: „Cum va fi acolo? Îmi va plăcea? Mă voi simți bine? Va fi ca aici? Eu n-aș vrea să plec nicăieri de aici. Aș vrea să nu mor niciodată!”

Ca unul care trecuse nu de prea multă vreme „pe aceeași stradă” și care fusese frământat cu aceleași probleme, m-am rugat Domnului să-i pot spune câteva cuvinte care să-i aștearnă în sufletul ei frământat liniștea unei încrederi depline în înțelepciunea planurilor divine.

La aceste frământări lăuntrice putem da un răspuns foarte limpede. Ca să ajungem însă la el, o vom lua pe departe.

Vă amintiți că există un „joc” pentru copiii de doi-trei anișori care-i învață „principiul potrivirii” în recunoașterea și folosirea diferitelor forme ale obiectelor? Jocul este alcătuit dintr-o cutie care are „ușițe” de forme diferite și din câteva obiecte colorate în formă de cilindru, de piramidă, de cruce și de cub. Oricât s-ar strădui el, copilul nu va putea să introducă în cutie unul dintre obiectele colorate decât pe „portița” care are aceeași formă cu obiectul respectiv. Jocul îl ajută să facă deosebire între diferite forme și să le asocieze între ele.

O situația asemănătoare ne este dată ca profeție când ni se spune în Biblie că „piatra lepădată de zidari a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii”. De fapt, așa trebuia să se și întâmple! Piatra nu se putea potrivi în altă parte a construcției. De aceea a și fost lepădată de zidari. Abia când au ajuns la capăt, zidarii și-au dat seama că pentru capul unghiului nu se potrivea nici una dintre celelalte pietre!

Se spune în anatomie că „forma determină funcția”. Noi am putea adăuga: „forma determină nu numai funcția, ci și poziția pe care trebuie să o ocupe un anumit obiect sau organ”!

Se mai spune în administrație sau în arta conducerii „omul potrivit la locul potrivit”, asta însemnând că fiecărui om îi este potrivită o anumită poziție sau lucrare, fiecărui om îi corespunde în mod ideal numai o anumită „realitate”. Cu riscul de a părea pretențioși, trebuie să spunem că există un sens în care nici un om nu a ajuns încă „la locul potrivit”. Lumea aceasta căzută în paragina păcatului nu ne poate satisface pe deplin toate năzuințele și dorințele din lăuntrul nostru. Acestea nu se pot împlini aici și acum, ci-și vor găsi împlinirea abia în lumea viitoare, când omul va fi așezat în sfârșit „la locul potrivit” de Dumnezeu pentru el.

Lui Adam, Dumnezeu i-a făcut „un ajutor potrivit”. Lucrând după același principiu, fiecăruia dintre noi, Dumnezeu ne va dărui dincolo de viața aceasta „un loc potrivit” în fața căruia vom spune și noi asemenea lui Adam: „Iată în sfârșit ceva care este desăvârșit de potrivit pentru mine!”

De fapt, nu știu de ce gândirea la viitor trebuie neapărat să ne sperie, de parcă ar trebui să ne confruntăm cu niște realități fantastice, total deosebite de cele pe care le experimentăm astăzi! Cel puțin parte din neliniștea și angoasă noastră se naște atunci când ne temem că vom pierde ceea ce avem astăzi ca să fim propulsați într-o lume căreia îi vom fi total străini. Nu cred că acesta este adevărul! Când citesc în Biblie despre ceea ce mă așteaptă în viitor, eu găsesc cel puțin trei lucruri distincte: pământul cel nou, Noul Ierusalim și accesul liber la celelalte sfere de existență ale făpturilor cerești.

Cel dintâi dintre acestea trei n-are de ce să mă sperie. Dimpotrivă! El va semăna cu o „continuare” a vieții trăită azi, dar în condiții de absolută superioritate! Cel puțin pentru o vreme vom fi invitați să trăim pe o planetă care va semăna în ceea ce este bun cu planeta pe care trăim astăzi, dar va fi lipsită de tot ceea ce astăzi îi marchează decadență.

Știați că zilnic, de pe pământ dispar un număr de specii de viețuitoare? Există o listă întregă cu animale și plante care sunt numite „pe cale de dispariție”.

Știați că zilnic condițiile noastre de viață pe pământ se degradează? Așa-numita „poluare a planetei” ne forțează să respirăm un aer mai nesănătos decât acela respirat de strămoșii noștri, să bem o apă mai murdară decât au băut ei și să mâncăm alimente care sunt mai puțin nutritive și mai mult dăunătoare organismelor noastre? Dacă am putea călători în timp înapoi sau dacă am putea vedea un film despre viața pe planeta pământ acum 2000 sau 3000 de ani, am fi cu desăvârșire geloși pe condițiile de natură în care au trăit strămoșii noștri și total nemulțumiți de condițiile în care ni s-a dat să trăim noi astăzi. Din cauza „căderii” produse de păcatul adamic, planeta pământ trăiește fenomenul entropiei, decăzând puțin în fiecare zi și-n fiecare generație. Planeta se „strică”, avem nevoie de una nouă! Și chiar asta este ceea ce ne promite Dumnezeu celor ce vom trece dincolo de judecata finală și vom avea harul să trăim pe un „pământ nou, în care va locui neprihănirea”. Acolo nu va mai exista păcat și nici „domnia stricăciunii” (entropia), despre care ne-a vorbit apostolul Pavel:

„Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: Ava!, adică: Tată! Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Christos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.

Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.

De asemenea, și firea (aici în sens de „natură”, „creație”) așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deșertăciunii, nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o, cu nădejdea însă că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar știm că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii. Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele

dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede nu mai este nădejde: pentru că ce se vede se mai poate nădăjdui? Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare.” (Romani 8:17-25)

Cum să fiu neliniștit în fața unei astfel de perspective viitoare? Vom exista pe un pământ nou, desăvârșit și înconjurat de un cer nou asemănător, și totuși deosebit de cerul pe care-l cunoaștem astăzi.

Cea de-a doua destinație pe care ne-o promite viitorul este „cetatea lui Dumnezeu”, Noul Ierusalim, despre care citim în Apocalipsa 21:1-5.

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu cetatea Sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.» Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi.» Și a adăugat: «Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.»”

Ce va fi și cum va fi acest Nou Ierusalim este greu de imaginat sau explicat. Modesta mea părere îl compară cu un fel de „stație interplanetară”, o punte de trecere a noastră dinspre Planeta Pământ spre celelalte sisteme de existență din lumea lui Dumnezeu. Simplul fapt că în text ni se spune că „El (Dumnezeu) va locui împreună cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor” ne furnizează informații despre un nivel de părtășie și de identificare infinit superior „părtășiei” pe care o simțim astăzi cu divinitatea. Se va reveni la condiția de „umblare cu Dumnezeu” din grădina Edenului și se va trece dincolo de ea, într-o continuă creștere din slavă în slavă.

Dincolo de pământul cel nou și Noul Ierusalim, Biblia plasează accesul nostru în nivele de existență în care ne vom întâlni cu îngerii și cu celelalte făpturi din sferele cerești. Despre acele lucruri nu putem spune deocamdată prea multe lucruri. Din punctul acesta de vedere, „ce vom fi nu s-a arătat încă, dar știm că atunci când Se va arăta El vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.”

Despre lucrurile viitoare din categoria a treia ne este spus doar că sunt dincolo de limitele experienței și imaginației noastre actuale:

„E nevoie să mă laud, măcar că nu este de folos. Voi veni totuși la vedeniile și descoperirile Domnului. Cunosoc un om în Christos, care, acum patrusprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup, nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe). Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe), a fost răpit în rai și a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească.” (2 Corinteni 12:1-4)

„Dar, după cum este scris: «Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.»” (1 Corinteni 2:9)

Iată deci că evoluția noastră dincolo de viața aceasta ne este prezentată ca una progresivă, care pleacă de la ceea ce știm și am experimentat în viața de acum și aici, planeta pământ reînnoită, și urcă mereu mai sus spre limitele nemărginite (observați imposibilitatea de limbaj din această expresie) ale lumilor lui Dumnezeu.

Acest șir de raționamente, oricât de corecte ar fi ele, ne lasă încă să ne luptăm din când în când cu întrebarea: „Oare așa să fie?”

Ca să ne liniștească pe deplin, pe lângă tot ceea ce ne-a scris în promisiunile Sale, Dumnezeu a luat pe doi oameni ca și noi și i-a dus pentru puțină vreme „dincolo”. Ceea ce au experimentat Ioan și Pavel este imposibil de redat în cuvinte. Ne-a rămas însă reacția lor față de cele văzute acolo, și asta ar trebui să ne fie destul ca să ne liniștească până și cele mai încăpățânate neliniști. Ioan și Pavel au fost extaziați de ceea ce au văzut și experimentat „dincolo”.

Pavel, cel puțin, a regretat că a trebuit să se întoarcă vremelnic printre oamenii de aici. Să fie „dincolo”, împreună cu Domnul, „ar fi cu mult mai bine”. De fapt, spune el, acolo este „acasă”. În lumea aceasta doar „pribegim” departe de țintă, în drum către „patria care ne așteaptă”.

Oastea Domnului

Despre această mișcare spirituală prin care Dumnezeu a cercetat și încă cercetează România am aflat de la câțiva oameni scumpi pe care i-am întâlnit în viață: un coleg de liceu, familia Pleșoianu din Galați și preotul Cornel Avramescu, tovarășul meu de lucrare creștină printre românii din aria Los Angeles.

Cine citește cartea Apocalipsei își va da repede seama că Dumnezeu Se îngrijește personal de Biserica Sa. Bisericile locale pomenite în primele capitole ale cărții nu seamănă nici una cu cealaltă, dar fiecare are privilegiul de a fi permanent în atenția lui Dumnezeu și de a primi un mesaj personal adecvat din partea Domnului Isus. Tot așa stau lucrurile și cu Biserica Ortodoxă din România. Dintre mișcările de trezire spirituală petrecute în sânul ortodoxiei, mai mult sau mai puțin locale, mai mult sau mai puțin luate în seamă de istorici, vom aminti aici de mișcarea cunoscută sub numele de „Oastea Domnului”.

Există o frumoasă simetrie istorică între această mișcare de reînnoire spirituală din România și o alta, petrecută în Anglia și intrată în istorie sub numele de „Salvation Army” (posibil de tradus prin „Oastea Mântuirii” sau „Armata Salvării”).

Și una și cealaltă s-au născut într-un climat de apatie religioasă și de decadentă spirituală, când Biserica era mai mult caracterizată de ceremonii liturgice decât de vitalitate spirituală și de preocupare pentru sufletele oamenilor.

În România, împrăștierea creștină a venit uneori din „import” prin activitățile misionare ale „evangelicilor” protestanți sau neoprotestanți. Mișcarea „Oastea Domnului” a fost și continuă să fie o „trezire spirituală” născută în sânul Bisericii Ortodoxe.

Iosif Trifa

Prin amabilitatea lui Iosif Baci, care a pus în formă computerizată și mi-a trimis acest material, pot să vă spun câte ceva despre preotul Iosif Trifa. Materialul face parte dintr-o carte scrisă foarte elocvent de fratele lui, Ioan Marini, care ne face parte și de comentariile sale personale.

CUVÂNT ÎNAINTE

Era în toamna anului 1992. Mă aflam în orașul Brașov, la o mare adunare a „Oastei Domnului”, în piața din centrul orașului. În mijlocul unui sobor de preoți, se afla și P.S.Ep. Vicar Serafim Făgărășanul, de la Mitropolia din Sibiu. După obișnuita slujbă de vecernie, în cuvântul său către publicul care umplea piața, P.S.Ep. Vicar, în predica sa de sfătuire și îndemnuri adresate ascultătorilor, între altele a făcut și următoarea declarație: Mișcarea „Oastea Domnului” este opera Mitropolitului Nicolae Bălan, din Sibiu, ajutat de un preot. Numele preotului nu l-a mai pronunțat. Când am auzit o asemenea afirmație, de substituie la adresa martirului „Oastei Domnului” în favoarea celui ce l-a prigonit, părea că am fost lovit în cap, și aveam senzația că în acel moment părintele Iosif Trifa s-a răsucit în mormânt.

Intenționam să intervin ulterior pentru a pune lucrurile la punct, prin a arăta adevărul, cu privire la cele declarate de P.S. Vicarul din Sibiu, dar nu mi s-a permis accesul la cuvânt, de către cei ce au condus programul, fiindcă ei înghițiseră în tăcere minciuna și se făceau că nici n-au auzit nimic.

În preajma mea, unii ascultători comentau, spunând: „Ați auzit ce se afirmă? În cărțile ostașilor, preotul Trifa spune că a acționat de unul singur, fără sprijin și binecuvântare de la nimeni. Atunci care este adevărul?” Aflându-mă lângă acel grup și ca unul care l-am cunoscut personal pe părintele Iosif Trifa, am intervenit, spunând: „Declarația părintelui Vicar eludează adevărul despre «Oastea Domnului» și membrii ei și mai ales despre cei care au suferit în pușcăriile comuniste. Adevărul cu privire la originea «Oastei Domnului», la înființarea acestei mișcări religioase din Biserica noastră, este așa cum l-ați citit în cărțile scrise de preotul

Iosif Trifa”, demonstrându-le și tragedia prin care a trecut și că tot ce se spune altceva, în afară de ce declară el, în cărțile sale, cu privire la această problemă, sunt simple născociri. Dar cineva care spiona prin zonă, a avut grijă să mă „toarne” celor din suita oficialității.

Încercarea de a mi se aduce învinuiri pentru acea intervenție a eșuat. Nu aveau argumente prin care să susțină contrariul. Adevărul cu care am demonstrat realitatea în fața acelor ascultători neinformați nu putea fi contestat. De temeinicia lui, cititorul va lua cunoștință în paginile cărții.

Istoria trebuie să fie cunoscută așa cum a fost, mai ales de către generațiile cărora zeci de ani le-a fost ascunsă și mistificată de „ambasadorii lui Anticrist”, ce păzeau pe la ușile Bisericilor.

Cei ce mai încearcă și astăzi să mistifice adevărul din trecutul „Oastei Domnului” o fac, fie din anumite interese, fie din simpatii pentru unele persoane implicate în aceste evenimente, opuși adevărului. Dar adevărul e unul singur și nu poate fi mistificat.

Părintele Iosif Trifa, - pe plan spiritual - era o mare personalitate a timpului său, așa cum de altfel a ajuns să fie cunoscut în țară și chiar și peste hotare. Acest fapt a stârnit invidia unor preoți și ierarhi, și mai ales a ierarhului de la Sibiu, care l-a și pus la zidul infamiei.

El mai consideră că preotul trebuie să fie unit cu poporul în aspirațiile lui sufletești, în caz contrar misiunea se îndeplinește defectuos și cu caracter de provizorat. Mai presus de toate, părintele Iosif iubea adevărul și era împotriva minciunii sub toate aspectele ei. Fapt pentru care a știut să lupte și să se impună - când era cazul - de fiecare dată când minciuna era ridicată la rang de adevăr. Pentru acest fapt plin de curaj, el și-a riscat existența, sănătatea și chiar viața. Dar nu putea altfel, fiindcă și-a construit viața și caracterul pe învățătura Bibliei, de la care nu s-a abătut niciodată. Era criticat că i-a supărat pe mai-marii bisericii. Dar când vrei să câștigi o luptă - mai spunea el, - este normal să superi pe cineva; ca să nu superi pe nimeni, înseamnă să nu faci nimic.

Nimic durabil și tare nu se poate obține fără sacrificii. Mărimea gloriei este direct proporțională cu mărimea riscurilor asumate, cu dimensiunea curajului, pentru un destin măreț.

Ca unul care cunosc pe viu întreaga istorie a „Oastei Domnului” încă de la începuturile ei, și fiind inspirat în primul rând din activitatea în domeniu a fratelui meu, Ioan Marini, mă simt dator a o face cunoscută celor interesați și în primul rând fraților Ostași.

Astfel, de data aceasta, cititorii sunt puși în fața unei cărți cu un cuprins autobiografic al părintelui Iosif Trifa, precum și privind relațiile sale cu conducătorii Bisericii Ortodoxe și o parte din preoțime.

A sosit vremea ca ceața să fie împrăștiată și adevărul să iasă la lumină, spre a fi cunoscut așa cum a fost el și nu cum s-ar vrea într-un mod denaturat. Acel adevăr care a produs tulburare, așa cum părintele Iosif Trifa arăta într-un articol din gazeta „Isus Biruitorul” din 3 noiembrie 1935, următoarele:

„Lumea strigă, azi mai tare ca oricând, după preotul politician, după preotul negustor, după preotul funcționar, după preotul care nu-i preot. Mai stăruitor ca oricând, lumea de azi cere ca preotul să fie numai preot. Și noi preoții nu trebuie să ne supărăm pentru această strigare. Când oile strigă la noi să le ducem la pășune, nu trebuie să ne supărăm, ci să ne bucurăm.”

Acum, după 1990, după căderea regimului comunist tiran, sf. Sinod a găsit de cuviință să reabiliteze memoria păr. I. Trifa și să-i ridice caterisirea, printr-un act oficial. Dar din acel act nu rezultă - cum ar fi normal - că păr. I. Trifa era nevinovat și caterisit pe nedrept. Din contră, gestul sf. Sinod prin care i se acordă păr. I. Trifa o iertare, post-mortem, lasă să se înțeleagă vinovăția sa, pe care el nu și-a recunoscut-o niciodată. Problema acestui capitol este arătată pe larg înspre sfârșitul cărții. (N. Marini)

Iosif Trifa

Scurtă biografie

Preotul Iosif Trifa, eroul cărții noastre, s-a născut la 5 martie 1888, lângă Câmpeni, în localitatea Certeje, județul Turda, într-o

familie de țărani moți. După patru ani de școală primară, absolvă gimnaziul la Beiuș. Apoi se înscrie la Academia Teologică din Sibiu, între anii 1906-1910, iar după absolvire este hirotonisit și numit preot în parohia Vidra de Sus, județul Turda. Era căsătorit cu nepoata marelui tribun al moșilor, Avram Iancu. Dar în timpul epidemiei de gripă spaniolă, care a trecut și peste România, atunci, după primul război mondial, preotul Trifa își pierde soția și trei copii, din cei patru câți avea. După această tragedie în familie, cu singurul copil ce i-a rămas se transferă într-o parohie la Câmpeni, unde a fost numit din oficiu.

Pe lângă multele calități profesionale și general-umane pe care le avea (așa cum îi stă bine unui păstor de Biserică), tânărul preot Trifa promitea a fi și un bun mânăitor de condei. Ca dovadă, în anul 1919 își tipărește prima lui carte de predici, la Editura arhiepiscopaliană Arad, cu titlul „Spre Canaan”.

Pe lângă faptul că mai colabora periodic și pe la diverse publicații, această carte poate fi considerată ca un real debut, cu mari promisiuni pentru viitor.

În dorința de a se angaja și lansa în mod plinar pe calea scrisului, s-a născut ideea mutării la oraș, unde ar putea avea toate condițiile pentru desăvârșirea acestei vocații, așa cum arată el. Astfel, prin anii 1920-1921, prin profesorul universitar Lupaș, încearcă o transferare la Cluj. Nu era un lucru greu atunci după Marea Unire. Dar, între timp, Mitropolitul Nicolae Bălan din Sibiu, luând cunoștință de meritele și talentul tânărului preot din Apuseni, îl convinge să renunțe la orașul Cluj, pentru cetatea mitropolitană Sibiu, (acest „Ierusalim”, care avea să-l pună mai târziu pe drumul „Golgotei”). Odată așezat la Sibiu, preotului Trifa i se oferă un post de preot la catedrală, funcționând concomitent ca duhovnic la Institutul teologic, precum și la Orfelinat, și răspunzând și de redacția „Lumina Satelor”, foaie pentru popor. Mitropolitul Nicolae Bălan era foarte mulțumit și încântat de omul și preotul pe care și l-a dorit ca să-i fie colaborator. Cum, însă, cel mai adesea, binele e răsplătit cu rău, prin marea fluctuație din „cetatea” mitropolitană, au început să apară priviri pline de invidie, ce au creat, la un moment dat, un cerc vicios în jurul preotului

Iosif Trifa, spre a-l încorseta în activitatea sa, mai ales după ce în 1923 înființase mișcarea religioasă „Oastea Domnului”. Țesătura aceasta diabolică urmărea mai ales influențarea ierarhului, care îl aprecia foarte mult pe harnicul și credinciosul preot Trifa. Astfel, cu timpul, în urma acestor „urzelii” care se amplificau de la o zi la alta, iată că pe neașteptate, în anii '30, izbucnește pe față conflictul între preotul Iosif Trifa și Mitropolitul Nicolae Bălan. Cei ce șușoteau pe la ușile reședinței Mitropolitului, intriganții, în frunte cu preotul Gh. Secaș, „omul nefast”, cum a fost numit apoi chiar de către Mitropolit, și care i-a produs cele mai mari necazuri părintelui Iosif Trifa, și-au atins în sfârșit scopul! De-acum așteptau satisfăcuți să-l vadă pe pr. Trifa căzut în dizgrație și infamie, cu călușul în gură.

Pe larg, despre tot acest conflict istoric, cititorul va lua cunoștință din documentele pe care le prezentăm în cuprinsul cărții.

Aceste documente au fost publicate la timpul lor; primul, „Istoria unei jertfe”, a apărut în revista „Ostașul Domnului” nr. 1-15 din februarie 1935, tipărită la București de către pr. Vasile Ouatu, și dezvăluind cele dintâi informații despre originea conflictului, celelalte au fost publicate în foaia „Isus Biruitorul” din Sibiu, între anii 1935-1937.

Așa cum reiese din cuprinsul acestor documente, preotului Iosif Trifa, cel care prin inspirația Duhului Sfânt a dat viață mișcării religioase „Oastea Domnului”, i se aduc, la un moment dat, pe nedrept, grave învinuiri din partea mitropoliei din Sibiu, cum că ar avea abateri de la dogmele Bisericii, neascultare și nesupunere față de ierarh, precum și insinuări de „sectarism și erezii”.

Profitând de ocazie, o seamă de impostori „codoși și cârcotași”, purtați de interese personale, se fofilau pe la mitropolie cu reclamații contra preotului Iosif Trifa, tăvălindu-se, astfel, insalubri, prin tot felul de noroi gazetăresc gen mahala, în redacția „Lumina Satelor”, de unde a fost eliminat preotul Trifa și unde-și făceau acum „rondul” o haită de bârfitori. „Cobzarii” de serviciu de la această redacție s-au grăbit să sune aria unei stânjenitoare calomnii, încondeindu-l pe preotul Iosif Trifa, în foaia „Lumina Satelor”, cu sintagma de „lup în piele de oaie” cu cărți în gură.

Această horă era încinsă de „îngeri” costumați pe măsură, ca să adâncească ura și discordia în masele de ostași.

Dând dovadă de un mare caracter, la toate aceste învinuiri și atacuri, preotul Iosif Trifa răspundea liniștit și demn, cu adevărul și Biblia, de la care a emanat întreaga sa lucrare.

Unii se întrebă:

„De ce, oare, a izbucnit acel conflict între preotul Iosif Trifa și Mitropolitul Nicolae Bălan? Care au fost motivele?”

Unul ar fi invidia, așa cum am arătat mai sus și poate cel mai important, iar altul ar fi, așa cum este binecunoscut, faptul de a fi mers prea adânc cu Biblia prin „tezele” dogmei ortodoxe, de a fi combătut păcatul cel strecurat chiar până la ușa altarului. Pentru acest fapt era considerat ca un fel de „cal troian”, ce ar intenționa să sape din interior la temelia rânduielilor din Biserica Ortodoxă. Părintele Trifa a mai făcut și următoarea afirmație, adresându-se cititorilor săi:

„Dacă cărțile mele v-au adus la Biblie, atunci le puteți pune pe foc, fiindcă și-au îndeplinit misiunea.”

Și pentru că părintele Iosif Trifa, ca preot, se silea să-și acomodeze viața și activitatea după Biblie și canoane, în curăție și sfințenie, a devenit la un moment dat incomod, pentru unele fețe bisericești și considerat ca o „oaie neagră” în mijlocul lor. „Mormintele văruite” au început a-l încolți cu tot felul de învinuiri. Apoi, ani de zile a fost ținta atacurilor Arhiereului său, într-un scandal pe plan spiritual care, la un moment dat, a devenit deosebit de dramatic.

Dacă aceste disensiuni ar fi avut loc în perioada stăpânirii comuniste, preotul Iosif Trifa ar fi putrezit după gratii într-o sinistă temniță, și aceasta, pentru că, așa cum reiese din publicațiile anilor ‘20-’30, era cunoscut și ca un anticomunist și dușman al bolșevizării României, precum și al infiltrării unor „duhuri” politice în viața Bisericii, fenomen ce o îndepărtează de Duhul lui Christos. Ca preot, Iosif Trifa nu era de acord ca slujitorii altarelor să facă politică și să îmbrace „cămăși verzi” sau „roșii”, slujind astfel și lui Dumnezeu și lui Mamona. Iosif Trifa dorea o biserică

sfântă, curată și fără pată, ca o Mireasă a lui Christos, așa cum o arată Biblia și canoanele, și cu slujitori pe măsură.

După o lungă perioadă de hărțuire, în primăvara anului 1935, Mitropolia din Sibiu găsește de cuviință să îl caterisească pe preotul cel „nesupus și ieșit din ascultare”, într-un proces intentat cu date false, prin care se urmărea înlăturarea lui de la altar și din „Oastea Domnului”. Și pentru a-l trece pe linie moartă, se pornește și o acțiune pe cale judecătorească, vizând confiscarea unei tipografii proprietate personală, pe care preotul Iosif Trifa a achiziționat-o din Germania cu mari sacrificii și a pus-o în slujba „Oastei Domnului”.

În ce privește conflictul din sânul mișcării „Oastea Domnului”, s-a consumat multă hârtie și efort intelectual, atunci la vremea sa, când activitatea preotului Iosif Trifa era considerată, de mai-marii bisericii, ca un „afront” față de rânduielile instaurate în interiorul ei. Cea mai gravă învinuire care i s-a adus pe nedrept, în acest sens, era aceea că prin mișcarea de renaștere spirituală, și de schimbare a vieții sociale, „Oastea Domnului”, Trifa a declarat război Bisericii Ortodoxe române, subminându-i disciplina. Pentru a-și putea justifica aversiunea față de preotul Trifa, Mitropolitul Nicolae Bălan și-a manifestat fățiș intenția de a face din el un răzvrătit, netezind și ușurând astfel drumul spre procesul de caterisire.

Documentele din paginile ce urmează cuprind triste mărturisiri ale celui care a trăit și a suferit la vremea sa, ca un martir și adevărat martor al lui Christos, topindu-se pe altarul Evangheliei Sale. Deși chinuit, zdrobit și „anatemizat”, însă deplin liniștit și împăcat cu sine și cu Dumnezeu, el nu s-a răzbunat, n-a blestemat și n-a afurisit pe nimeni, deși avea motive.

Așa s-a stins în Sibiu, la 12 februarie 1938, după șapte operații grele, cel ce a fost părintele Iosif Trifa, supranumit „gornistul Oastei Domnului”, deposedat și de bunurile pământești, (ce constituiau moștenirea fiului său) răpindu-i-se chiar și haina de preot cu care era îmbrăcat în sicriu, și asta pentru a-l face să semene cât mai bine cu Christos Domnul, pe care L-a iubit și ascultat.

Memoria lui va rămâne veșnic în țară, în Biserică și în popor, dar mai ales în inimile sincere, cinstite și fără prejudecăți.

Prin dispariția atât de timpurie din viață și prin activitatea operei pentru care s-a sacrificat, părintele Iosif Trifa a lăsat un mare gol, care s-a simțit multă vreme în inimile celor care l-au iubit și apreciat, și mai ales a întregii mișcării a „Oastei Domnului”.

Istoria jertfei în mărturisirile Pr. Iosif Trifa

Lămuriri pentru ostașii Domnului, pentru abonații foii „Isus Biruitorul” și pentru toți cititorii și cunoscuții mei din întreaga țară.

Așa s-a pomenit de când e lumea. Când cineva te acuză, ai dreptul să te aperi. Numai aici, la Sibiu, s-a stricat această veche orânduială. Cu ajutorul forței publice, Mitropolia din Sibiu mi-a oprit foaia „Isus Biruitorul”. M-a oprit cu puterea să mai grăiesc. Iar în vremea asta, toată „Lumina Satelor” s-a năpustit asupra mea cu fel de fel de acuze și învinuiri.

Adică cu o mână îl acuzi pe cineva, iar cu cealaltă îi astupi gura, să nu poată grai și să nu se poată apăra! Sunt ținut cu călușul în gură. Ce lucru rușinos! Mai ales că așa ceva se petrece în biserică.

Silit de această ilegalitate, a trebuit să-mi caut un refugiu la București, să mă apăr de aici.

În cele ce urmează, voi arăta pe scurt frământările prin care am trecut cu mișcarea „Oastea Domnului”, în timp de doisprezece ani. Voi lărgi apoi aceste însemnări, le voi scoate într-o carte întreagă cu titlul „ISTORIA UNEI JERTFE”. Ele vor avea o covârșitoare însemnătate pentru istoria „Oastei Domnului”.

În căutarea unui post

În situația grea, de preot văduv la țară, îmi căutam prin anii 1920-1921 un post la oraș. Era să mă duc la Cluj într-un post pe care mi-l recomanda păr. Profesor Universitar I. Lupaș. Dar venind la Sibiu, cu prilejul unui congres preoțesc și înțelegând Î.P.S. Sa Mitropolitul Nicolae că vreau să plec de la țară, m-a chemat la Sibiu în postul de duhovnic la Academia Teologică. În acest post am venit la Sibiu în toamna anului 1921. Pe vremea aceea eram deja un nume cunoscut și apreciat, din scrisul meu de pe la diferite ziare și reviste. Aveam tipărită chiar și o carte de predici, „Spre

Canaan”. Această activitate îmi deschidea „multe căi” să pot ieși la larg dintr-o parohie de munte.

Apare „Lumina Satelor”

Î.P.S. Sa Mitropolitul Nicolae se preocupa atunci de scoaterea unei foi populare a mitropoliei. Spre acest scop s-a convocat un Comitet, compus din vreo zece preoți și profesori de teologie. Între aceștia - mai la coadă și fără să fiu întrebat nici un cuvânt - eram și eu. Toată chestiunea era încredințată păr. P. Morușca. Sub conducerea și administrarea Sf. Sale, a pornit la drum foaia intitulată „Lumina Satelor”. Eu, fiind mai liber, figuram ca redactor al foii. Privitor la directivele acestei gazete, mie nu mi s-a încredințat nici o misiune specială. De altfel, precum arată colecția foii, anul I, „Lumina Satelor” era pe atunci mai mult un organ cu vești politice, economice, sociale (mai târziu și anumite indicațiuni politice și confesionale).

În felul acesta a mers foaia un an. Membrii comitetului s-au retras rând pe rând de la muncă. Și pe urmă m-a părăsit și păr. Morușca. La jugul muncii am rămas singur.

Răsare „Oastea Domnului”

În preajma anului 1923, îmi făceam un bilanț al activității mele de zece ani de preoție la țară și un an de redactor la foaia „Lumina Satelor” și mă gândeam cu durere la zădărnicia celor unsprezece ani de strigare în pustiu, fără urme și fără roade.

Era noaptea târziu. Pe sub fereastra casei mele tocmai trecea urlând un grup de bețivi. Asta mi-a sporit și mai mult durerea. Am căzut în genunchi plângând și m-am rugat Domnului să-mi ajute în anul ce vine să lucrez cu mai multă izbândă.

În acea noapte, Duhul Domnului mi-a inspirat gândul unei hotărâri care s-a publicat în numărul de Anul Nou 1923 al foii „Lumina Satelor”. În această Hotărâre, îi chemam pe cititorii mei să intre în anul cel nou cu o hotărâre de luptă contra bețiilor, sudalmelor și altor păcate. Prin iscălirea unei declarații, îi chemam să se hotărască contra păcatelor. Din acest început, a ieșit, pe urmă, mișcarea „Oastea Domnului”.

Inițiativa acestei mișcări este, așadar, pe de-a-ntregul, a Domnului. Cu nimeni n-am avut absolut nici o consfătuire și nici o înțelegere cu privire la această mișcare. Și de la nimeni n-am avut absolut nici un fel de încredințare specială pentru înfiriparea ei. Și nu numai inițiativa acestei mișcări este a Domnului, ci și creația întregă este a Lui.

După Hotărârea și Apelul din numărul de Anul Nou, nu s-a interesat absolut nimeni despre rostul acestei mișcări, despre rezultatul ei, despre mersul ei. Am luptat ani de zile pentru susținerea acestei mișcări, cu greutate și jertfe în care mi s-a topit sănătatea și viața, fără să am nici un sprijin.

Am ținut, la un an, o adunare generală a acestei mișcări (vestită la foaie), fără însă să se intereseze absolut nimeni despre ea și să se apropie de ea.

Mișcarea era amenințată cu eșec. Am pus totul în cumpănă să o salvez. În vremea asta - de luptă aprigă cu greutate în începutul, mă așteptam ca Î.P.S. Sa Mitropolitul Nicolae să-mi sară în ajutor cu o pastorală către popor, pentru încurajarea inițiativei. Dar n-a sărit și nici măcar nu m-a întrebat cum merge inițiativa.

Șapte ani de zile, conducătorii bisericii din Sibiu n-au avut nici un cuvânt pentru această mișcare și nu i-au dat nici un sprijin.

Probabil, conducătorii bisericii se temeau că mișcarea va avea eșec și nu vroiau să se „expună”.

Am avut însă sprijinul larg al Aceluia care a pornit-o la drum. Domnul a dus la biruință lucrarea Lui, Oastea Lui.

Cei care de la început ar fi trebuit să dea sprijin și ajutor s-au interesat de ea numai atunci când era deja o puternică înfăptuire, care putea aduce glorie și laudă personală.

Firește, prin afirmația că inspirația și creația „Oastei Domnului” a venit pe de-a-ntregul de la Domnul nu neg legăturile ierarhice ale preoției. Vreau însă să spun că, în felul cum s-a înfiripat această mișcare, ca un voluntariat care a cuprins de la început toate eparhiile, n-am avut o încredințare și îndrumare specială din partea Î.P.S. Sale Mitropolitul Nicolae.

Am tras și am conturat singur cadrele acestui voluntariat, accentuând însă cu toate prilejurile că stau sub controlul bisericii întregi (Sf. Sinod), după ce mișcarea cuprindea toate eparhiile.

Anii de jertfă

Urmează anii în care mi-am măcinat pieptul și sănătatea, anii în care am creat „Lumina Satelor” și „Oastea Domnului”. Sunt anii în care băiatul meu mă lăsa întotdeauna seara la masa de scris și dimineața mă afla tot acolo. Sunt cei șapte ani de jertfă pentru lucrul Domnului. Sunt cei șapte ani în care un om plătând se topea ca o lumină, în râvna și dragostea lui de a aprinde în popor lumina vieții și a aduce suflete pierdute la picioarele Crucii. În acești șapte ani am scris o mare parte din tâlcuirile și cărțile mele.

Vine tipografia; librăria și foaia „Oastea Domnului”

După șapte ani de muncă și jertfă, mișcarea „Oastea Domnului” luase proporții. Îi pipăiam pulsul și simțeam că nu mai încap în „Lumina Satelor”. Își căuta o revărsare. Și atunci, într-un moment de însuflețire evanghelică, am luat eroica hotărâre să-mi cumpăr o tipografie proprie, prin care să mă lărgesc cadrele mișcării. Fără să mă consult cu nimeni decât cu Domnul, mi-am cumpărat o tipografie modernă din Germania cu un milion și jumătate. Era o mare îndrăzneală evanghelică, pe care am plătit-o din greu, precum se arată pe larg în altă parte. Aici voi spune numai atât: Tipografia aceasta a fost o mare învioreare pentru fronturile Oastei. Frații însuflețiți au început să strige: „Cinste pentru «Mireasa vântului»!”. Era o încurajare pentru îndrăzneala mea.

În același timp, am deschis și o librărie religioasă. E drept că aici am primit un duș rece din partea Consistoriului. Pentru o odăiță lungă de 6 m și largă de 5 m, în care am deschis librăria, Consistoriul m-a taxat cu o chirie de 5.000 lei lunar.

Pentru a alimenta o tipografie atât de mare și pentru a alimenta fronturile tot mai lărgite ale Oastei, am scos și o foaie nouă: „Oastea Domnului”.

Toate acestea au mers ca o inițiativă particulară, fără nici o consfătuire cu nimeni și fără nici o aprobare din partea nimănui.

Totul era un risc personal. La Leipzig, de unde am cumpărat tipografia, îmi angajasem averea de la Vidra și Certeje, cu extrase din cărțile funduare.

Clipe grele, dar mărețe, au urmat pentru mine. Un pitic de om își deschisese o tipografie și o librărie. „Tunul cel mare” trăgea din greu la cărți și foi. Visul meu, de ani de zile, se înfăptuise. Ce bucurie! Dar nu este biruință fără luptă și jertfă. Ar fi mers prea-prea. Vine drumul Crucii.

Căzut pe front - în „școala” de la Geoagiu

S-a întâmplat ceea ce era de așteptat. Istovit de uriașa muncă, am căzut pe front. Și am plecat cu plămâni sângerând în școala de la Geoagiu. Medicii clătinau din cap. Eram într-o stare grozavă. Numai schelet. Și în starea aceasta așteptam o mângâiere oarecare. Așteptam de la Sibiu un semn de mângâiere. Dar el mi-a venit de la București. M-au cercetat frații Opreșan și Lascarov. M-au mângâiat și m-au sărutat. Nu voi uita niciodată această scumpă mângâiere. Chiar dacă ar fi ei cândva contra mea, eu le voi păstra și dincolo de mormânt dragostea și recunoștința mea pentru această mângâiere.

Nu peste mult, mi-a venit și de la Sibiu o mângâiere: o aspră provocare să plătesc imediat o datorie pe care o avea foaia „Lumina Satelor” la tipografia Arhidiecezană. Și mă strângea de gât cu această provocare, tocmai în clipele când mă zbăteam între viață și moarte. Și atunci mi-am zis, plângând: Iată, asta e răsplata pentru că mi-am jertfit sănătatea și viața la „Lumina Satelor”. Prin munca și jertfa mea am plătit la tipografia Arhidiecezană pentru tipărirea de cărți și foi suma de 7.769.169 lei. Iar acum pentru o bagatelă datorie de 80.000 lei, eram strâns de gât fără milă.

N-a trecut mult și Sibiul mi-a mai trimis o mângâiere: înștiințarea că sunt demis din postul ce l-am avut; o vestire rece, oficioasă, fără nici un cuvânt de mângâiere (firește „demisia” de atunci nu însemna, ca acum, „ieșirea mea din biserică”) - asta îmi venise tocmai la împlinirea altor 20 ani de preoție.

Își poate închipui oricine starea mea sufletească în fața acestor izbitori. Am trimis la Consistoriu o lungă jelanie de vreo

7-8 coli în care îmi arătam durerea și mâhnirea. Iar la foaie am trimis spre publicare un articol „Răsplata lumii” (dar cei de la foaie s-au temut să-l publice). Probabil dându-și seama de această greșeală, mai târziu când m-am întors la Sibiu, mitropolia mi-a conferit titlul de protopop.

Se închide librăria

La vremea aceasta, de acasă tot vești rele. Tipografia n-are ce măcina. Cambiile bat la ușă. La Consistoriu trebuia să plătim chiriile până la ultimul ban. Librăria nu mai putea rezista cu o chirie de 5.000 lei lunar, pe care o încasa Consistoriul. Am închis-o. Localul Librăriei a fost închiriat de Consistoriul dornic de „evangelizare” unui negustor care și-a deschis acolo unde fusese „Librăria Oastei” un magazin de coloniale, „La pașa”.

Reîntors la front

Refăcut în parte - printr-o minune de la Dumnezeu - mă reîntorc la front, după un an de zăcut la pat. Aflu totul răvășit. Datoriile de un milion strigă din toate părțile. Bolnav pe jumătate, trebuie să mă bag iar în jug. Redeschid librăria, Consistoriul îndurându-se a-mi reduce chiria la 2.500 lunar (cu atât stă și azi). Toamna trebuie să-mi încep iar odihna prescrisă de medici. Dar cine mai avea vreme de odihnă? Lucram cu boala în oase. Și tăceam, cu toate că mă îneacam în greutate și datorii. Într-aceea a venit atacul de la Cernăuți, care mă acuza că fac „câștiguri”. Le-am răspuns că tot „câștigul” meu este o datorie de peste 600.000 lei.

Înțelegând această stare grea, frații de la București au început a striga: Săriți, frați ostași, că se îneacă părintele Iosif... Tipografia e în primejdie de a ajunge la licitație...

Și au sărit frații în ajutor. Dar Consistoriul și Mitropolia n-au sărit. Mă îneacam în fața lor și se uitau nepăsători. Veneau de prin țară „bănuții văduvei”, dar Consistoriul cu o avere uriașă de peste 40 case la Sibiu, moșii și păduri - nici măcar cu un leu n-a sărit în ajutor. Atunci de fapt era primejdia cu „Tipografia Rosenthal”, dar nimeni nu s-a mișcat. Acum însă i-ar trebui mitropoliei o tipografie salvată. Rușine!...

„Nu se poate!”

Prin strigarea de la București s-a strâns cu totul (cu Banca Națională cu tot), un ajutor de vreo 250.000 lei. Dar ce era acest picur într-o mare de datorii?

Împins de valuri, m-am prezentat Î.P.S. Sale Mitropolitului Nicolae și-am cerut un ajutor. Știam însă că Consistoriul e zgârcit în a da bani. Am cerut deci un alt fel de ajutor. Am cerut să mi se lase „Lumina Satelor” să o tipăresc în tipografia „Oastea Domnului” măcar 2-3 luni, căci în felul acesta mi se ușura mult situația. Dar Părintele Mitropolit mi-a respins îndată această cerere, spunând că ei au tipografia Arhidiecezană.

Un zâmbet ce taie

Cu acest prilej, Înalțul Ierarh m-a întrebat, zâmbind: „Așa-i că-ți pare rău că ai cumpărat tipografia?”...

Era acesta un zâmbet tăios care m-a rănit până în adâncul sufletului. Până voi intra în pământ mă urmărește mereu acest zâmbet sarcastic care mi s-a dat - drept încurajare - în cele mai grele clipe din lupta mea.

De altfel, Î.P.S. Sa Mitropolitul Nicolae de la început a urât această tipografie. O dovadă e și faptul că, iată s-au împlinit cinci ani și Î.P.S. Sa nu s-a coborât, nici măcar din curiozitate, să vadă unde și cum este tipografia și librăria „Oastea Domnului”.

O cerere de ajutor

Silit de primejdia de a mă îneca, am făcut și o rugare către Consistoriu să se îndure a-mi da un ajutor. Mi-a răspuns Î.P.S. Sa: „Părinte Iosif, ai făcut o rugare. Să ierți că nu te-am putut asculta... sunt vremuri grele...”

Adică Consistoriul nu mă putea ajuta cu nimic, nici cu chirii, nici cu ajutor de bani.

Aici voi nota că pentru încăperile unde era administrația foilor și a librăriei, am plătit Consistoriului (proprietarul clădirii) chirie în sumă de 380.314 lei.

Dacă aș fi falimentat?

Aici mă întreb: ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi dat faliment cu tipografia și ar fi sărit firma de la Leipzig în capul meu și averea mea? Ar fi sărit atunci Consistoriul să nu mă lase? Pe asta pot jura că nu. Mi s-ar fi aruncat în față vorba: Singur te-ai încurcat, singur te descurcă.

Azi însă i-ar trebui Consistoriului o tipografie salvată, căci într-acolo merge tot zgomotul ce-l face mitropolia prin „Lumina Satelor” în jurul tipografiei - precum arătam într-alt loc, mai pe larg. De altfel, din felul cum s-au desfășurat lucrurile, reiese tot mai clar un lucru. Cei din Str. Mitropoliei au așteptat să mă prăbușesc, sau să mă prăpădesc, ca să intre în înfăptuirea mea. Dar, o Doamne, eu sunt de vină dacă nu m-am prăbușit și n-am murit?

O noapte cu sânge

Era noaptea de 25 octombrie 1932. Mă chinuia tusea și simțeam o durere ascuțită în piept. Pe la miezul nopții, o tuse grea mă trezește din somn. Și când aprind lumina, mă înfricoșez. Perna și patul erau pline de sânge. Se deschisese cu putere rana din piept. L-am trezit pe fiul meu Tit și am plâns împreună. Sângele îmi spunea că trebuie să plec iar pe drumul Spitalului, să-mi las iar casa, copilul și tipografia.

Dimineața mi-am pus întrebarea: să plec sau să nu plec? Sângele îmi spunea că trebuie să plec, dar situația grea îmi spunea că trebuie să rămân, mai ales că peste două luni se apropiau și zece ani de Oaste.

M-am rugat cu lacrimi și am zis: „Doamne, totul pentru Tine și lucrul Tău! Eu rămân la front. Înainte de a muri, la zece ani de Oaste, vreau să mai spun ceea ce Tu îmi vei arăta, și apoi mă voi apleca liniștit în brațele Tale.” Și am rămas. La zece ani de Oaste, am scris cu sânge acel număr festiv din foaia „Oastea Domnului”, în care era și testamentul cu „Moara și piticul” (nr. 1 an 1933).

Căzut a doua oară la sanatoriul Davos - Elveția

S-a întâmplat apoi ceea ce era de așteptat. Boala din piept s-a agravat. Î.P.S. Sa Mitropolitul Nicolae îmi tot spunea: „Du-te la Davos, în Elveția, acolo te vei reface complet... e adevărat că e

scump, dar vom mai da ceva ajutor și noi și vei mai da și Sf. ta... Și va fi bine.” Și am plecat la Davos, lăsând în urma mea zece ani de Oaste și 10.000 de abonați la foi.

Nu putusem încă achita toată datoria la Consistoriu ce o aveau pentru „Lumina Satelor”. Abia putusem răzbi cu plățirea cambiilor pentru tipografie.

Dar la Davos mi-a mers pe urmă rău cu sănătatea. Boala s-a agravat cu furie și ajunsesem pe prag de mormânt. Nu mai era nădejde nici măcar să pot ajunge viu acasă. Iar în aceste clipe grele - cele mai grele din viața mea -, iată-mi sosește de la Sibiu o altă mângâiere: o provocare cu amenințare de proces să plătesc imediat datoria ce o am la tipografia Arhidiecezană, altfel voi fi înprocesuat.

Ceea ce mă durea mai mult era că Consistoriul, după o datorie de 99.543 lei, îmi socotise o camătă de 110.112 lei. Astfel că, în loc de 99.543 lei, eram provocat să plătesc 209.655 lei. Aceasta probabil și drept mulțumită că tipografia Arhidiecezană încasase până atunci de la mine aproape 8 milioane lei.

Își poate închipui oricine în ce stare sufletească mă aflam.

I-am scris părintelui Secaș să intervină la Î.P.S. Sa pentru a se aranja lucrurile astfel: mă oblig să plătesc datoria împărțită pe trei cambii cu trei rate. Iar de camătă să fiu iertat după ce sunt bolnav și am făcut atâtea jertfe.

La această scrisoare, păr. Secaș îmi răspunde: „Cât privește datoria la arhidiecezană, Î.P.S. Sa, când i-am vorbit de cambii, nici nu a voit să audă:

«Să plățiți acum!» I-am arătat că încasările sunt tot mai mici, apoi amarul de bani pe care trebuie să-l cheltuiești Sf. Ta. S-a făcut nervos și m-a concediat, fără ceva lămurit. Apoi, nu știu cine-l tot montează pe tema cântărilor oastei!” (Din scrisoarea cu data de 14 aprilie 1933)

Firește, acest răspuns aspru m-a rănit grozav. Mă ruinasem și materialicește. Boala m-a apucat într-un sanatoriu scump, în care eram silit să stau cu cheltuieli enorme (am cheltuit cu totul 200.000 lei). Iar Consistoriul, în loc să mă ajute cu ceva, mă strângea de gât

cu camete de 100.000 lei. Izbit de aceste lovituri am trimis Î.P.S. Sale o lungă scrisoare, din care dau cele ce urmează.

O SCRISOARE - DOCUMENT

Înalt Prea Sfințite Stăpâne!

Am trecut printr-o nespus de grea încercare... pe la Paști eram numai o umbră de om. Singura mea preocupare era cum aş putea scăpa viu acasă. De două ori am voit să plec, dar n-a fost cu putință... țin însă să spun că alături de boală, m-a durut foarte mult și un lucru. Făcusem prin păr. Secaș o rugare privitor la datoria ce o aveam la tipografia Arhidiecezană... mi s-a răspuns însă categoric că nu se acceptă rugarea și am primit în acest sens de la Consistoriu o invitație să plătesc datoria, plus o camătă de 109.000, altfel voi fi dat în judecată. După un capital de 100.000 mi se cere camătă de 109.000 lei, iar această invitare mi-a venit tocmai la timp, pe Paști, când eram la hotar între a rămâne sau a pleca din lume. A fost pentru mine o lovitură grea, care desigur mi-a agravat și ea boala. A fost pentru mine o lecție amară, care îmi va rămâne pentru întreg restul vieții. Consistoriul nu m-a cruțat nici la Geoagiu și nu m-a cruțat nici aici. Și eu cred că nu meritam acest vitreg tratament. Desigur, 100.000 lei e o datorie respectabilă, dar totuși în raport cu milioanele pe care le-am trecut prin tipografia Arhidiecezană, nu e o sumă prea mare. Și apoi să mi se ceară o camătă de 109.000 lei după această datorie!

Cu adevărat m-am întrebat și mă întreb de mii de ori: Asta-i răsplata bisericii mele pentru jertfa ce-am făcut-o?

Mi se aruncă mereu observația că cu banii foii m-am folosit la tipografia Oastei. Ori în capitalul de 1.800.000 lei investiți în tipografie, ce înseamnă o sumă de 100.000 lei? (datoria ce era la tipografia Arhidiecezană, N.R.) și apoi nici cu tipografia Oastei cred că n-am făcut o crimă pentru binele bisericii mele. Încercările cu boala sunt cauzele că n-am putut plăti și cred că eram în drept să aflu înțelegere și sprijin în direcția aceasta. De trei ani de zile îmi câmpesc mereu sănătatea zdruncinată cu cheltuieli de sute de mii de lei. Numai aici am cheltuit 200.000 lei (cu atâta mi se încheie bugetul pe 1 septembrie, când voi pleca acasă). Am mâncat tot

ceea ce am avut și după reîntoarcere va trebui să-mi pun din nou la bătaie sănătatea pentru a salva situația.

Îl rog pe Domnul și Mântuitorul meu să-mi prelungească viața până voi putea achita și datoria ce o mai am, căci pe patul meu de suferință mă gândesc mereu: dacă eu sunt astfel tratat, de ce tratament s-ar bucura copilul meu după moartea mea? Dacă eu sunt tratat cu amenințări de judecată, cum va fi cruțat copilul meu?

Vă rog să mă iertați pentru glasul ce-l dau acestei mângâieri. Dar nu pot altfel. Ea a copt în sufletul meu și mă doare... (Davos - luna iulie 1933).

Reîntors de la Davos

Izbit din atâtea părți, credeam că rămân pentru totdeauna la Davos. Dar Domnul S-a îndurat de mine. A făcut o minune. M-a ridicat de pe patul morții. Dar rana cea sufletească a rămas deschisă. M-am întors cu ea deschisă acasă.

La întoarcere, i-am spus păr. Secaș că voi trage toate consecințele. Păr. Secaș mi-a spus că Î.P.S. Sa Mitropolitul s-a cam supărat pentru scrisoarea ce i-am trimis. Știam și eu acest lucru, pentru că Î.P.S. Sa Mitropolitul nu mi-a răspuns nimic la Davos. Iar sosit acasă bolnav, Î.P.S. Sa nu s-a mai interesat despre soarta mea.

Mutarea la București

Întors de la Davos bolnav, am plecat iarăși în „școala” de la Geoagiu. Am plecat cu „rana” de la Davos. Din această „rană” - și alte împrejurări pe care le arăt mai târziu - a ieșit gândul și planul meu cu mutarea la București. Cu ce inimă mai puteam eu lucra la Sibiu? Despre hotărârea acestei mutări l-am înștiințat pe Î.P.S. Sa prin părintele Secaș.

Față de acuzele ce mi se aduc în acest punct c-am lucrat pe ascuns, răspund: „Nu era nici un motiv să lucrez pe ascuns după ce n-am voit să duc și n-am dus la București absolut nimic din ceea ce nu era al meu. Pe «ascuns» și la «întuneric» lucrează numai acei care vreau să jefuiască pe cineva, dar mi-am furat eu «lucrul»

meu? Că cei de la mitropolie susțin că ar fi fost a lor ceea ce era al meu - asta-i altă chestiune, pe care să poftescă să o dovedească.”

Am și tipărit un număr din foaia „Oastea Domnului” la București, cu data de Nașterea Domnului 1933.

Nu era de altfel nici o crimă această mutare. Dimpotrivă, ea urmărea o lărgire a cadrelor Oastei. Ca dovadă, spicuiesc din articolul de fond ce s-a publicat în numărul de la București, următoarele: „O lucrare atât de uriașă cum este azi la «Oastea Domnului» nu mai poate să se reazeme pe un bolnav. Aici trebuie neapărat un «stat major», care să împartă frățește sarcinile și lucrările. În capitala țării voit-a Domnul să se strângă mai mulți ostași - purtători de condei - sub steagul Lui. Cu ajutorul lor și cu strângerea lor într-o tabără de muncă bine împărțită, se va putea da un nou avânt mișcării. Descălecând în capitala țării, ne punem sub scutul Sfintei noastre Patriarhii.” (Foaia „Oastea Domnului nr. 1/25 decembrie, anul 1933 - București”).

Față de o astfel de „CRIMĂ”, a sărit însă Mitropolia din Sibiu și a împiedicat expedierea foii de la București. Și a sigilat și tipografia Oastei pe câteva zile, în baza că am datorie neplătită la Consistoriu.

O propunere

Nu peste mult timp, Î.P.S. Sa m-a cercetat la Geoagiu. Venise pentru „clarificarea” lucrurilor. Mi-a promis că lucrurile vor fi precizate în scris.

De la Sibiu, din partea mitropoliei, mi-a venit atunci „Declarația” de mai jos, pe care urma să o iscălesc.

DECLARAȚIA - DOCUMENT

I. Având în vedere că tipografia „Oastea Domnului” din Sibiu, Str. Avram Iancu nr. 5, s-a întemeiat în parte prin contribuția subsemnatului Pr. Iosif Trifa și în parte din suma în legătură cu gazeta „Lumina Satelor” și din sume colectate pe seama „Oastei Domnului”, mișcare religioasă morală din sânul Bisericii Ortodoxe Române, patronată și autorizată de Arhiepiscopia Ort. Rom. de Alba Iulia și Sibiu, subsemnatul Pr. Iosif Trifa recunosc că numita

Arhiepiscopie este coproprietară tipografiei cu două (N.R.) părți având asupra ei în toate dreptul de control.

Compactoria și librăria sunt exclusiv proprietate a subsemnatului.

II. Înmatriculându-se tipografia ca firmă comercială, întreprinderea va forma o societate simplă, societar comandat cu drept de obligațiune de administrare fiind subsemnatul preot Iosif Trifa, iar Arhiepiscopia fiind societar comanditar cu partea sa de coproprietate din tipografie, evaluată la Lei... Și cu drept de control în toate, îndeosebi în ce privește interesele bisericești în legătură cu mișcarea „Oastea Domnului”.

Sediul tipografiei și societății este Sibiul, și el nu poate fi schimbat fără autorizarea Arhiepiscopiei.

III. Firma tipografiei va fi în conformitate cu codul comercial și legea pentru registrul comercial.

Drept emblemă se poate folosi denumirea „Oastea Domnului”. Considerând însă caracterul bisericesc al acestei mișcări, Proprietarul emblemei acesteia este exclusiv Arhiepiscopia Ort. Rom. de Alba Iulia și Sibiu, care oricând este în drept să revoce autorizarea de folosință a ei, cerând radierea ei în registrul firmelor și încetarea folosirii, îndeosebi dacă s-ar contraveni intereselor bisericești.

IV. În aceleași condiții, Arhiepiscopia poate autoriza emblema și pentru librărie și compactorie. Emblema nu se poate transmite asupra unui terț, fără autorizația Arhiepiscopiei.

Toate acestea se vor evidenția în registrul de comerț, (al firmelor), depunându-se la oficiul lui copia legalizată a prezentului act.

V. Subsemnatul preot Iosif Trifa recunosc că publicația săptămânală din Sibiu „Lumina Satelor” este proprietatea Arhiepiscopiei Ortodoxe Române de Alba Iulia și Sibiu, fiind subsemnatul numai administratorul și redactorul ei.

Arhiepiscopia este în drept ca în baza acestui document să ceară înscrierea ei în numele propriu.

De asemenea, recunosc că anexa „Lumina Satelor”, publicația săptămânală „Oastea Domnului”, este editată și redactată de subsemnatul din autorizarea Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din Sibiu, exclusiv în vederea mișcării religioase cu același nume în cadrul Bisericii Ortodoxe Române.

În consecință, Arhiepiscopia are drept de control și de cenzură asupra ei, fiind în drept să revoce autorizarea de a apărea sub denumirea „Oastea Domnului”, îndeosebi dacă ea ar contraveni intereselor bisericești sau nu s-ar supune dispozițiilor arhiepiscopiei, fiind editura în caz de revocare a autorizării obligată să înceteze imediat folosirea denumirii de „Oastea Domnului.”

VI. În fine, recunosc că registrele de abonați, adresele acestora, imprimatele, clișeele sunt proprietatea arhiepiscopiei.

Dispozițiile din punctul premergător privitoare la folosirea denumirii „Oastea Domnului” la publicația periodică, anexa „Luminii Satelor” sunt valabile pentru orice publicații, imprimate cu editura „Oastea Domnului”.

VII. Arhiepiscopia Ortodoxă Română de Alba Iulia și Sibiu ia act de prezenta Declarație, drept care s-a semnat după citirea și explicarea acestui act în fața notarului public.

Ce reiese din această declarație? Că Mitropolia din Sibiu se teme încă de mutarea mișcării la București și punerea ei sub ocrotirea Sfintei Patriarhii, - deși mișcarea Oastei aparține și aparține bisericii întregi. De aceea își cerea drept în proprietatea tipografiei (ca să nu mai poată fi mutată). Și de aceea cerea emblema (numirea) „Oastea Domnului” pe seama Arhiepiscopiei din Sibiu, cu toate că emblema Oastei era și este mai presus de hotarele Eparhiale.

Iar pe mine, această „Declarație” mă scotea din Oaste, punându-mă sub un control jignitor și putându-mă opri oricând de a mă mai ocupa cu mișcarea Oastei, pe baza că „Oastea Domnului”

este exclusivă proprietate a Consistoriului din Sibiu. Care lucru, însă, nu l-ar fi putut dovedi decât prin smulgerea de declarații jignitoare de la mine.

La această „declarație” am trimis răspunsul de mai jos.

Document

Înalt Prea Sfințite Părinte!

Am primit la timp formula de declarație ce mi s-a trimis. Pentru mine însă a fost ceva penibil această „Declarație”. M-a jignit și m-a mâhnit adânc. Sunt urmărit în ea - eu și toată lucrarea mea - pas cu pas ca un sectar; ca unul gata să apuce un drum greșit și trebuie oprit din drumul acesta cu Declarație.

La sfârșitul unei vieți de jertfă cred că nu meritam și această lovitură sufletească.

Întreaga Declarație se răsfrânge penibil asupra mea. Ea strigă cât de colo că trebuie luate măsuri de precauție contra mea și a lucrării mele. Și mă întreb de ce vine această jignire tocmai la sfârșit, când ar trebui să am o mângâiere, după o lucrare în care am pus totul? Pentru că am vrut să plec la București? Dar eu am făcut lucrul acesta pe față și deschis. Acolo e articolul „În capitala țării”, în care spuneam cu ce planuri merg acolo. Puteam eu oare să merg la București, în viesparul criticanților și vrăjmașilor Oastei, cu gândul de a depăși hotarele bisericii mele? Numai un nebun ar fi putut concepe așa ceva. Am vrut să merg la București cu un ideal de largire a muncii și a cadrelor de luptă ale mișcării. Prin Sfântul Sinod urma să dau Oastea Bisericii întregi și, prin capitală, țării întregi.

În numărul de Anul Nou ce urma să iasă la București făcusem un plan de reorganizare a mișcării, un plan de dimensiuni largi, un plan pe care îl voi lăsa în memoriile mele ca pe un document istoric de care nu-mi va fi rușine.

Sunt cu conștiința tare și curată că n-am avut nici un gând și nici o intenție contra bisericii mele. Iar dacă totuși se crede că lucrarea Oastei a depășit hotarul ortodoxiei, să se spună acest lucru deschis și să se trateze în consecință. Autoritatea bisericească

are oricând acest drept fără să ia spre acest scop declarație de la mine.

Repet: Declarația ce mi s-a trimis este o jignire pentru mine. Iscălirea ei ar însemna iscălirea unei sentințe de pedeapsă morală pentru mine și ceea ce am lucrat.

Declarația o aflu nemeditată bine și prin felul cum se ocupă cu mișcarea Oastei. O mișcare pronunțat duhovnicească e coborâtă la o târguială comercială între doi „comercianți”. O mișcare ce a cuprins demult toată țara e îngădită între hotarele unei Arhiepiscopii. Și Sf. Sinod e desigur chemat să controleze această mișcare și să-și spună cuvântul. Dacă Sf. Sinod va socoti că e periculoasă și a depășit hotarele ortodoxiei, aștept sentința.

Declarația ce mi s-a trimis - în diferite subtile forme - îmi ia tot ceea ce am creat eu prin munca și jertfa mea. OMOARĂ INIȚIATIVA unui om care a făcut ceva și, de va fi voia Domnului, va mai putea încă munci și crea.

M-a mâhnit atât de mult această declarație, încât era să nu mai reflectez nimic. Să las totul în seama Dreptului Judecător, să dau un comunicat lămuritor către ostașii din țară și să-mi scriu memoriile.

Mi-am dat însă seama că totuși e mai bună o înțelegere, - altcumva desigur ar suferi și mișcarea.

Alăturat am precizat în puncte clare și scurte ceea ce poate readuce pacea, bună înțelegerea și prosperitatea lucrării.

Aveți în această declarație asigurarea pe care o doriți mai mult: Sibiul este și rămâne sediul mișcării și al foilor.

Tipografia Vă rog să o lăsați așa cum este, căci ea este rodul jertfelniciei mele și țin la această avere în care am pus totul. Ea rămâne fiului meu, Tit, cu testament, să o pună și mai departe în slujba Domnului.

Altfel, după mine rămâne un copil blând și bun. O pacinică conlucrare cu el este asigurată. Doresc însă să-i asigur și eu o viață pacinică. Căci a-i lăsa averea tipografiei - în care se află și averea lui personală de la Vidra - cu un „control în toate”, asta poate fi pentru el o amărăciune pe întreaga viață a lui.

Un control bădăran și jignitor (și este aproape regulă generală acest lucru pentru controale), ar încurca numai lucrurile și i-ar face băiatului meu zile amare pe întregă viața lui. De aceea țin ca la viața mea la zestrea tipografiei în care am pus tot ceea ce am avut. Orice atingere în punctul acesta mă rănește.

Supravegherea și controlul spiritual ce-l are biserica în toată vremea asupra mișcării e de prisos să mai fie precizat cu jigniri pentru mine. Autoritatea bisericească are doar oricând dreptul și puterea de a lua imediat măsuri contra oricărei mișcări care ar depăși hotarele bisericii și ale ortodoxiei.

Î.P.S. Ta Stăpâne! Vă rog foarte mult pentru lichidarea unei stări care mă ține într-o continuă mâhnire sufletească. Cu sănătatea sunt mult mai bine: mi-a revenit dorul și puterea de a munci mai departe. Vreau însă să am și eu ceea ce trebuie unui om care muncește și creează: dreptul de a nu fi stingherit cu condiții jignitoare și umilitoare. În asemenea condiții, orice continuare și colaborare de muncă pentru mine este imposibilă.

Am formulat punctele de mai sus pentru restabilirea „DRAGOSTEI CELEI DINTÂI” și pentru reînceperea activității cu puteri îndoite.

Vom concentra din nou toate energiile Oastei. Am schițat un program de lărgire a cadrelor de muncă pe care-l voi discuta cu Î.P.S. Sa, iar la praznicul Oastei de la Rusalii, vom pune în Sibiu o nouă pășire a Oastei, o nouă avântare spre culmile biruinței.

Î.P.S. Stăpâne!

Vă rog să aveți toată încrederea în acela pe care Domnul vi l-a arătat să-l chemați la Sibiu. Vă rog, lăsați Duhul Domnului să lucreze ceea ce mai are de lucrat prin vasul acesta slab.

Rugând pe Domnul să-Și coboare darul păcii și iubirii Sale peste noi, am rămas

al Î.P.S. Voastre, Pr. Iosif Trifa
Geoagiu Sanatoriu, 27.I.1934

Ce reiese din acest răspuns? Că doream stăruitor o împăcare a lucrurilor, cu toate că fusesem jignit prin ceea ce îmi cerea mitropolia. Și ceream doar atât: să nu mi se taie aripile cu îngrădiri

și controale jignitoare. Ceream numai libertatea de care orice inițiativă creatoare are lipsă.

Ce ceream eu?

Dovadă despre aceasta este și declarația de mai jos care însoțea răspunsul meu, din care se poate vedea că eu eram gata să cedez și din ceea ce era al meu, numai să se restabilească „dragostea cea dintâi”.

DECLARAȚIE

Subsemnatul Iosif Trifa recunosc că publicațiunea săptămânală din Sibiu „Lumina Satelor” este proprietatea Arhiepiscopiei Ortodoxe Române de Alba Iulia și Sibiu, fiind subsemnatul redactorul și administratorul ei.

De asemeni, recunosc că foaia „Oastea Domnului” inițiată și redactată de subsemnatul preot I. Trifa ca anexă la „Lumina Satelor” apare sub controlul spiritual al Arhiepiscopiei, Arhiepiscopia având și pe viitor tot dreptul de control asupra celor ce se publică în ea.

Contabilitatea acestor publicații se va purta împreună, la un loc, din partea subsemnaților pr. Iosif Trifa și Arhiepiscopia Ortodoxă Română de Alba Iulia și Sibiu.

Sediul publicațiilor sus amintite și al mișcării „Oastea Domnului” este și rămâne Sibiul.

Tipografia, Librăria și Compactoria care poartă emblema „Oastei Domnului” (din Sibiu, Str. Avram Iancu nr. 5) sunt proprietatea subsemnatului, preot Iosif Trifa.

Din clișeele depozitate la tipografia „Oastea Domnului”, cele folosite la editarea cărților scoase de mine, preotul Iosif Trifa, precum și cele făcute în scopul editării - sunt proprietatea subsemnatului. Celelalte clișee aparțin foilor - și se vor pune la dispoziția foilor.

Cu sufletul mereu rănit

La răspunsul meu de la Geoagiu, Î.P.S. Sa n-a mai reflectat. Am înțeles că iarăși s-a supărat. Și a urmat iarăși o lungă tăcere. Eram cu sufletul mereu mâhnit.

Aici voi spune că ceea ce m-a rănit mereu în cei doisprezece ani de Oaste era și faptul că acolo unde trebuia să văd jertfa unui Pavel apostolul, vedeam mereu preocupări și fapte pe care nu trebuia să le văd și despre care voi scrie altă dată, pe larg.

Întors de la cimitir

Într-aceste, probabil și de atâtea mâhniri și dureri strânse în sufletul meu, boala a luat o întorsătură violentă.

În două luni, boala mă făcuse o umbră, un schelet. Totul părea sfârșit. Eram în cale spre cimitir. M-am împărțășit (eu, „sectarul”!) și îmi așteptam sfârșitul călătoriei.

Dar - printr-o adevărată minune - Domnul m-a întors din calea ce ducea la odihna veșnică și m-a trimis iar la front, ca să se împlinescă Scripturile, că orice jertfă adevărată trebuie să-și facă până la sfârșit drumul crucii.

Mizerii și jigniri

Demult mi se tot arunca vorba că am făcut bani cu „Lumina Satelor”. L-am pus pe fiul meu Tit să facă o socoteală privitor la administrația foii pe timpul când a fost în mâna mea (de la 1 oct. 1931 la 1 august 1934). Și când colo, ce arată socoteala? Că eu am jertfit de la mine (din banii cărților mele și ai tipografiei) peste 280.000 lei pentru susținerea foilor. Foile lucrau cu deficit. Nemaiputând suporta acest deficit, am cedat administrația foii „Lumina Satelor”, urmând ca pentru foaia „Oastea Domnului” să mi se plătească numerele de care aveau lipsă.

Aici însă, părintele Secaș - care luase administrația foii „Lumina Satelor” - a început a-mi face mizerii și jigniri. Chitanțele se plăteau cu mustări, cu reduceri, etc. Mi se făceau mizerii și jigniri care treceau și hotarele buneii cuviințe.

Îmi era imposibil să mai lucrez în situația aceasta. Se iviseră apoi și în mersul duhovnicesc al Oastei anumite tendințe și îndrumări noi, care depărtau mișcarea de pe calea pe care pornise la început, lucruri despre care scriu mai pe larg în altă parte. Trebuiau lămurite și aceste lucruri.

Un gând bun - bruscat

După toate cele arătate până aici, își poate da seama oricine că în mersul Oastei trebuia o clarificare, o punere la punct a anumitor lucruri. Martor îmi e Domnul de sus că am încercat neconținut acest lucru.

De trei ori i-am propus Î.P.S. Sale un sfat restrâns cu „ofițerii” mai de seamă ai Oastei (frații de la București etc.), în care sfat să punem definitiv la punct problemele care tulburau bunul mers al lucrării.

Am propus acest sfat, întâi, îndată după tulburarea cu mutatul la București. Dar Î.P.S. Sa nu l-a primit. I-am cerut a doua oară în preajma celui de al treilea congres al Oastei. Și i-am cerut a treia oară, acum pe urmă.

Înainte de Nașterea Domnului ce a trecut, vorbisem cu Î.P.S. Sa de acest sfat. I-a plăcut ideea și a rămas să-i chem pe frații de la București, de Crăciun. Dar frații n-au putut veni de sărbători. Au venit însă Duminică după Nașterea Domnului (Părintele Vasile Ouatu și fratele I. Gr. Oprișan).

Cu toții aveau nădejdea și bucuria că vom lămuri toate lucrurile și vom pleca iarăși la luptă cu „dragostea cea dintâi”. Plănuisem să dau la foaie un comunicat despre acest sfat, ca o încurajare și învioreare a fronturilor.

Înainte de a ne prezenta la reședința mitropolitană, noi am precizat anumite puncte care ar fi de lămurit. Nu mergeam însă să impunem ceva, ci mergeam, așa cum se merge la orice sfat de lămurire a lucrurilor: unul spune o părere, altul alta..., unul mai pune, altul mai lasă.

Însă, în loc de o astfel de pașnică înțelegere, Î.P.S. Sa îndată, de la început, s-a arătat extrem de nervos, aspru și nerăbdător. Nici nu ne gândeam să vorbim. Iar pe mine, îndată, de la început, m-a bruscat cu vorbe aspre: „Să se știe, odată pentru totdeauna, că, «Oastea Domnului» este inițiativa mea,... părintele Trifa a pus aici cel mult ceva din personalitatea lui,... părintelui Trifa nu-i aparține nimic... etc.”

Această aspră și neașteptată ieșire făcea imposibilă orice continuare a discuțiilor. Eu m-am retras adânc mâhnit.

Amintesc acest lucru pentru ca oricine să vadă și să judece din a cui pricină s-a tulburat Oastea. Eu stau cu conștiința împăcată în fața lui Dumnezeu, în fața bisericii mele și a neamului meu. Am făcut tot ce se putea face pentru ca lucrarea Oastei să-și poată continua drumul ei de lumină. Răspunzători sunt cei care prin lipsă de tact și de dragoste au împins lucrurile pe altă cale.

Ce-i cu tipografia „Oastea Domnului”?

În sfatul nostru, Î.P.S. Sa s-a tulburat îndată de la început pe chestia tipografiei „Oastea Domnului”. Î.P.S. Sa, în timpul de urmă, are o aspră pornire împotriva acestei tipografii. Întregul atac se dă acum cu furie împotriva acestei tipografii.

Coloanele foii „Lumina Satelor” sunt pline acum de chestiunea cu tipografia. Pentru lămurire, precizez următoarele: Fiecare om în viața lui are un ideal: unul să-și ridice o casă cât mai frumoasă, altul să-și lărgească moșia, altul să-și facă cele mai mari comodități de trai tihnit etc.

În anii din urmă am avut și eu un ideal evanghelic: Să am o tipografie proprie, pe care s-o pun cu totul în slujba Domnului.

Puteam și eu să am idealul unei case, căci iată, ajuns acum la bătrânețe, sunt un om fără casă și fără masă. Eu însă mi-am ales idealul unei tipografii.

Încălzit de acest ideal, mi-am cumpărat o tipografie din Germania, o tipografie modernă, cu un milion și jumătate.

Adevărat că fusesem puțin prea răpit de aripile dragostei pentru lucrul Domnului. În cea mai mare parte, tipografia urma s-o plătesc cu cambii grele de câte 40.000 lei lunar. Dar mi-am zis: fie! voi pune în cumpănă tot ce am și Domnul nu mă va lăsa.

Și au urmat zile grele; am căzut pe front. A trebuit să plec la Sanatoriul Geoagiu. Părea totul pierdut. Dar Domnul nu m-a lăsat. Fiul meu, Tit, mai avea încă de vândut o bucată de pământ din averea mamei sale. Și am pus-o la cumpănă și pe aceasta pentru salvarea tipografiei. Au mai strigat frații: „ajutor pentru Tunul cel mare”, și astfel ne-am putut târî mai departe, dibuind între a birui sau a cădea.

Ani de zile am luptat cu greutatea, cu mizerii și jertfe, pe care singur Domnul de sus le cunoaște, pentru a salva această tipografie. Cu pieptul zdrobit am scris mereu, de pe pat, cărți și foi pentru a putea alimenta fronturile și tipografia.

Și Domnul n-a trecut cu vederea jertfa robului Său. Cu prețul sănătății mele, am salvat tipografia, achitând și prea venerabilului Consistoriu ultima datorie ce o mai aveam acolo. Și acum ce se întâmplă?

Ceva nemaipomenit! Sunt strigat în fața poporului și în fața fraților ostași ca un hoț și tâlhar. Și sunt poftit „să dau înapoi ceea ce n-am furat”. (Psalmul 69.4) Cică mi-am furat tipografia. Adică cum și de ce? Fiindcă tipografia stă pe numele meu.

Dar să precizăm lucrurile. Tipografia a stat de la început pe numele meu. Pentru că o cumpărasem eu personal și pentru că ea trebuia să stea pe numele cuiva. Pe numele Oastei nu putea sta și nu poate sta pentru că Oastea nu este societate și persoană juridică. Repet: Tipografia a stat, stă și va sta pe numele aceluia care a cumpărat-o și a salvat-o cu prețul vieții și sănătății sale. Și repet făgăduința ce-am făcut-o: Tipografia a stat, stă și va sta pentru totdeauna în Numele Domnului și al Oastei Lui.

Însă celor din Strada Mitropoliei le-a venit o poftă grozavă de a pune mâna pe această tipografie salvată. De aceea i-a apucat acum o dragoste grozavă pentru „frații ostași”. De aceea strigă că tipografia trebuie ștearsă de pe numele meu. Dar atunci pe al cui nume poate sta și a cui poate fi? A Consistoriului, zic ei, pentru că Oastea aparține, oficial, Consistoriului.

Aici însă îmi spun cuvântul meu răspicat: Până la ultima mea răsufare voi protesta și nu voi ceda să treacă tipografia „Oastea Domnului” pe numele Consistoriului din Sibiu.

După cei care m-au stors cu chirii grase și neomenoase, ... după cei care m-au strâns de gât cu camete grele și amenințări de proces când muream la Geoagiu și Davos... după cei care râdeau și strigau că mă înec - după aceștia, voi striga și din mormânt, că n-au nici un drept la averea tipografiei.

De ce țin eu la o tipografie proprie?

Pentru că am văzut cât de greu se mișcă oficialitatea în lucrurile privitoare la evanghelizare prin puterea scrisului tipărit. Am văzut cât de greu se poate tipări o carte, o foaie. Și asta m-a îndemnat să am o tipografie proprie, în care să pot lucra nestingherit.

Din dorul și dragostea mea pentru lucrul Domnului, îmi trebuia o ieșire, o revărsare.

Și aceasta a fost și este tipografia „Oastea Domnului”: o revărsare de viață duhovnicească.

O dovadă: În decurs de cinci ani, această tipografie a tipărit și răspândit 372.400 cărți și 2.305.000 mii foi religioase.

Este o crimă o tipografie proprie?

Eu mă întreb: dar de când este o crimă o tipografie proprie pusă în slujba Domnului și a bisericii?

Dar de când este o crimă inițiativa particulară? Amintesc aici o pildă. Un preot din Franța, un „nebun” de felul meu, a plecat de la țară cu un ideal; s-a așezat la Paris și a deschis o tipografie proprie și a tipărit toată literatura Sfinților Părinți în aproape 400 de cărți uriașe (colecția Migne).

Ceea ce n-a făcut oficialitatea a făcut inițiativa și râvna unui preot. Oficialitatea se mișcă mai greu și trebuie să se bucure când apare revărsarea inițiativei particulare.

Mă întreb: Tipografia Arhidiecezană are trei mașini. De ce n-a făcut minuni cu ele? Și de ce poftirea de a se mai alătura și tipografia mea lângă cele trei, în „marea cea moartă” de la nr. 45?

Fapte nu vorbe

Despre ce crimă e o tipografie proprie mărturisește și faptul că foaia „Isus Biruitorul”, în tipografie proprie, se poate abona cu 120 lei anual, iar „Lumina Satelor” cu 180 lei.

Și, cică, tot eu sunt stăpânit de „duhul mamonismului”... Și sunt lup îmbrăcat în piele de oaie.

...Și este o primejdie?

Și mă întreb: este și poate fi pentru biserică primejdie o tipografie proprie, a unui preot? Păi n-are biserica la îndemână toate mijloacele să strige în lumea credincioșilor împotriva acestei tipografii când ea ar fi contra bisericii?

Ba da, dar aici este vorba de ambiția celor care vreau să dea buzna în jertfa și înfăptuirea altora.

Tipografia „Oastea Domnului” trebuia prigonită și oprită în lucrarea ei, fiindcă făcea treabă și primejduia din greu împărăția iadului.

Și acum, iată, nu mai e primejdioasă. Fiind opriți, cu ajutorul forței publice să mai tipărim foaia „Isus Biruitorul” - tipografia stă acum închisă. Iar ostașii de la fronturi strigă: „Ni-e foame!... trimiteți-ne hrană!...” (Cum mărturisesc scrisorile ce le primim.)

Cu adevărat, se împlinește ceea ce spuneam: diavolul n-a mai putut suferi această tipografie. I-a dat o lovitură. Dar Domnul nu ne va lăsa. Lui I-am predat această tipografie și El o va apăra!

Să mergem mai departe

Și acum, după lămurirea cu tipografia, să urmărim mai departe lucrurile, așa cum s-au desfășurat.

După nereușita sfatului, adânc mâhnit în sufletul meu, a doua zi, mi-am înaintat demisia din postul de preot la Catedrală, pentru ca să nu mi se spună că trag o leafă în zadar, neputând sluji la Catedrală din cauză de boală. Odată cu aceasta, am sistat redactarea și tipărirea foi „Oastea Domnului”, care era o creație spirituală a mea, pornită și înfăptuită de mine.

Vine „Isus Biruitorul”

Iar pentru viitoarea mea activitate, mi-am zis: am clădit până acum, cu jertfa sănătății mele, două case: foile „Lumina Satelor” și „Oastea Domnului” (din care azi sunt batjocorit!). Acum mă văd poftit afară, cu aspreală. Cu ajutorul Domnului, voi încerca să mai clădesc o casă nouă, în care să lucrez fără să mai fiu pus sub tutela administrativă și spirituală a părintelui Secaș sau a altora.

Și am căzut în rugăciune fierbinte, cerându-I Domnului, cu lacrimi de foc, să-mi arate El ce este de făcut. Și Duhul Domnului m-a oprit la o foaie nouă, inspirându-mi și preafrumosul și mult spunătorul ei nume: „Isus Biruitorul”.

Am scris plângând și rugându-mă numărul prim din această foaie. La fiecare rând, Domnul părea că-mi spune lucruri mari.

Ajunsă la fronturi, foaia a făcut mare răsunet, (a ajuns la fronturi printr-o adevărată minune, căci dacă s-ar fi simțit la vreme de apariția ei, toate puterile din lume ar fi fost pornite să o oprească).

Din toate părțile a început a curge bucuria celor ce se bucurau de această foaie. În scurt timp, ea a strâns câteva mii de abonamente și dacă n-ar fi fost oprită, ea ar fi umplut fronturile cu hrană duhovnicească.

„Isus Biruitorul” oprit

După demisia mea din postul de preot al Catedralei, Consistoriul s-a pornit imediat la ofensivă contra mea. Mai întâi și întâi „Lumina Satelor” a publicat o înștiințare neadevărată că eu m-am retras în bună înțelegere de la conducerea Oastei din cauză de boală etc.

Dar odată cu această înștiințare, a sosit la fronturi și „Isus Biruitorul”, care spunea că sunt sănătos și dornic de muncă. Atacul s-a pornit acum contra lui „Isus Biruitorul”. Î.P.S. Sa Mitropolitul Nicolae a sesizat imediat Prefectura, Poliția, Ministerul de culte, de interne, dând alarma că aici la Sibiu un preot vrea să facă „ruptură în biserică”..., tulburare în popor..., primejdie mare..., să fie oprită imediat foaia „Isus Biruitorul”, prin care vrea să facă această „răscoală”.

Și i s-a dat crezare. La intervenția Î.P.S. Sale, s-a oprit ieșirea pe mai departe a foii. „Isus Biruitorul” Numărul 2 era să fie și mai frumoasă, dar a fost oprit.

Și s-a dat poruncă în țară ca nu cumva să mai răsară de undeva „Isus Biruitorul”.

Se împlinesc Scripturile. Azi, „Isus Biruitorul” e păzit de forța publică. Dar El va prăvăli piatra și va ieși biruitor.

Cu călușul în gură

Ca unui om „primejdios”, mi s-a pus călușul în gură. Orice aș încerca să tipăresc aici la Sibiu, fie învățături, fie înștiințare pentru abonații și cititorii mei, la intervenția mitropoliei, sunt oprit la cenzură.

Sunt ținut cu călușul în gură, iar în vremea asta „Lumina Satelor” se repede asupra mea cu fel de fel de acuze.

Biserica și Duhul Sfânt

Un sf. Părinte spune că în biserică totul e lucrarea Duhului Sfânt. Totul e duh și dragoste.

Dar mă întreb: Oare lucrarea Duhului Sfânt este aceasta când cu forța publică astupi graiul unui preot care n-a făcut nici o altă crimă decât că L-a vestit doisprezece ani pe Isus și vrea să-L vestească mai departe?

Biserica își are judecățile ei și judecătorii ei, de ce dar apelezi mai întâi la forța publică?

Să judece Domnul!

O absolvire - ca unui măturător

Să continuăm cu cele ce s-au întâmplat mai departe. După demisia mea, pe care mitropolia a tâlcuit-o după „litera legii” - mi se trimite un act oficial de zece rânduri prin care mi se aduce la cunoștință că sunt „absolvit” de toate însărcinările ce le-am avut doisprezece ani cu mișcarea „Oastea Domnului”, inițiată și creată de mine.

Strașnic lucru! Un om a creat, timp de doisprezece ani, prin muncă și prin jertfă, un curent religios, și acum vii d-ta, Consistoriule, și, printr-un act de birou, îi dai drumul acestui om, așa cum i-ai da drumul unui măturător oarecare.

O imposibilitate morală tot atât de mare ca și când unei ape curgătoare i-ai spune: Apă curgătoare! Te „absolv” și îți iau însărcinarea de a mai curge. Sau: Vântule! Te „absolv” și îți iau însărcinarea de a mai sufla. Ce rușine!

La o așa „absolvire” - un așa răspuns

La o astfel de absolvire, eu am răspuns așa cum am răspuns că „însărcinarea” ce o am în „Oastea Domnului”, singur Domnul mi-o poate lua.

Mitropolia spune că am greșit contra canoanelor în acest răspuns. Dar eu susțin că mai întâi a greșit mitropolia contra canonu-

lui dragosteii, căutând să mă scoată din miș-carea Oastei cu un act de birou, în loc să caute o înțelegere pe cale de dragoste și pace.

Sf. Sinod va judeca și va hotărî, care unde am greșit.

În acest înțeles a scris și preotul Manea Popescu, în ziarul „Credința”: „Dacă se găsea la sfințitele fețe din părțile Sibiului ceva prudență, puțin tact și un pic de dragoste creștinească, cele întâmplare se puteau evita... Oricum ar fi, mișcarea părintelui Trifa era o mișcare cu caracter religios, iar astfel de mișcări nu se stăvilesc prin ordine de birou, ci prin altceva mai fin, mai puternic, mai convingător.

Dar acest ceva nu poate porni decât de la oameni duhovnicești... ordinul de absolvare al consiliului arhiepiscopesc din Sibiu e o mare «gafă».” (ziarul „Credința” din 28 ianuarie 1935)

Episcopul și Preotul

Mi se face o lungă predanie despre ce spun canoanele cu privire la legătura dintre episcop și preot, trebuie să mai fie ceva și din ceea ce se cheamă dragoste. Episcopul să fie un adevărat Părinte pentru preoții lui. Cum zice și apostolul Pavel: „episcopul să fie fără prihană, nu îndărătnic, nici mânios... ci iubitor de bine, drept, sfânt, înfrânat.” (Tit. 1:7-8)

La reședința episcopală, preotul muncitor să vadă totdeauna jertfa unui Pavel, apostolul, și dreptatea unui Ioan, apostolul.

Altfel, numai cu canoanele, nu se pot administra suflete.

Precum am înțeles că îi scria cu prilejul acestor frământări Î.P.S. Sale, un „ofițer” de-al Oastei: dacă în decurs de doisprezece ani n-ați putut câștiga cu dragostea sufletul și inima unui preot jertfitor, ce am putea face noi,ăștia de la fronturi?

„Fiul cel pierdut” nu se întoarce „acasă” în „termen de opt zile” și cu aspre acuze și ocări, ci cu altceva.

Eu n-am ieșit din biserică

Cei care s-au pornit împotriva mea știu un lucru: că am trecut în lumea ostașilor și în popor. Și atunci s-a căutat ceva care să poată speria poporul. Și astfel s-a aruncat în popor sperietura, cică eu am ieșit din biserică... că sunt sectar... Și lup îmbrăcat în

piele de oaie. Toate astea sunt sperieturi. Eu mi-am iubit și-mi iubesc biserica. Și nu numai cu vorba, ci și cu fapta. Eu am făcut bisericii mele tot binele pe care îl putea face un slujitor al ei. Dovada îmi sunt frații ostași care umplu bisericile. Eu mi-am iubit și-mi iubesc biserica, nu cu vorbe goale, ci cu muncă și cu jertfă. EU SUNT ȘI VREAU SĂ RĂMÂN PÂNĂ LA SFÂRȘIT UN DEVOTAT SLUJITOR AL BISERICII.

Demisia mea dintr-un post vremelnic nu înseamnă ieșirea mea din biserică sau din preoție. Eu sunt și vreau să rămân până la sfârșit un preot. Și dacă nu pot merge la biserică să fac slujba, din cauză de boală, îmi fac slujba mea de preot de pe patul de suferință, vestind Evanghelia pe calea scrisului și a tiparului.

Că eu am un conflict cu Ierarhul meu - asta e altă socoteală. Asta-i o chestie ce trebuie judecată de forurile noastre superioare bisericești. Că și noi, slujitorii bisericii - ca orice altă tagmă - ne avem calea noastră ierarhică, care judecă conflictele dintre noi.

Până nu se va face această judecată, protestez contra acuzei ce mi se aduce în fața poporului că am ieșit din biserică.

Sperieturi

Pentru a speria poporul și lumea ostașilor, foaia „Lumina Satelor” ridică asupra mea fel de fel de acuze. Cică am vrut să fur Oastea..., am vrut să fug din biserică cu Oastea..., am vrut să ruinez foaia „Lumina Satelor” etc.

Stau mirat și mă întreb: oare eu, un om mic și bolnav, sunt cu adevărat atât de tare și primejdios? Mă mir că nu mi se aduce și învinuirea că aș fi vrut să fur Mitropolia de la nr. 45.

Cei de la „Lumina Satelor” trebuie să-și dea seama că cu sperieturi nu poți merge până la capăt.

Eu am scris doisprezece ani cu sânge de jertfă ceea ce am scris. Se înșeală cei ce cred că pot șterge acest scris cu câteva pagini de „lămuriri”. M-am topit ca o torță de lumină, aprinzând în suflute lumina lui Christos. Se înșeală cei ce cred acum că pot face „lumină” contra mea cu câteva pagini de foaie și cu chipul unui LUP îmbrăcat în piele de oaie.

În audiență la Î.P.S. Sa Miron Cristea

În fața grelelor acuze ce mi le-a aruncat Mitropolia prin „Lumina Satelor”, a trebuit să mă ridic de pe pat și să plec, în cap de iarnă, la București, să protestez la Sf. Patriarhie.

M-am prezentat, împreună cu părintele Vasile Ouatu, la Î.P.S. Sa Patriarhul, Miron Cristea, care ne-a primit îndată, cu toată dragostea, și ne-a reținut aproape două ceasuri.

A rămas mirat Î.P.S. Sa de cele ce se întâmplă la Sibiu. Îndeosebi s-a mirat când i-am spus că Î.P.S. Sa Mitropolit Nicolae mă oprește cu forța publică să mai scriu.

Ne spunea Î.P.S. Sa Patriarhul cum un călugăr din București scoate o foaie („Glasul Monahilor”) în care tot mereu ataca, dar Î.P.S. Sa nu s-a gândit niciodată să-l oprească cu forța publică.

Am declarat în fața Î.P.S. Sale Patriarhul că sunt și vreau să rămân până la sfârșit un slujitor al bisericii mele.

Foaia „Ostașul Domnului”

Aici voi aminti că Mitropolia din Sibiu n-a putut și nu poate suferi foaia „Ostașul Domnului” pe care o scoate iubitul meu tovarăș de luptă și de jertfă, părintele Vasile Ouatu, din București.

De ce aceasta pornire? Pentru că „Ostașul Domnului” este o dovada că „Oastea Domnului” nu aparține unui Ierarh și unei Eparhii, ci ea este a tuturor celor care se ocupă cu ea și se jertfesc pentru ea. Însă ambiția personală și regională nu poate suferi acest lucru.

Voluntariat sau Oaste oficială?

Am arătat până aici calea și frământările prin care a trecut Oastea. Voi spune acum că peste toate aceste frământări mai era una care în timpul din urmă s-a arătat tot mai lămurit și prevestea furtuna.

Era tot mai pronunțată deosebirea de vederi în ce privește mersul duhovnicesc al Oastei. Se putea vedea acest lucru și din ținuta foilor „Lumina Satelor” și „Oastea Domnului”.

În foaia „Oastea Domnului” era o Oaste (Oastea cea veche) iar în „Lumina Satelor” se ivea alta, o Oaste nouă.

Creația Oastei a fost de la început un voluntariat. Cu luptători voluntari - preoți și mireni, - în toate părțile țării.

Un voluntariat duhovnicesc, care lucrează și activează în cadrele bisericii. În acest înțeles - din prilejul discuției în jurul statutelor de la Oradea - fratele I. Gr. Oprișan a scris în foaia „Oastea Domnului”:

„Tovărășia «Oastea Domnului» este un voluntariat duhovnicesc de care biserica trebuie să se bucure, dar nicidecum să-l oficializeze. Biserica - respectiv sfântul Sinod - are dreptul de a supraveghea să nu se abată sufletele de la matca ortodoxiei; are datoria de a îndrepta atunci când se fac greșeli și a capta toate energiile duhovnicești. Dar a oficializa, a pune pe calapod seva primăverii duhovnicești a sufletelor - este a opri tocmai rațiunea acestei revărsări de credință pe matca ortodoxiei noastre scumpe.” (Foaia „Oastea Domnului”, nr. 44, anul 1932)

De la începutul Oastei, eu m-am ținut pe linia aceasta. Și am luptat mereu în direcția aceasta, ca Oastea să fie și să rămână ceea ce Domnul a inspirat-o: un voluntariat de luptă duhovnicească în cadrele bisericii.

În deosebire de acest voluntariat, Mitropolia de la Sibiu a plecat cumpăna tot mai mult spre oficializarea Oastei.

Cu prilejul adunării F.O.R.-lui de la Sibiu, acest lucru s-a putut vedea lămurit. S-a vorbit și s-a scris atunci deslușit despre cele trei societăți ale Eparhiei: F.O.R., soc. „Sf. Gheorghe” și „Oastea Domnului”.

„Oastea Domnului” nu mai era un voluntariat al țării întregi, ci era și ea o societate eparhială pusă sub același acoperiș cu alte două societăți. Această amestecătură n-a plăcut ostașilor. S-a văzut aceasta și din faptul că - cu toate apelurile - ostașii n-au venit la Sibiu decât foarte puțini. Și cei veniți și-au arătat nemulțumirea. Dacă n-ar fi fost ambițiile personale, regionale și eparhiale, Oastei i se putea păstra - printr-o lămurire pașnică a lucrurilor - drumul ei lămurit, de voluntariat duhovnicesc.

Pe lângă asta, Î.P.S. Sa insista tot mai mult să intre în foile Oastei și lupta confesională cu uniții, ceea ce, iarăși, nu cadra cu caracterul pur duhovnicesc de evanghelizare al Oastei, mai ales

având în vedere faptul că avem în Oaste o mulțime de frați gr. catolici. Mergeam vădit spre oficializarea mișcării. Eu însumi eram mai mult numai o firmă pentru Oaste. Directivele se dădeau peste mine. Ca o dovadă, amintesc numai faptul următor: În preajma adunării F.O.R.-ului, „Lumina Satelor” a publicat că în adunarea Oastei se vor lua hotărâri de mare însemnătate pentru viitorul Oastei. Mie însă nu mi-a spus nimeni nimic despre această veste. Am aflat-o și eu ca orice alt cititor, din foaie, fără să știu nimic, cu toate că eram aici la Sibiu. Și atunci eu mi-am zis în mine: desigur, în inspirația și creația „Oastei Domnului”, eu am o răspundere, eu am o înfricoșată răspundere în fața Aceluia care m-a făcut trâmbițașul acestei mișcări... eu trebuie să suflu din trâmbiță „deslușit”... să arăt lămurit calea pe care Domnul a tras-o acestei mișcări. Altcumva, în ziua cea mare a judecării voi auzi firoasa întrebare: Iosife! Unde erai atunci când Oastea lua un drum care nu era al ei?... De ce tăceai atunci când trebuia să strigi de pe acoperișul casei?

În fața acestui examen de conștiință, mi-am zis: Cu numele meu de inițiator al acestei mișcări, nu mai pot răspunde pentru o altă îndrumare ce i se dă și i se va da Oastei. Nu mai pot răspunde pentru un lucru pe care e scris numele meu, dar nu mai e al meu.

Sub această apăsare de răspundere sufletească, am scris la foaie acele tâlcuri - cu călătoria spre Canaan etc. - în care le dădeam fraților să înțeleagă că Oastea e la o răspântie... că vin cele două feluri de oști... că vine oficializarea Oastei.

Și iată, vine. Vine repede. Prin „Telegraful Român”, preoții sunt invitați din oficiu să ia pe tot locul conducerea Oastei. Întrebarea este însă ce se întâmplă atunci dacă preotului nu-i place de Oaste și dacă se duce la ea numai din oficiu, dar nu din dragoste? Și așa ia sfârșit voluntariatul Oastei și vine Oastea cea oficială.

Vine Oastea „cea cu poarta largă”.

Într-o adunare a Oastei, am înțeles că li s-a dat voie fraților să facă sporturi, să se dea pe gheață (să patineze), să cerceteze cinematografele „bune” etc. Adică, iată, au început a se îndrepta „exagerările” părintelui Trifa. Eu Îi mulțumesc lui Dumnezeu că n-am adormit la post. Am suflat din trâmbiță în fața primejdiei.

Am strigat adevărul. Și îl voi striga mereu, oricât de grea ar fi calea crucii pe care trebuie să meargă toți cei ce spun adevărul.

Iubiții mei frați ostași!

Am dat, până aici, pe scurt, o istorie din care puteți vedea că de la început, calea mea și calea Oastei a fost calea crucii, calea jertfei.

Și calea aceasta nu s-a sfârșit. „Istoria” nu s-a sfârșit. În ea se scrie acum capitolul din urmă, capitolul cel mai greu: peste Golgota, la Mântuire... Și peste Calvar, la biruință.

„Vă rog - iubiții mei - să nu vă pierdeți cumpătul din pricina necazurilor mele.” (Efeseni 3,13) Trebuia să se întâmple și aceasta. Orice jertfă adevărată își are drumul crucii. Aceasta a fost și este soarta de totdeauna a ucenicilor Domnului, care și-au luat pe suflet misiunea și s-au jertfit pentru Domnul. Drept răsplată, li s-a întins pe urmă cununa cu spini și au fost târâți, ca niște făcători de rele, în fața „dregătorilor”. (Luca 21,12)

Frații mei! „Vă scriu cu ochii scăldați în lacrimi.” (2 Corinteni 2.4) A trecut o lună de când stau închis într-o temniță a tăcerii. Sunt oprit cu forța publică să mai grăiesc despre Isus cel răstignit. Eu însă stau liniștit. Căci stau închis cu „Isus-Biruatorul”. Stau închis pentru „Isus-Biruatorul”, și El va birui.

Îi mulțumesc neîncetat lui Dumnezeu că m-a trecut mereu prin furtuni și izbeliști, ca să trăiesc aieva Scripturile. Am ajuns acum la un capitol nou, la capitolul cel mai greu: când sunt prigonit, acuzat și batjocorit din toate părțile, iar eu trebuie să tac. Este acesta, desigur, cel mai greu examen. Dar Cuvântul lui Dumnezeu mă întărește și mă mângâie, arătându-mi mereu că așa trebuia să se întâmple.

Din fața prigoanelor, m-am refugiat în camera psalmistului David. Și am aflat aici tocmai ceea ce îmi trebuia. Niciodată nu l-aș fi înțeles pe psalmistul David, cu „prigonitorii” lui, dacă n-aș fi ajuns aici. Trăiesc acum aieva ceea ce spunea psalmistul: „Scoală-Te, Doamne, împotriva urgiei potrivnicilor mei, trezește-Te, ca să-mi ajuți și RÂNDUIEȘTE O JUDECATĂ.” (Psalmul 7.6) „Căci Tu îmi sprijini dreptatea și pricina mea și stai pe scaunul Tău de domnie

ca un Judecător drept.” (Psalmul 9.4) „Nu mă lăsa, Doamne, la bunul plac al potrivnicilor mei.” (Psalmul 27.12) „Apără-mă Tu, Doamne, de potrivnicii mei, luptă-Te Tu cu cei ce se luptă cu mine.” (Psalmul 35.1) „Doamne, Tu vezi, nu tăcea. Trezește-Te și scoală-Te să-mi faci dreptate, ca să nu zică în inima lor: Aha! Iată ce doream: l-am prins, l-am înghițit.” (Psalmul 35.22-25) „Ai milă de mine, Dumnezeu, ai milă, căci la umbra aripilor Tale caut un loc de scăpare, până va trece fărădelegea. Eu strig către CEL PREA ÎNALT, către Dumnezeu, care lucrează pentru mine. El îmi va trimite izbăvire din cer, în timp ce prigonitorul meu îmi aruncă ocări.” (Psalmul 57.1-3) „Oricare le-ar fi puterea, eu în Tine, Doamne, nădăjduiesc, căci Dumnezeu este scăparea mea.” (Psalmul 59.9) „El este Stânca și Ajutorul meu, Turnul meu de scăpare.” (Psalmul 62.6) „Mă încred în Dumnezeu, și nu mă tem de nimic.” (Psalmul 56.4) Dumnezeu este - iubiții mei frați - adăpostul și sprijinul nostru. „De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor.” (Psalmul 46.1-3)

Frații mei! Multe aș avea să vă spun. Și multe vă voi spune din „școala” aceasta, când Domnul îmi va reda libertatea de a grai. Acum vă spun numai atât:

În fața mea stă acum, iubiții mei, drumul despre care zicea Mântuitorul: „Vor pune mâna pe voi și vă vor prigoni: vă vor arunca în temnițe și vă vor târî înaintea dregătorilor, din pricina Numelui Meu.” (Luca 21.12)

Stau gata să plec pe drumul acestei cruci. Vă rog, iubiții mei, să mă însoțiți cu rugăciunile voastre în acest drum. Vă rog să vă rugați pentru mine, ca Domnul să mă întărească.

Și dacă va fi să cad pe drumul crucii, eu vă rog, iubiții mei, să nu mă uitați. Să nu mă uitați, căci v-am iubit și vă voi aștepta pe toți în Ierusalimul cel ceresc, unde Domnul ne va mângâia pentru toate câte am suferit și ne va trece în odihna și bucuria Lui cea veșnică.

Vă salut cu cuvintele apostolului Pavel: „De aceea, preaiubiții și doriții mei frați, rămâneți tari în Domnul.” (Filipeni 4.1)

Acum se dă examenul cel mare al Oastei și al ostașilor. Cu ochii țintă la Isus, Căpetenia și desăvârșirea credinței noastre. (Evrei 12.2)

Cu El vom birui!

Preotul IOSIF TRIFA

Sibiu

(Document publicat în revista „Ostașul Domnului” nr. 3-4 din 1-15 februarie 1935, redactor pr. Vasile I. Ouatu, București)

Iosif Trifa

Pentru o evaluare evanghelică a „Oastei Domnului”, vom reda mai jos prelegerea păstorului Adolf Novak, ținută în 1998, cu ocazia conferinței „Lumină pentru răsărit”, din Germania.

„Cine se interesează de istoria spirituală a României constată că anii care au urmat imediat după primul război mondial au fost o perioadă a multor începuturi. În 1922, călugărul ortodox Dumitru Cornilescu a terminat traducerea Bibliei, lucrarea devenind mai târziu foarte cunoscută. În același timp, preotul Tudor Popescu L-a predicat în București pe Christos, așa cum ajunsese el să-L cunoască prin pocăință și prin nașterea din nou, respectiv prin studierea Bibliei. În același an, viața spirituală din cadrul Bisericii Ortodoxe a început să se învioneze și în Transilvania, mai exact în Sibiu. Toate aceste evenimente au lăsat urme până în ziua de azi, poate și din cauză că au fost marcate de suferințe și de grele încercări.

Lupta pentru viața spirituală

Înființarea și dezvoltarea Oastei Domnului este legată inseparabil de fondatorul ei, preotul Iosif Trifa. El s-a născut în ziua de 3 martie 1888, în satul Certege, județul Turda, în Transilvania, și a studiat teologia Ortodoxă la Sibiu. Aici, la Academia Teologică din Sibiu, a fost mai târziu și profesor.

După ce s-a căsătorit, a slujit zece ani ca preot. Între anii 1912 și 1918, lui Trifa i-au murit trei dintre cei patru copii și, de asemenea, și soția. Au fost ani grei, care l-au pregătit însă pentru lucrarea de mai târziu.

În 1920, Iosif Trifa își publica prima sa carte, sub titlul «Spre Canaan».

În 1922, mitropolitul Bălan îi propune să facă parte din redacția gazetei bisericești «Lumina satelor». Un an mai târziu, Trifa a publicat în această revistă o chemare arzătoare la o înnoire spirituală în toată țara. Autorul era nemulțumit de starea spirituală a poporului român și a preoților lui. De asemenea, Trifa s-a gândit (critic) și la sine. În cartea «Să creștem în Domnul», Trifa a scris: «Mulți ani am fost și eu un om lumesc. Chiar ca preot de țară, eram într-o bună parte un om lumesc. Trăiam și eu în judecata neună că sunt preot numai când sunt îmbrăcat în haine de slujbă; încolo, sunt și eu om care trebuie 'să-mi trăiesc viața'. Această cumplită judecată, care - durere! - se mai ține și azi, mă împărțea în două: în omul de la altar și în celălalt, de prin sat și de pe la petreceri. Ce neunie! Lumina era pusă să locuiască împreună cu întunericul. Slăvit să fie Domnul că nu m-a lăsat să pier în această neunie de suflet amăgitoare. Am început să mă trezesc la o viață nouă.»

Aceeași regenerare duhovnicească și-o dorea pentru întreaga țară. El scria: «România se află într-o robie umilitoare. Năravurile noastre sunt stricate... Prin furtunile pline de otravă... ni s-a înveninat credința, ni s-a pierdut dragostea și ni s-a umplut sufletul de otrava păcatului... Ea este aceea care a golit bisericile de oameni și sufletele de credință.»

Soluția văzută de preotul Trifa a fost într-o pocăință interioară: «De ne vom opri, de ne vom ridica și noi ca fiul cel rătăcit din Evanghelie și de vom pleca spre Casa Tatălui ceresc (...) La temelia noii rânduiei din sat - din țară - trebuie pusă teama de Dumnezeu și ascultarea de Cuvântul Lui. Numai o singură doftorie poate da lumii și țării noastre sănătatea și mântuirea: să se întoarcă oamenii și popoarele la Isus.»

Această frământare sufletească a crescut tot mai mult. În preajma Anului Nou 1923, preotul Trifa și-a analizat viața trăită până atunci, în mod special slujirea lui ca preot. Profund întristat și nemulțumit, a constatat că viața sa, ca și a celorlalți oameni, nu era marcată de rugăciune și evlavie, ci de datini păgâne întunecate. Oamenii trăiau în chefuri și în destrăbălări rușinoase. Pe sub

fereastra casei sale tocmai trecea un cârd de bețivi, care răcneau de răsuna întreg cartierul. S-a simțit îndemnat să scrie un articol la revistă tocmai pe această temă. În mod spontan, a îngenuncheat la masa sa de scris și a mărturisit:

«Doamne, Dumnezeu! Ne copleșește răutatea... ne biruie întunericul... ne înecă popoul fărădelegilor... se scufundă oamenii în pieire sufletească... Dă-ne, Tu, Doamne, putere mai multă în lupta contra întunericului și a Diavolului... Vino, Isuse Doamne, căci iată s-a făcut furtună în marea vieții noastre.»

În această stare de zdrobire sufletească, preotul Iosif Trifa s-a decis să cheme oamenii la pocăință și la luptă împotriva răului. Această chemare spre țară a răsunat în nr. 1/1923 al gazetei «Lumina satelor»:

«Veniți să facem o intrare creștinească în anul cel nou. Avem noi, românii, două mari păcate, care mai ales ne strică sufletul și traiul creștinesc: sudalma și beția. Veniți să facem o hotărâre și o întovărire de luptă împotriva lor, ca să le scoatem din casa noastră, din traiul nostru și al vecinilor noștri.»

Mii de oameni au urmat această chemare: țărani, muncitori și intelectuali. Cu aceasta au fost puse temeliele Oastei Domnului.

Programul și realizarea lucrării

Preotul Iosif Trifa a definit sarcina Oastei Domnului astfel: «...aflarea și vestirea lui Isus cel răstignit». Această formulare era o veritabilă «declarație de război sufletesc contra întunericului și a răutății» din partea unei «armate care lupta sub steagul și conducerea lui 'Isus Biruitorul'».

Despre programul Oastei Domnului, preotul Trifa a scris: «Isus cel răstignit - acesta a fost programul meu în toți anii de Oaste și acesta este programul Oastei Domnului. Nu este un program nou. L-am aflat gata de la dumnezeiescul apostol Pavel.»

Două lucruri au fost importante pentru Trifa: apostolatul laic (astăzi am spune «preoția generală») și voluntariatul duhovnicesc («Deoarece orice suflet care L-a aflat cu adevărat pe Domnul se face vestitorul Domnului»). Trifa scrie: «Ținând cont de permanenta ofensivă a iadului, un ostaș al Domnului trebuie să fie 'un ostaș

activ, luptător’, un ‘mare viteaz’, capabil să atragă și pe alții în lupta cea mare a mântuirii sufletelor.»

În anul 1929, s-au cumpărat tiparnițe, a fost înființată editura și a fost deschisă librăria mișcării Oastea Domnului. Trifa a scris: «Tiparul este o mare putere a vremurilor noastre, care trebuie atrasă în slujba Domnului.»

În cei cincisprezece ani de activitate, preotul Trifa a publicat gazeta în șase numere săptămânale cu un total de douăzeci de milioane de exemplare. Pe lângă acestea, au mai apărut încă 12 calendare, care au ajuns parțial, până la cinci ediții, cu un total de 1,32 milioane de exemplare.

Tipăriturile s-au dovedit foarte eficiente. Tractatele și broșurile au ajuns în cele mai îndepărtate colțuri ale țării. Efectul a fost că, pe alocuri, cârciumile de la sate au fost închise și transformate în case de adunare ale Oastei Domnului. Iată un citat dintr-o scrisoare adresată preotului Trifa:

«Preacucernice părinte și semănătorule de lumină - scrie un țăran din Transilvania, Vă fac cunoscut că, după ce s-a înființat Oastea Domnului și la noi, în Poiana Mărului, județul Brașov, un cârciumar de aici, cu numele Ioan Enescu, la stăruințele cuvioasei sale femei, care este o inimă bună și a fost cea dintâi în Oastea Domnului, a lăsat cârciuma și localul acela care era pus în slujba Diavolului, l-a curățit și împodobit frumos și l-a pus în slujba Domnului. Localul acela, unde se vorbeau vorbe urâte și murdare, sudălmi, certuri, bătaii, astăzi este plin de rugăciuni și cântări duhovnicești.»

Bătrânii și tinerii au mărturisit că prin cărțile, broșurile și gazetele lui Iosif Trifa au venit la credința vie în Isus Christos. Numărul membrilor Oastei Domnului a crescut formidabil.

Opoziția - lupta de exterminare

Primăvărată mișcare a Oastei Domnului a șocat ierarhia Bisericii Ortodoxe. Din păcate, în loc să se bucure și să cunoască „ceasul cercetării”, Biserica Ortodoxă a reacționat negativ la succesul preotului Iosif Trifa. Iată ce scrie Adolf Novak:

„Numărul de membri din ce în ce mai mare ai Oastei a neliniștit conducerea Bisericii Ortodoxe, mai ales pe mitropolitul de la Sibiu, Nicolae Bălan. Din invidie, preotul Trifa a intrat în dizgrația ierarhilor. Mitropolitul a început să răspândească bănuieli murdare și calomnii la adresa lui Trifa. Cum acestea nu au avut efectul scontat, Biserica Ortodoxă a trecut la lupta pe față împotriva Oastei Domnului. Această luptă a durat ani în șir. Preotul Trifa a fost reclamat, tipografia a fost confiscată de Biserica Ortodoxă. Culmea acestei campanii de persecuții a fost acuizarea lui Trifa înaintea Sfântului Sinod. În cele din urmă (ca și Luther în Germania catolică), preotul Iosif Trifa, unul dintre cei mai buni fii ai creștinismului din România, a fost excomunicat.

(Prin aceasta, ierarhia ortodoxă refuza o înnoire din interiorul Bisericii, împingând un număr mare de doritori de spiritualitate să se îndrepte spre Bisericile evanghelice - n.a.)

Sub necazul sufletesc, boala trupească, de care Trifa suferea deja de câțiva ani, s-a agravat foarte mult. Acuzațiile și bănuielile din partea Bisericii Ortodoxe i-au înrăutățit foarte mult suferința. Au urmat ani grei în care, în ciuda tuturor împotrivirilor și fără înlesnirea unor spații corespunzătoare pentru editură, Trifa a continuat să tipărească cărți și gazete. Atacul Bisericii Ortodoxe a continuat chiar și atunci când Oastea a găsit un alt redactor pentru tipărituri. În februarie 1938, lupta părintelui Trifa pentru mântuirea neamului românesc s-a terminat. Dumnezeu l-a luat acasă în slavă. Ura Bisericii Ortodoxe nu s-a potolit nici măcar înaintea sicriului: hainele preoțești au fost smulse efectiv de pe trupul mort - și numai după aceea s-a dat voie ca Trifa să fie îngropat!

Ceata creștinilor ortodocși treziți la credința vie avea însă să continue să activeze. Din păcate însă, după cel de-al doilea război mondial, alături de Biserica Ortodoxă, împotriva Oastei s-a năpustit un nou instrument de represiune: Statul comunist.

Complicitatea dintre Republica Populară și Biserica Ortodoxă

În anul 1948, la insistențele Bisericii Ortodoxe, autoritățile de Stat interzic activitatea Oastei Domnului. Legea aferentă nu

a fost însă publicată niciodată. Chiar și așa, în țară au început arestările: Cornel Rusu (Simeria) și Traian Dorz (Beiuș), talentatul poet creștin și colaboratorul apropiat al preotului Iosif Trifa, au fost condamnați la ani grei de temniță. Traian Dorz a fost eliberat în 1952, însă numai pentru câteva luni, după care a fost închis din nou. Închisorile au început să se umple cu membri ai Oastei Domnului.

În anul 1954 a urmat un al treilea val de arestări, oamenii fiind eliberați apoi în anul 1958.

Condițiile din închisorile comuniste au fost inumane. Beton gol, priciuri goale, multe și ele din beton; iarna fără încălzire, mâncare puțină și nehrănitore și, peste toate, o tortură câinească. Pe durata interogatoriilor, tortura era zilnică.

(Aceștia au fost anii de teroare stalinistă, când s-au întâlnit în închisori cei mai buni fii ai României. Creștinismul a avut atunci mulți reprezentanți printre martirii neamului: preoți greco-catolici, preoți ai Oastei, pastori baptiști, lutherani și membrii din majoritatea confesiunilor creștine au făcut atunci «Academia creștină a suferinței». În exterior, ierarhia Bisericii Ortodoxe ținea slujbe de proslăvire a «noii puteri a poporului» - n.a.)

Eliberat a doua oară din închisoare, poetul Traian Dorz a fost somat de autorități să înceapă acțiunea de «legalizare» a mișcării Oastea Domnului. Au urmat o serie întregă de vizite la București și întocmirea unor liste cu conducătorii mișcării. Când autoritățile s-au declarat mulțumite de listele alcătuite de Traian Dorz a urmat... arestarea! Toți conducătorii mișcării Oastea Domnului au fost arestați în ziua de 25 decembrie a anului 1958. Au urmat apoi alte arestări. Un total de peste 500 de lideri ai Oastei au fost aruncați în pușcărie. (Biserica Ortodoxă își rezolva treburile murdare cu ajutorul Statului! - n.a.)

Sub presiunile politice venite din vest, a urmat o amnistiere generală și membrii Oastei au ieșit din închisori în anul 1964.

Chiar și pe timpul în care conducătorii ei erau în închisoare, Oastea Domnului a continuat să existe și să se manifeste. Aflată acum în «ilegalitate», mișcarea a continuat să-și vadă membrii arestați și închiși. De obicei, conducătorii locali erau arestați, iar

creștinii surprinși în adunări erau amendați cu mari sume de bani. Doar în 1967, 40 de familii au fost amendate de două ori: o dată cu 40.000 de lei, și a doua oară cu 60.000 de lei. Salariul mediu al unui muncitor era atunci de 2.000 de lei.

Denunțați de preotul local, membrii Oastei erau luați sub supraveghere de autoritățile de Stat și șicanați la locul de muncă. Toți trăiau acasă cu teama perchezițiilor. Nicolae Moldoveanu, talentatul compozitor al Oastei (trecut ulterior la Biserica Baptistă) a fost percheziționat în 1971, 1973, 1976 și 1977. Pentru că a continuat să fie activ în lucrarea creștină, Nicolae Moldoveanu a fost arestat, judecat și condamnat la treisprezece ani de detenție (din care a trebuit să stea în închisoare «numai» șase ani).

Traian Dorz, care a scris peste 15.000 de poezii, grupate acum în 28 de volume, și alte 46 de cărți de meditații la textele biblice, de istorioare pentru copii etc., a fost condamnat de șase ori și a petrecut în total șaptesprezece ani în diferite închisori. Dintre cei șaptesprezece ani, doisprezece ani a stat închis fără să fi existat vreo sentință judecătorească! (Statul comunist se ferea să facă publicitate persecuției - n.a.) Privit ca lider al Oastei Domnului, Traian Dorz a fost silit să trăiască sub domiciliu forțat majoritatea anilor. Ultima lui arestare a avut loc pe 3 august 1981. La vârsta de 67 de ani, el a fost condamnat atunci la «doar» doi ani de detenție.

După șase luni, a fost însă eliberat din nou. Opt ani mai târziu, la 29 mai 1989, Traian Dorz a murit la spital, fără să mai apuce să vadă «schimbarea» politică din acel an.

(Arestările și supravegherea neîncetată la care a fost supus Traian Dorz au fost elementele unei campanii de teroare prin care Statul comunist a făcut un serviciu Bisericii în schimbul complicității ei politice. - n.a.)

Specificul Oastei Domnului?

Mișcarea Oastea Domnului a ținut până în ziua de azi de cele patru puncte principale. La adunările lor este vorba în esență de:

1. Cuvântarea liberă (predica) cu chemarea la pocăință
2. Declamarea de poezii spirituale

3. Intonarea cântărilor religioase cu acompaniament instrumental
4. Rugăciunea liberă, spontană

Toate acestea sunt lucruri care nu sunt permise în Biserica Ortodoxă. Adunările Oastei durează normal până la două ore, în funcție de numărul celor care participă în mod activ la slujba divină. Cei prezenți emană o bucurie profundă și, în același timp, o teamă neprefăcută de Dumnezeu. La întruniri participă un număr izbitor de mare de tineri.

În adunările publice și în viața privată, pentru membrii Oastei Domnului Biblia joacă un rol central. Iosif Trifa a fost de părere că: «Sfânta Scriptură nu este o carte ca oricare alta. Ea este cartea lui Dumnezeu. O carte prin care Dumnezeu stă de vorbă cu noi despre planurile Sale. Biblia este o carte în care Dumnezeu Își descoperă planul de mântuire.»

Anii grei ai libertății

După «revoluția» din 1989, a sosit ceasul libertății și pentru Oastea Domnului. Biserica Ortodoxă a fost suficient de inteligentă să-i integreze în rândurile ei pe «tăcuții din țară», altfel i-ar fi pierdut în favoarea altor biserici.

Revoluția din 1989 a adus libertatea religioasă și în România.

Biserica Ortodoxă Română a anulat decizia de caterisire a părintelui Trifa și a recunoscut oficial mișcarea Oastea Domnului. Se exercită un control de natură dogmatică și există un delegat din partea Sfântului Sinod (PS Calinic).

Ici și colo, adunările membrilor Oastei se desfășoară în clădirile bisericilor ortodoxe, însă în afara spațiului liturghiei oficiale. Integrarea a reușit numai în unele cazuri, deoarece mulți preoți ortodocși nu au nici un pic de înțelegere față de Oastea Domnului.

S-a discutat și se discută mereu în ce măsură mai pot adopta membrii Oastei obiceiurile Bisericii Ortodoxe, în special cele fără suport biblic, ca rugăciunile la sfinți și pomenile pentru morți. O parte din membrii Oastei au declarat că nu pot rămâne în sânul

unei Biserici care i-a trădat și i-a aruncat în închisoare. Alții au rămas. O a treia parte a Oastei s-a alăturat mișcărilor evanghelice, integrându-se în biserici baptiste, pentecostale sau creștine după Evanghelie. Imaginea de azi a Oastei Domnului nu mai este la fel de omogenă ca în anii persecuției. Ici și colo există localități în care ostașii s-au alăturat Bisericii Greco-Catolice.

Conducerea Oastei Domnului se află în Cluj-Napoca. Aici, membrii ei au la dispoziție câteva birouri. Mai nou, ei au și o clinică medicală cu un medic internist, un cabinet stomatologic și un medic pediatru. Recent s-a dat în folosință noua tipografie. Principala publicație a Oastei este ziarul «Isus Biruitorul», scos cu binecuvântarea Sinodului Bisericii Ortodoxe Române.

Una dintre tradițiile Oastei a rămas însă în picioare: la Rusalii, ostași din toată țara vin la Sibiu și se adună în jurul mormântului fondatorului mișcării, preotul Iosif Trifa.

(Am putea spune că acest gest este simbolic pentru ancorarea mișcării în trecut. Pentru supraviețuirea prezentă și pentru dezvoltarea viitoare, Oastea Domnului resimte nevoia apariției unor noi lideri, cu suficient har și personalitate pentru a da contur acestei mișcări de renaștere spirituală națională - n.a.)

Despre starea de astăzi a Oastei, președintele ei actual (în anul 1998), Suci Vasile afirmă: «Astăzi, Oastea Domnului este un fenomen de masă. Din păcate, prin aceasta calitatea ei a scăzut. De asemenea, ne lipsesc și conducători binecuvântați de Dumnezeu, asemenea celor pe care i-am avut în trecut. Asimilarea de către Biserica Ortodoxă ne-a impus un formalism rigid.»

Direcții contemporane

Așa cum am menționat mai sus în interiorul Oastei există păreri diferite cu privire la relația cu Biserica Ortodoxă. Aceasta este o problemă delicată. Se pare că există câteva aripi în cadrul Oastei. Unii afirmă că locul Oastei Domnului este în Biserică, că adunările trebuie ținute în lăcașele de cult și că preoții și episcopii locali trebuie informați și, pe cât posibil, implicați în activitatea Mișcării. Alții văd rolul Oastei Domnului ca fiind unul misionar față de Biserică, fără a fi însă sub controlul acesteia. În unele cazuri, Ostașii se acuză reciproc de sectarism și protestantism.

Aripa mai „independentă” din cadrul Oastei întreține legături cu diferite culte neoprotestante, de unde și aprecierile laudative ale acestora față de Oastea Domnului. Aripa „ortodoxă” se opune legăturilor cu cei din afară, de teama influențelor sectare.

O evaluare evanghelică

Reluând paralelismul amintit anterior, am putea spune împreună cu Novak Adolf că:

„Ceea ce a fost Wesley pentru Biserica Anglicană a fost și Iosif Trifa pentru Biserica Ortodoxă din România. Viitorul acestei mișcări, indiferent de numărul de azi al membrilor ei, depinde de credințioșia și de angajamentul lor față de lucrarea lui Dumnezeu. El este Cel care i-a ocrotit în trecut prin marile lupte. Acum, Oastea Domnului trebuie să fie confirmată de libertate.”

Iosif Trifa

Iată una din predicile inspirate scrise de acest om deosebit în revista „Lumina Satelor” (nr. 28/1925, pag.3):

Sutașul din Capernaum

Un mai-mare al armatei, la a cărui poruncă tremurau sute de oameni, stă smerit în fața Mântuitorului!

În fața Mântuitorului stă un sutaș păgân; stă cu credință tare și cu rugăciune caldă pentru tămăduirea slugii sale. Dar acest sutaș nu stă numai în fața Mântuitorului, ci stă și în fața noastră cu multe învățături sufletești.

Sutașul stă înaintea noastră, întâi ca o pildă de credință vie și tare. El credea și se încredea din tot sufletul său în Christos, în puterea Lui și ajutorul Lui. Această credință a plecat să-L caute pe Christos și această credință a ajutat la tămăduirea slugii sale. „Mergi și cum ai crezut să-ți fie ție!”, i-a zis Christos... ca o învățătură că și noi, prin credință vie și tare, putem dobândi toate cele. „Toate sunt cu putință celui ce crede”, a zis Christos. Sutașul din Capernaum este pus apoi înaintea noastră ca o pildă de iubire. Bolnavul pentru care sutașul umbla pe drumuri și îi cerea cu lacrimi în ochi tămăduire nu era nici fiul său, nici fiica sa, nici

rudenă sa, ci era... sluga, servitorul său. Și când ne gândim că în acele vremuri slugile se vindeau și se cumpărau cu bani, adică erau prețuite în rând cu vitele - iată ce pildă de iubire a aproapelui său a arătat sutașul!

Sutașul din Capernaum stă apoi înaintea noastră ca o pildă de smerenie. „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu” a zis sutașul, cu toate că era un domn, un slujitor dintre cei mai mari. Vorbele lui sunt o dovadă de smerenie și de cunoaștere a stării sale nevrednice și păcătoase în fața lui Isus-Dumnezeu.

Iată deci: sutașul din Capernaum este pus înaintea noastră ca o pildă de credință, de dragoste, de nădejde, de smerenie. Sutașul din Capernaum avea o credință adevărată din care, ca dintr-un izvor, au izvorât: iubirea, rugăciunea, smerenia. Un păgân mântuit stă în fața noastră ca să luăm și noi pildă de credință de la el, să avem și noi o credință care să ne aplece mereu la picioarele Mântuitorului, o credință care să ne aplece în rugăciuni și să trezească în noi dragostea și smerenia.

Dragă cititorule! Uită-te cu câtă credință stă sutașul în fața Mântuitorului; și, luând pildă de la el, îngenunchează și tu în fața Mântuitorului cu toate bolile tale sufletești și trupești, cu toate necazurile tale, cu toate bucuriile și durerile tale, cu toate lipsurile și păsurile tale. Oricât de păgân și de păgănit ai fi în păcate și fărădelegi, nu te teme. Mântuitorul te primește și, după ce vei îngenunchea în fața Lui, te vei minuna însuși de ce binecuvântare și de ce bucurie și mulțumire sufletească vei simți în viața ta.

O, ce lucru minunat văd eu în chipul de mai sus! Un mai-mare al armatei, la a cărui poruncă tremurau sute de oameni, stă smerit în fața Mântuitorului! Ochii mi se umplu de lacrimi când mă uit la chipul de mai sus și mă gândesc la cei mai mulți slujbași „creștini” de prin cazarme și birouri care - cuprinși de păcatul trufiei - Îl înjură pe bunul Dumnezeu, înjură tot ce are sufletul mai scump și sfânt. Sunt pline satele și orașele de slujbași care vor să-și arate puterea lor prin înjurături aspre. Pe vremea ungarilor, ajungea „căprar” și „fierar” cel ce știa înjura mai crâncen. Eu am cunoscut un om cuminte, care îndată ce a ajuns birău (primar) în sat, a început să înjure răstit. Sărmanul! în trufia lui, el își închipuia că-i mai tare

și mai respectat dacă înjura! El credea că și înjurătura se ține de slujbă, ca și pecetea și protocoalele.

Sutașul „păgân” din Evanghelia de mai sus stă ca o mustrare pentru mulți slujbași „creștini” din zilele noastre.

Sutașul din Capernaum este apoi o învățătură despre cum să se poarte stăpânii față de slugi. Sutașul își iubea sluga ca pe copilul său, și acest lucru îl spune și Evanghelia. Sluga, slujnica și ucenicul trebuie să fie în casa stăpânului ca și copiii lui (citiți la Efeseni cap. 6).

Dragă cititorule! Ca și sutașul din Capernaum, ai și tu un bolnav iubit. Acel bolnav este sufletul tău din casa cea trecătoare a trupului, iar boala este păcatul și patimile cele rele în care ai căzut.

Aleargă și tu pentru acest bolnav al tău la Mântuitorul, căci numai El singur ți-l poate scăpa și vindeca. Îngenunchează și tu în fața Mântuitorului cu credință, cu dragostea și smerenia sutașului, și atunci îndată vei simți cum bolnavul tău se tămăduiește, iar casa sufletului tău se umple de o binecuvântare, de o fericire și mulțumire pe care n-ai avut-o și n-ai cunoscut-o. Încearcă și vezi!

Pr. Iosif Trifa - Lumina Satelor, nr. 28/1925, pag.3

Iată o altă predică a lui Iosif Trifa:

IUBIȚI-I PE VRĂJMAȘII VOȘTRI!

Ce pace, ce rai ar fi pe pământ când tot omul ar ține această poruncă scurtă: „Ce voiți să vă facă vouă oamenii faceți și voi la fel” sau, cu alte vorbe: „Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face”. Dar oamenii nu țin această poruncă, pentru că cei mai mulți oameni doresc să li se facă tot binele ce li se poate face, dar în schimb ei fac altora tot răul ce-l pot face.

Ăsta-i un semn că inima oamenilor este bolnavă. Este o meteahnă în inima oamenilor, care pofteste mereu tot binele de la alți oameni, dar în schimb dorește tot răul altora. Porunca Evangheliei nu se poate împlini până când omul nu-și tămăduiește

inima bolnavă, și acea tămăduire n-o poate face un alt doctor decât Isus Christos și primirea Lui. Cine L-a primit cu adevărat pe Isus ca Stăpân și poruncitor în casa sufletului său, inima aceleia iubește pe toți oamenii și face bine tuturor prietenilor și dușmanilor deopotrivă, pentru că Isus este „iubire”, și iubirea de oameni este semnul că cineva face parte din turma lui Christos.

„Iubiți pe vrăjmașii voștri”, zice mai departe Evanghelia. Iată o poruncă de care se împiedică cei mai mulți creștini de azi. Inima omului de azi se oprește la această poruncă. Mai departe nu poate înainta.

Mi-aduc aminte, când eram preot în satul meu, în scaunul spovedaniei foarte mulți creștini spuneau că n-au aprins, n-au furat, n-au omorât,... dar când îi trimiteam în Numele lui Isus să se împace cu cela și cela, îmi răspundeau: „Asta una n-o pot face, părinte!” Adică viața lor de creștin se oprea aici ca și sămânța din Evanghelie, sămânță care a dat în bolovani. Cei care se opresc și se împiedică la această poruncă n-au primit și n-au înțeles cu adevărat pe Isus care și de pe cruce a strigat celor ce-L răstigneau: „Tată, iartă-le lor!”

Cel ce are dușmani nu face parte din turma lui Christos, căci așa zice Scriptura: „Dacă zice cineva că iubește pe Dumnezeu, dar urăște pe fratele său, mincinos este.” (Ioan 4:20) „Cine urăște pe fratele său umblă în întuneric... Și rămâne în moarte.” (Ioan 2:11; 3:14)

Cine este vrăjmașul nostru? Noi, creștinii cei adevărați, nu trebuie să avem un alt vrăjmaș decât pe Diavolul și păcatul! Pe acest vrăjmaș ne poruncește Scriptura și Evanghelia să-l urâm cu toată puterea sufletului nostru. Dar greșeala tocmai aceasta este că noi nu urâm pe acest vrăjmaș, ci ne place de el.

Mare vrăjmaș este Diavolul! Câte rele ne face, de câte ori și în câte chipuri ne batjocorește, de câte ori sare asupra noastră și ne rănește sufletul și noi tot nu-l urâm, dar sărim în capul fratelui nostru pentru cea mai mică greșeală.

Urăști tu, cititorule, pe Diavolul și păcatul cu toată puterea sufletului tău, sau urăști pe aproapele tău, pe fratele tău, și odată cu această ură urăști pe Dumnezeu și sufletul tău?

Pr. Iosif Trifa

Un ofițer istorisea:

Eram la un regiment cu recruți ce veniseră numai de câteva zile. Într-o dimineață, mă pun să aleg pe cei ce știau vreo meserie. Îmi așez soldații și încep cu cei ce se pricep la rotărit:

– Rotarii să pășească înainte! - strig eu.

Câțiva feciori pășesc înainte. Îl întreb pe cel dintâi:

– Dar, tu băiete, unde ai învățat rotăritul?

– Să trăiți domnule căpitan, eu nu-s rotar... mă cheamă numai Ion Rotariu, dar de când sunt n-am lucrat la roți.

Ofițerul făcea haz de această întâmplare. Eu însă văd în ea un tâlc creștinesc. Și pe cei mai mulți oameni de azi îi cheamă numai „creștini”, dar pentru Christos și sufletul lor lucrează tot atât de mult cât spunea „Rotariul” din militărie că a lucrat la roți.

Poartă creștinii nume frumoase de sfinți, dar faptele lor sunt urâte, fapte de păgâni. Creștini cu numele, păgâni cu faptele.

Sfințenie de paradă

Poziția nu definește persoana, în schimb persoana poate profana poziția. Politica poziției poate perverti până și cea mai puternică personalitate. Sfinții adevărați apar pretutindeni, naturali, covârșitori în strălucirea caracterului lor ceresc. Sfinții neadevărați se ascund uneori perfid sub mantii de titluri pompoase: „preasfântul”..., „preafericitul”... etc. Iată o dovadă lăsată nouă de Octavian Goga într-unul dintre jurnalele lui fascinante:

(În episodul din acest număr al jurnalului, cititorul va avea surpriza lecturii unui adevărat pamflet politic. Șocul lecturii vine din aceea că personajul căruia fostul prim-ministru Octavian Goga îi rezervă cuvinte vitriolante nu este altul decât întâiul Patriarh al României, P.F. Miron Cristea, cel care avea să-l caterisească și martirizeze pe liderul Mișcării de Trezire a Ortodoxiei, Părintele Iosif TRIFA din Sibiu.)

31 martie 1931. De mai multă vreme mi-a trimis Patriarhul Cristea vorbă să-l văd. M-am hotărât să-l vizitez: iată o figură care va rezista foarte puțin în fața posterității... Primul Patriarh al

României - titlu grandilocvent - fără consecință, se va pipernici în măsura în care cineva se va apropia în viitor să proiecteze o lumină de cercetare crudă asupra rosturilor Prea Fericirii sale.

N-am fost dintre aceia care au crezut în rolul reformator al bisericii ce se atribuiseră de către unii, odinioară, lui Miron Cristea. Am văzut în Biserică o instituție de mare înrâurire în modelarea sufletului unui popor. În Ardeal, pe vremea ungarilor, ne retrăgeam în tranșee după zidurile lor și vedeam supremul criteriu de naționalitate în opera lui Șaguna. Din nenorocire, clerul superior ortodox din Ardeal n-a fost la înălțimea situației, în ultimul sfert de veac. Prea laicizați, dezbrăcați de cele duhovnicești, acești episcopi n-au avut nimic din acel fluid miraculos care la catolici, de pildă, întreține neconținut fiorul mistic al creației.

Printre ei, Miron Cristea apărea mai investit cu oarecare atribuții reprezentative, dar atâta tot. Îi lipsea mai întâi un crez religios bine determinat. Viața lui, prin toate manifestările ei, trăda la tot pasul nu numai absența completă a unei însetoșări după Dumnezeu, dar și o necontestată notă de frivolitate profund dezagreabilă. Îi lipsea apoi o orientare culturală mai serioasă, care să-i dea posibilitatea ca, prin atitudini intelectuale, să poată umple golurile morale. Singurele calități de duzină erau un fizic de oarecare distincție și netăgăduite aptitudini de retor provincial.

L-am susținut odinioară, când a candidat la Episcopia de Caransebeș. L-am îndoctrinat când cu vizita de la Belvedere, la Viena, unde a fost invitat de către răposatul arhiduce Franz Ferdinand, care urzise planurile de federalizare a monarhiei. (Alții nu împărtășeau acest program în vremile de atunci, îl socoteau ca o etapă pentru dislocarea conglomeratului.)

În (primul) război, Cristea a fost un bun diapazon cu toți semenii lui, episcopii din Ardeal. Nici un accent de demnitate sau de sacrificiu, dimpotrivă, submisiune revoltătoare și degradantă în fața dușmanului.

Când, în primele zile de după încheierea păcii, a fost luat în brațe de Brătieni, cu gând profan de combinații utilitariste, și parlamentul României l-a ridicat la rangul de mitropolit primat, s-au legat mari nădejdi de acest călugăr chipos, cu profil bizantin,

de după care străluceau, neastâmpărați și poficioși, ochii ca două mărgele de sticlă colorată în albastru.

Din prima zi, n-am văzut în el pe inovatorul, mărturisesc însă că a coborât mult mai prejos decât modestul mușuroi pe care i-l acordau prevederile mele. Biserica vechiului regat, care avea la conducerea ei instalată dacă nu tradiția unei culturalități de largi proporții, măcar acea patriarhală frică a lui Dumnezeu, a vechilor ecleziarhi-pravoslavnici, biserica aceasta, dornică de o personalitate covârșitoare, a pierdut continuitatea cu spiritul religios de odinioară, fără a câștiga în schimb beneficiul unei efuziuni de civilizație reformatoare.

Sub încăperile modeste din dealul Mitropoliei, noul mitropolit primat n-a adus nimic din setea chinuitoare a unui zbucium sufletesc. N-a venit nici ca un sfânt legiuitor care, într-o vreme foarte primitoare pentru o mișcare de nouă organizare, ar fi creat un cadru nou pentru un așezământ sclerosat în interior și încremenit în forme rituale, dezbrăcate de orice taine. În Legea cultelor, cuvântul lui n-a adus nici o formulă salvatoare.

Preocuparea manifestată de la început, cu o jignitoare stăruință, a fost un cras materialism. Acel accent penibil pe care foamea milenară a Ardealului l-a răsădit aproape în toți fiii lui, împinși pe arenă în prima perioadă de după Marea Unire. Dacă mai adăugăm la acestea și un fanatism puțin alegător de care s-a călăuzit în alegerea oamenilor din jurul lui, atunci ne găsim în fața unui funcționar de duzină, grăbit pe calea norocului, ca atâția alții.

Prăvălirea catastrofală în ochii lumii a început în ziua când destinul neîndurat al țării l-a ridicat la rangul de Regent. A fost poate una dintre zilele cele mai zbuciumate din viața mea, când acest trist eveniment s-a consumat. Mi-aduc aminte de zvârcolirea sufletească în care am fost aruncat atunci. Nu știam ce e mai zdrobitor pentru mine: tragedia sau ridicolul situației? Ce trebuie să fac oare: să râd sau să plâng, în clipa în care acest biet om se va muta în Palatul Regal, să fie acolo unul dintre supremii diriguitori ai țării și să împartă cu ceilalți doi aureola regalității? Am simțit din primul moment că, lăsat de capul lui, prăbușirea va fi inevitabilă, trăgând după sine în neant și soarta țării și prestigiul Bisericii. M-am hotărât deci să iau asupra mea rolul ingrat de a-l sfătui,

dorind ca-n marile probleme de stat să-și poată fixa o conduită conformă intereselor superioare și să-l ferească astfel de a fi văzut în lumina lui reală, spulberând o iluzie spre norocul tuturor. Am năzuit de la bun început să mă dezbrac de cel mai elementar egoism și am dat același sfat și lui I. Lupaș, vechi prieten al lui, care de două decenii îi confecționa cuvântările și articolele pe care le debita în față publicității.

Ciudat lucru însă, acest alintat al norocului improvizat, Miron Cristea, nu numai că a fost lipsit de înțelepciunea unei reale autoprețuiri, dar, sub presiunea saltului vertiginos, „sărmanul popă” a pierdut cu totul busola oricărui echilibru de gândire.

Noua slujbă i-a dat aere de grandoare și o suficiență țărănească. O senzație de beatitudine brutală a început să strige din toate atitudinile lui. O conversație cu dânsul în astfel de împrejurări echivala pentru mine cu o zguduire de nervi insuportabilă. Toate bunele mele intenții, întreg bagajul de sfaturi și sugestii pe care i-l serveam cădeau neputincioase în fața acestei meschine conformații de țârcovnic boierit care mă bătea pe umăr. „Noi doi suntem oameni superiori! Ei nu înțeleg că eu nu pot să fiu un călugăr bleg, cu ochii la icoane, ca atâția alții, că slujba de regent îmi impune să fiu mondial!” (Săracul, vroia să zică monden.)

Fiecare întâlnire mă convingea tot mai mult că nu e nimic de făcut cu acest Mazarin rural și că nici măcar aparențele nu vor putea să fie salvate. Două vorbe dacă schimba cu orice străin, chipul veritabil ieșea la iveală de după sutana de mătase. Nenorocirea era că, la tot pasul, dorința lui de bonomie se confunda cu trivialitatea, nelipsind, ici-colo, nici ireproductibilele excese de limbaj. În același timp, cronică scandaloasă îi pune la socoteală o întreagă serie de aventuri galante care, pe urma atâtor asceți ce s-au perindat la Mitropolia României Ungro-Vlahe, cădeau tulburătoare în conștiința publicului.

Un simț de orientare în marile probleme de stat îi lipsea cu desăvârșire. În momentul intrării în regență, a încetat să-și mai exercite funcțiunile de patriarh, fără să ia asupra-și în același timp îndrumarea treburilor statului. Biserica a pierdut astfel pe

conducătorul ei, iar în schimb statul n-a câștigat nimic. O clară vedere a situației politice n-a avut niciodată. Nu se călăuzea decât de un oportunism ieftin, care l-a condamnat, din primul moment, la rolul degradant de a fi neconținut exploatat de către Iuliu Maniu: acesta, pe lângă întărirea lui, l-a împins și la acte nesăbuite împotriva Bisericii ortodoxe, cum a fost chestiunea calendarului și desființarea Ministerului de Culte...

De câte ori mă duceam să-l văd, cu multă amărăciune în suflet, ca să-i arăt procesul de decompoziție a vieții de stat sub cărmuirea lui Maniu, care sărăcea și anarhiza țara, la toate loviturile pe care i le arătam, el ridica brațele în sus și-mi răspundea cu același refren cinic și perfid: „Dar să-ți spun eu!” Îmi povestea repede o lovitură și mai gravă dată intereselor de stat, pentru ca să termine cu aceeași clamoare fără consecințe: „Hoții și tâlharii!”

Îl priveam în albul ochilor și-l fulgeram adesea cu scârba mea liniștită: „Bine, dar atunci tu ce rost ai în calitatea ta de regent?” El îmi răspundea senin, aproape râzând: „Dar eu nu reprezint decât 33 de procente!” După această formulă de nepăsare puțin deghizată, Sanctitatea Sa a înghițit tot. Ce e mai rău, a iscălit tot. Ce e mai rău, de atâtea ori a făgăduit o rezistență și nu s-a ținut niciodată de cuvânt.... Consecvent cu această abdicare de la prerogativele înaltei funcțiuni, regentul Cristea primea drept valoare însemnate beneficii de patriarh.

Întrebându-l deunăzi cât a costat palatul pe care l-a zidit din banii încasați de pe vremea regenței, mi-a răspuns neted: 25 milioane de galbeni. Ce vor mai fi fost în acest timp, bănet de procopseală a Sfântului Duh, cum s-ar zice, nu-mi prea pot da seama. Știu însă o exclamație piramidală a Înalt Preasfinției Sale, care e prea caracteristică în simplitatea ei de epopee pentru a nu o reține aici drept mărturie pe seama viitorimii.

Nimerisem într-o zi la dânsul, tocmai după ce îl părăsise vechi prieteni din Ardeal, episcopul Ivan al Clujului și fostul ministru Lupaș. M-a primit cu o răbufneală de demnitate ultragiată: „Dragă,ăștia tot proști au rămas. Închipuiește-ți ce mi-au cerut. Unul, că să dau bani pentru catedrala de la Cluj, celălalt să fac o danie Astei de la Sibiu. Eu le-am răspuns: «Voi sunteți doi provinciali care habar n-aveți pe ce lume trăiți. Eu nu pot arunca

bani pe fereastră, trebuie să trimit depunere la o bancă din Elveția, să am puși la o parte. Ce știi eu ce se întâmplă mâine?»»

L-am privit din creștet până jos, la poalele anterului și, vă asigur, Prea Nenorocirea Sa n-avea nimic din turmentările mistice ale lui Francisc de Assisi. Când se va scrie odată istoria analitică a acestei perioade și se vor da la o parte toate minciunile curioase, pentru a se putea descifra cauzele dărăpănării actuale, atunci se va zugrăvi cu severitatea cuvenită în galeria oamenilor de răspundere și profilul Patriarhului Miron Cristea.

OCTAVIAN GOGA (Fragment din volumul „Octavian Goga - Jurnale politice”, îngrijit de Gheorghe I. Bodea, Editura Limes)

O lecție de istorie

Vă rog să-mi îngăduiți să vă supun atenției o constatare personală.

În general, mișcările de trezire spirituală urmează toate o mișcare ciclică, un anumit tipar pe care-l pot vedea lesne toți aceia care studiază istoria.

Mai întâi, Dumnezeu mișcă duhul unui om, care devine un catalizator al mulțimii. Pentru o vreme, el este privit cu mirare și catalogat în rândul visătorilor naivi. Puterea care-l mișcă însă este suficient de mare pentru ca viziunea lui să atragă și să convingă mulțimea. Visătorul devine astfel un inițiator al unei mișcări de masă. Alți visători i se alătură și societatea se aliniază docilă la viziunea lor venită de sus. Din cauza dimensiunilor, trezirea, care s-a transformat acum într-o mișcare de mase, trebuie administrată. Oameni cu abilități contabile și organizatorice intră în acțiune și sunt promovați alături de cei care inspiră entuziasmul mișcării. Activitatea lor este privită ca necesară și prezența lor devine indispensabilă, chiar dacă spiritualitatea lor este de regulă cel puțin discutabilă.

Cu timpul, visătorii dispar unul după altul, elanul inițial al mișcării se potolește și singurii care mai coordonează activitatea grupului sunt „administratorii”. Siguri de ei și prea conștienți de propria lor importanță, acești „contabili” ai spiritualității colective

patronează apoi un sistem foarte bine pus la punct, pe care-l întrețin pentru că le asigură perpetuarea. Spiritualitatea se stinge și mișcarea capătă un caracter predominant administrativ și formal. Administratorii se autoproclamă singurii „specialiști” în stare să vegheze asupra bunăstării de grup.

Dacă Dumnezeu, întristat de nivelul scăzut de spiritualitate și de apatia celor care s-au aliat mișcării inițiale, suflă iar asupra unui alt om și-l mișcă pentru o „trezire”, administratorii îl privesc invariabil cu spaimă ca pe un dușman și-l identifică drept un „tulburător al ordinii”, un pericol pentru liniștea mecanismului colectiv al „instituției”. Situația va duce neapărat la un conflict care poate avea două feluri de rezolvare; sau „tulburătorul” este redus la tăcere sau „rătăcitul” este forțat să iasă afară din sânul mișcării și să întemeieze o mișcare nouă, supusă din păcate aceleiași ciclului evolutiv și aceleiași tipar de dezvoltare ulterioară.

Este responsabilitatea fiecăruia dintre noi să ne întrebăm din ce categorie facem parte, cea a liderilor spirituali mișcați și călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sau cea a liderilor calificați birocratic și puși pe propria lor căpățuire.

Eugen Ionașcu

Există sfinți în toate ramurile bisericii creștine. Iată un astfel de om însetat după sfințire din România de peste Prut. Este un absolvent al unei instituții ortodoxe de educație: „Academia Teologică din Chișinău” (2003).

Avem nevoie de trezire spirituală!

„Deșteaptă-te, cel ce dormi, și te scoală din morți, și te va lumina Christos.” (Efeseni 5.14)

Trăim în vremuri grele și haine, vedem cu ochii noștri împlinirea spuselor Domnului Isus despre aceste vremi. Astăzi suntem afectați de necredință, dar și de atracție către cele materiale, aproape ca în zilele lui Noe. Este afectat și sufletul nostru de adormire spirituală și răcire a dragostei. În prezent este nevoie de trezire atât pentru cei din afara Bisericii, cât și pentru cei care ne considerăm creștini.

Cei care trebuie să dea ritmul deșteptării, preoții, „dorm” și ei.

Formalismul i-a molipsit pe unii dintre ei. Astăzi toți pot vorbi cu citate din Evanghelie, dar mai puțini trăiesc după Evanghelie. Cineva și-a făcut din Evanghelie o profesie, dar nu și o vocație.

Într-o lume plină de păcate, Domnul îi spune lui Isaia: „Strigă din toate puterile și nu te opri, dă drumul glasului să sune ca o trâmbiță, vestește poporului Meu păcatele sale și casei lui Iacov fărădelegile sale.” (Isaia 58.1) În locul povețelor și glumelor scâmbitoare, amvoanele ar trebui să răsune de chemări la trezire, recunoașterea păcatului și pocăință.

Când vestitorul Evangheliei nu mai strigă, nu mai spune pe nume păcatului, înseamnă că s-a obișnuit cu păcatul, l-a acceptat în viața lui.

Într-o duminică, un preot care predica s-a oprit din predică fiindcă cineva a adormit și sforăia prea tare. El zice unuia:

– Simioane, te rog trezește-l pe omul de lângă tine.

La care acela îi răspunde:

– Ba trezește-l dumneata, căci dumneata l-ai adormit.

Este adevărat faptul că unii credincioși sunt oboșiți de munca grea și, moleșiți de căldură, adorm. Nu vorbele dulci, cuvintele mirositoare, ilustrațiile hazlii îl trezesc pe păcătos, ci când îi vorbești despre starea lui și cum să se elibereze din mocirla păcatului. Prorocul Iona a strigat în Ninive osânda divină și s-a produs trezirea prin pocăință, de la împărat până la ultima slugă.

Astăzi vestitorii Evangheliei o fac deseori după cum îi duce capul, neavând nici știință și nici credință. Ca să vestești Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fii chemat, ca Domnul să-ți spună mesajul pe care îl vei transmite altora. Sfânta Scriptură spune: „Și pe tine, fiul omului, te-am pus Eu străjer casei lui Israel și tu vei auzi cuvânt din gura Mea și îl vei vesti din partea Mea.” (Ezechiel 33.7) Nu noi suntem cei ce cunoaștem nevoile celor în fața cărora vorbim, ci Dumnezeu. De aceea, El trebuie să ne pună cuvântul Său pe buzele noastre. Este adevărat că pentru a înțelege mesajul Lui este nevoie de rugăciune, smerenie, răbdare, așteptare și atenție la ce Dumnezeu ne descoperă. A te ridica în fața poporului fără să ai

un mesaj special din partea lui Dumnezeu înseamnă a fi sol fără solie. Vestitorii Evangheliei trebuie să fie robii Domnului, dar nu ai propriilor patimi. A nu-I cere mesajul și porunca Lui înseamnă a-L desconsidera, a-L sfida pe Dumnezeu. Isus Christos, deși era Fiul lui Dumnezeu, nu a vorbit de la Sine. El a zis: „Pentru că Eu n-am vorbit de la Mine, ci Tatăl care M-a trimis. Acesta Mi-a dat poruncă ce să spun și ce să vorbesc” (Ioan 12.49) și noi trebuie să vestim mesajul lui Dumnezeu, după voia Lui, prin puterea Lui și spre slava Lui.

Numai oamenii aprinși, cei ce ard în dragoste, cei ce râvnesc spre primirea ungerii de Sus îi pot aprinde pe alții. Chiar predicarea Evangheliei, într-o manieră indiferentă, poate ucide.

Nu este de ajuns să predici, este important ce predici și cum predici. Unii nu au ungera de Sus pentru această slujire și se bizuie pe talentul lor sau pe niște metodici oratorice care pot fi învățate. Dar aceasta va fi o încercare artificială și poate produce mult rău, „pentru că litera ucide, iar Duhul face viu.” (2 Cor. 3.6)

Spre regret, astăzi mulți se consideră vestitori ai Evangheliei, dar nu sunt robi ai lui Dumnezeu, ci „specialiști”, profesioniști care lucrează la parohii. Sunt nevoit să recunosc un lucru trist, când Duhul Sfânt inițiază o trezire spirituală, păstorii sunt ispititi să devină dușmani ai trezirii, chiar caută să o împiedice. E incredibil. Cei care spun că sunt oamenii lui Dumnezeu se ridică împotriva lui Dumnezeu!

Oare nu s-a întâmplat astfel și cu preoțimea lui Israel?

Când oamenii se adunau cu miile să-L asculte pe Domnul nostru Isus Christos, nu clocoteau oare ei de mânie? În loc să se trezească, aceștia unelteau să-L omoare.

Am inserat aceste rânduri, fiindcă nu doresc ca oamenii lui Dumnezeu să se împotrivescă lucrării Lui. O mare bucurie am avea și noi, cei simpli, dar mulți, dacă și păstorii noștri și-ar da seama că este nevoie de o trezire spirituală, pentru că numai atunci îi vor putea trezi și pe alții.

Nu poate fi vorba despre o bucurie a mântuirii, fără o întristare pentru păcat, căci la mijloc este taina iertării!

Când te lupți cu propria-ți conștiință și ești învins, ai câștigat!

Aurel Popescu

De la fratele Aurel Popescu am primit acum câțiva ani mesajul următor:

„Dragă Daniel, Caragiale spunea: «Eu sunt omul care l-a ascultat pe Caruso.» Tu, Daniel, ești unul dintre cei care l-au cunoscut și l-au pătruns poate cel mai bine pe Richard Wurmbrand. De aceea ești îndreptățit să scrii despre el și familia lui. Ai și inimă și condei. Mă rog pentru tine să scrii cea mai bună carte despre Richard Wurmbrand. Pe când îți iei un concediu prin însoritul Oregon, pentru că de ploile din California nu m-am vindecat nici până azi? Cu dragoste, Aurel Popescu.”

Adevărul este că mulți alții l-au cunoscut pe Richard Wurmbrand mult mai bine decât mine. Ei n-au vorbit însă deocamdată. Există încă și mai mulți care i-au cunoscut pe alți „sfinți”, în care au văzut ceva din chipul Celui ce „lucrează în noi”. Chiar dacă nu suntem încă de talia lor, este datoria noastră să-i prezentăm lumii din jur spre mărturie și spre îndemn de mai bine. „În războiul sfânt, spunea un foarte inteligent creștin american, nu toți știm și putem să tragem cu pușca. Oricare dintre noi însă poate purta gloanțele dintr-o parte în alta, spre cei care știu și vor să le folosească.”

Eu strâng în acest ciclu de „Amintiri...” toate mărturiile pe care mi le-ați trimis și pe care unii dintre voi, binevoitori, mi le vor mai trimite.

Daniel Brânzei - danbranz@sbcglobal.net

